

கூடல்

இந்தியாவின்
தேசியநலன்

விமர்சனத்திற்கு எதிராக

தேசிய இனப்பிரச்சனைக்கான தீர்வில்

தத்துவம்-நடைமுறை-கலை:

வல்லரசு

பேரரசுகள்

ஏகாதிபத்தியம்

வெளிவந்துவிட்டது அகவிழி 5ஆம் ஆண்டுத் தொகுப்பு

அகவிழி

ஆசிரியத்துவ நோக்கு...

இதழ் 49-60

விலை: ரூபா 750.00

ஐந்தாம் ஆண்டுத் தொகுப்பு

விலை: 750.00

தொடர்பு:

3, டொரிங்டன் அவனியூ
கொழும்பு 07

தொலைபேசி: 011 250 6272

மின்னஞ்சல்: koodam@vilutru.org

நாம் புதிதாகச் சிந்திப்போம்

தீண்ட காலமாக இந்திய இலங்கை முதலான நாடுகள் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு உட்பட்டிருந்தது. இங்கு காலனித்துவ ஆதிக்கம் வலுவாகவே இருந்தது. இருப்பினும் இந்தியாவில் பரந்து பட்ட ரீதியில் பிரிட்டிஷ் ஆதிபத்தியத்திற்கு எதிரான பல்முனைப் போராட்டம் தீவிரப்பட்டிருந்தது. சுதந்திர விடுதலை போராட்டம் எழுச்சி பெற்றிருந்தது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டம் இந்தியர்களை ஓரணியில் ஒன்றிணைத்தது.

ஆனால் இந்தியாவில் இவ்வாறு நடைபெற்ற சுதந்திர, விடுதலைப் போராட்டம், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டம் இலங்கையில் முழு அளவில் நடைபெறவில்லை. இலங்கையில் போராட்டம் எதுவும் இன்றி 'ஆட்சிமாற்றம்' இயல்பாக நடைபெற்றது. இந்தியாவிற்கு சுதந்திரம் கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் பிரிட்டிஷ் ஆதிபத்தியத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ள போது, இலங்கைக்கும் கொடுத்துவிடலாம் என்ற மனமாற்றம் காரணமாகவே "இலங்கை சுதந்திர நாடாயிற்று." அதாவது இலங்கையின் அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் அரசியல் அதிகாரம் இலங்கை மக்களுக்கு - மத்தியதர வர்க்கத்தினருக்கு - இடமாற்றம் செய்யப்பட்டது.

இங்கு ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வில் மக்கள் யாவரும் ஒன்றுதிரண்டு இருந்திருந்தால் 'இலங்கையர்' என்ற மனப்பாங்குசார் பன்மைத்துவம் முகிழ்த்திருக்கும். சாதி, மொழி, இனம் என்ற விசக்கருத்துக்களை மக்களிடையே தூவிவிட்டு, அவர்களுடைய உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிட்டு தம் முடைய குறுகிய அரசியல் இலாபத்தைக் குறியாக வைத்து செயற்படும் அதிகார ஆதிக்கம் மிகுந்த 'புதிய வர்க்கம்' தோன்றியிருக்காது.

ஆனால் வரலாறு தமக்கு தந்துள்ள படிப்பினைகள் பாடங்கள் எதிர்மறையானவையாகவே இருந்தன. ஏகாதிபத்திய நலன்களுடன் எப்போதும் தம்மை இணைத்துக் கொள்ளும் அல்லது ஏகாதிபத்திய நலன்களை காக்கும் காவலர்களாகவே இந்த ஆளும் அதிகாரவர்க்கம் மேலெழுச்சி பெற்றுள்ளது. வெகுசனமட்டங்களில் கூட ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வு செல்வாக்குமிக்கதாக, கலகம் செய்யும் மனப்பாங்காக யாவற்றையும் உள் வாங்கும் நடைமுறையாக உருவாகவில்லை.

குறிப்பாக 20ம் நூற்றாண்டில் 'ஏகாதிபத்தியம்' சமூக அரசியல் பொருளாதார அரசியல் பரி-

மாணங்களில் ஏற்படுத்திவரும் தாக்கத்தை, இதனால் விளைந்த முரண்பாடுகளை இன்னும் தெளிவாக புரிந்து கொள்ளும் தத்துவத்தை அறிவை நாம் சுவீகரித்துக் கொள்ளவில்லை. எமது கல்விமுறைமையும் கூட ஏகாதிபத்திய நலன்பேணுபவர்களையே உருவாக்குகிறது.

தமிழ் சமூகத்தில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வு அதற்கான அரசியல் மற்றும் கருத்துநிலை முழுமையாகச் செல்வாக்குத் செலுத்துவதாக இல்லை. மேற்கு நாட்டு ஐரோப்பிய நலன்களுடன் எப்போதும் தம்மை இணைத்துக் கொள்பவர்களாகவே தமிழ் சமூகத்தின் மனப்பாங்கு விருத்தி பெற்று வருகின்றது. இதன் இன்னொரு விளைவாக 'தேசிய இனப் பிரச்சினையில்' ஏகாதிபத்திய நலன்கள் எவ்வாறு செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது என்பதனை இனங்காண முடியாத அளவிற்கு ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கம் வலுப்பெற்றுள்ளது. நடைமுறையில் 'இடதுசாரிகள்' என்ற போர்வையில் இயங்கியவர்களை வைத்துக் கொண்டு 'இடதுசாரி அரசியல் பக்கமே தமிழ்த் தேசிய அரசியல்' போகக் கூடாது என்ற போக்கு எவ்வளவு மட்டமைத் தனமானது அறியாமையின் பார்ப்பட்டது என்பதை 'காலம்' நமக்குத் தெளிவாகவே கற்றுத் தந்துள்ளது.

இனிமேலாவது நாம் வரலாற்றில் இருந்து பாடங்களை கற்றுக்கொள்வோம். ஏகாதிபத்தியம் குறித்து நாம் ஆழமான புரிதலுக்கும் விளக்கத்திற்கும் வருவோம். இதன்

மூலம் நமக்கு 'மற்றுமொரு உலகம்' இருக்கிறது என்பதில் நம்பிக்கை கொள்வோம்.

இன்று இலங்கையில் ஏகாதிபத்தியம் சகல கூறுகளிலும் சகல களங்களிலும் எவ்வாறு செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது, நிலவும் முரண்பாடுகளின் பின்னால் எவ்வாறு இயங்குகிறது என்பது குறித்தல்லாம் ஆழமாகவும் நுணுக்கமாகவும் ஆராயவேண்டும். இது ஒரு அரசியல் செயற்பாடாகவும் கோட்பாட்டுச் செயற்பாடாகவும் பரிணமிக்க வேண்டும்.

ஏகாதிபத்தியம் என்பது ஒரு உலக அமைப்பு, முதலாளியத்தின் கடைசிக்கட்டம் என்பதை உலகளவில் அதை எதிர்கொண்டு மோதுவதன் மூலம் அதை தோக்கடிக்க வேண்டும். இதனை நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும். ஏகாதிபத்தியத்தை அழிப்பதுதான் இந்த போராட்டத்தின் மூல உத்திக் குறிக்கோளாக இருக்கவேண்டும். நமது பங்கு, அதாவது உலகிலுள்ள சுரண்டப்படும் நாடுகளுக்கு, வளர்ச்சியடைந்துள்ள நாடுகளுக்குள்ள பொறுப்பு, ஏகாதிபத்தியத்தின் அஸ்திவாரங்களை துடைத்தெறிவாதாகும். மூலதனம், மூலப்பொருட்கள், தொழில்நுட்ப வசதிகள், மலிவான உழைப்பு ஆகியன கறந்தெடுக்கப்படும் நமது ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்கள், நம்மை முழுமையான அடிமைத்தனத்தில் மூழ்கடிப்பதற்காக ஏகாதிபத்தியவாதிகளால் புதிய மூலதனங்கள் ஆதிக்கத்திற்கான கருவிகள் - ஆயுதங்கள் மற்றும் இதர பொருட்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்படும் நமது ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்கள்தான் நமது ஏகாதிபத்தியத்தின் அஸ்திவாரங்கள்.

இந்த சர்வதேச உணர்வு கியூப் மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் எழுச்சியுற்று வரும் புரட்சிகர அரசியலின் தொடக்கத்தில் இருந்தே இவை வளர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. மூன்றாம் உலகப் பின்புலத்தில் இருந்து ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வைக் கட்டமைக்கும் புரட்சிகர அரசியலுக்கான வழிமுறைகள் குறித்து விரிவாக சிந்திப்பதற்கும் நிலைப்பாடுகள் எடுப்பதற்கும் தெளிவான மார்க்சிய புரிதல்களை பிரயோக நடைமுறைகளை முன்வைத்திருப்பதை நாம் மறுக்கமுடியாது. பிடல்காஸ்ட்ரோ செசுவெரா போன்றோர் வழிவந்த மரபு இன்னும் ஆழமாகக் கற்கக்கூடியதாகவே உள்ளது.

கிழக்கு ஐரோப்பாவில் நவதாராளவாத சந்தைப்பொருளாதார கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு கடைசி முட்டுக்கட்டையாக இருந்த முன்னாள் சோசலிச யூகோஸ்லேவியாவை உடைப்பதில் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம், ஐரோப்பிய யூனியன், நேட்டோ ஆகியன வகித்தபாத்திரம், அதனை "மனிதாபிமான தலையீடு"யென நியாப்படுத்திய சொல்லாடல்களை, மேற்குநாட்டு ஊடகங்களின் வலிமை ஆகியவற்றை விரிவாக நுட்பமாக ஆராயவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. இந்த புரிதல் இலங்கையில் நடைபெற்ற அரசியல் மாற்றங்கள், தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுகள் போன்றவற்றை நாம் இன்னும் வெவ்வேறு கோணங்களிலிருந்து புரிந்து கொள்வதற்கான அவசியத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

இதுவரை அமெரிக்காவை தட்டிக்கேட்க முடியாத தலைவனாகக் கொண்ட "ஒரு மைய உலகம்" 2000க்குப் பிறகு ரஷ்சியாவில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களால் தகர்ந்து விழுகின்றன. பல மையங்கள் உள்ள உலகம் உருவாகவும் தொடங்கியுள்ளது. அதாவது 'பலமைய உலக ஒழுங்கு' ஏற்படுகிறது என்பதை ஜோர்ஜிய - ரஷ்சிய சண்டை எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. தேசிய இனங்கள் தங்களுக்கிடையே தோன்றும் பிரச்சினைகளையும் முரண்பாடுகளையும் பரஸ்பர சமத்துவம் சகோதரத்துவம் என்னும் அடிப்படையில் தீர்த்துக் கொள்ளாவிட்டால் அவற்றை ஏகாதிபத்திய நாடுகளும் வல்லரசுகளும் தமது புவிசார் அரசியல் பொருளாதார ராணுவ நலன்களுக்காக பயன்படுத்திக் கொள்ளும் என்பதை யூகோஸ்லேவிய உடைவு மட்டுமின்றி தென் ஒஸ்ஸெட்டியா, அப்காஸியா விவாகாரங்களும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. தேசிய இனங்கள் தேச-அரசு போன்றவை குறித்து புதிதாகச் சிந்திப்பதற்கான விளக்கங்களையும் முன்வைக்கின்றன.

"உலகில் இரண்டே பேரரசுகள் தான் இருக்கின்றன. ஒன்று, அமெரிக்கா. மற்றொன்று ஊடகங்கள்" என்று நோம்சோம்ஸ்கி கூறுவதை நாம் இன்னும் தெளிவாக புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அனைத்ததையும் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாக்கவேண்டும். இதற்குரிய சிந்தனைகளை கருத்தாடல்களை 'கூடம்' திறந்து விடுகின்றது.

தெ.மதுசூதன்

உள்ளே...

“வல்லரசு, பேரரசுகள், ஏகாதிபத்தியம்”

ஆனந்த் டெல்டும்ப்டெ

04

“தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வில் உலகம்
பின்பற்றிவரும் நடைமுறை”

23

கே.ரீ. கணேசலிங்கம்

“இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையில்
இந்தியாவின் தேசியநலன்”

தனபாலசிங்கம் கிருஷ்ணமோகன் 31

“தத்துவம் - நடைமுறை - கலை:
சில குறிப்புகள்”

வளர்மதி

49

“விமர்சனத்திற்கு எதிராக”

ஸூஸன் ஸோன்டாக்

61

“கலை இலக்கியமும் தேச உடைகங்களும்”

நீதிபதி மார்க்கண்டேய கட்டஜூ

73

 கூடம்

இதழ்: 14 ஜூலை - செப்டம்பர் 2009 விலை: 100.00

ஆசிரியர்
தெ. மதுசூதனன்

ஆசிரியர் குழு:

க. சண்முகலிங்கம்

சாந்தி சச்சிதானந்தம்

இதழ் வடிவமைப்பு
த. மைதிலி

வெளியீடு மற்றும் தொடர்புகட்கு

3, Torrington Avenue

Colombo 7

Tel 011 250 6272

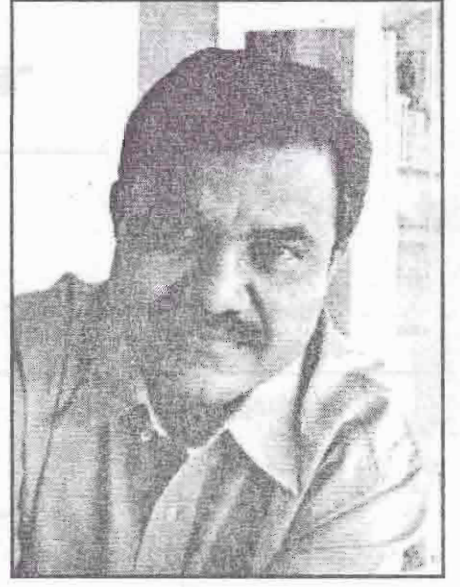
E-mail koodam@viluthu.org

வல்லரசு, பேரரசுகள், ஏகாதிபத்தியம்*

ஆனந்த் டெல்டும்ப்டே

(*Imperium, Empire, Imperialism ஆகிய சொற்களே இங்கு முறையே 'வல்லரசு', 'பேரரசு', 'ஏகாதிபத்தியம்' எனத் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன (மொ-ர்).

ஆனந்த் டெல்டும்ப்டே (Dr. Anand Teltumbde), விசாலமான அறிவும், செயல்பாடுகளில் ஆர்வமும், துன்பப்படும் மக்களின் விடுதலைக்கான அர்ப்பணிப்பு கொண்டுள்ளவர். மாணவப் பருவத்திலிருந்தே மனித உரிமை இயக்கங்களிலும் பல்வேறு மக்கள் போராட்டங்களிலும் ஈடுபட்டு வந்தவர். தொழில்நுட்பம், நிர்வாகவியல், சைபெர்-னெதியம் ஆகிய துறைகளில் மிகத் தேர்ச்சி பெற்ற அறிஞர். புகழ்பெற்ற மார்க்சிய அறிஞர் காலஞ்சென்ற டி.டி. கோஸம்பியின் மரபுக்கு உரியவர். பல துறைகளில் அறிஞராக விளங்கும் இவர், மக்கள் இயக்கங்களின் கோட்பாடு, நடைமுறை ஆகியவற்றுக்கு மூலச்சிறப்புள்ள பங்களிப்புகளை வழங்கி வருகிறார். இடதுசாரி இயக்கங்களைக் குறித்த கூர்மையான ஆய்வுகளைச் செய்வதிலும், அம்பேத்கரின் சிந்தனைக்குப் புரட்சிகரமான விளக்கங்கள் கொடுப்பதிலும் தனது முத்திரையைப் பதித்துள்ளார். உலகமயமாக்கல், மனித உரிமைகள், தலித் மற்றும் சாதிப் பிரச்சினைகள், வகுப்புவாதம் முதலிய பல்வேறு விஷயங்கள் குறித்து இவர் எழுதியுள்ள பல்வேறு கட்டுரைகள், நூல்கள் ஆகியவற்றில் சில முக்கிய இந்திய மொழிகளில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. அண்மையில் வெளிவந்துள்ள இவரது ஆக்கங்கள்: 'Ambedkar' in and for the post - Ambedkar Dalit Movement (Sugawa, Pune); Aarith Sudhar ani Dalit Shoshit (in Marathi - Prabudda Bharat, Aurangabad); Globalisation and Dalits (Sanket, Nagpur); Ambedkar on Muslims (VAK, Mumbai - revised edition by Samya, Kolkatta); Hindutva and Dalits (ed) - Samya, Kolkatta).

இவரது நூலொன்றை எஸ்.வி.ராஜதுரை "ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்பும் சாதி ஒழிப்பும்" என்னும் தலைப்பில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இந்நூலை விடியல் பதிக்கம் 2006ல் வெளியிட்டுள்ளது. இந்நூலில் நான்காம் அத்தியாசமாக இடம் பெற்ற கட்டுரையே இங்கு பிரசுரமாகின்றது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வு குறித்த மாறுபட்ட சிந்தனையை ஆனந்த் டெல்டும்ப்டே முன் வைக்கின்றார். எமது பின்புலத்தில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வு எவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட வேண்டும், சாத்தியமாகும் என்பதற்கான உரத்த சிந்தனையாக இக் கட்டுரை விரிகின்றது. தேசிய இனப்பிரச்சினை, தேசியவாதம் போன்ற பொருள் கோடல்களில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வு எவ்வாறு இனங்காணப்பட வேண்டும் என்பதை விவாதிப்பதற்கான ஓர் தொடக்க முயற்சிக் கட்டுரையாகவும் இதனைக் கருதலாம்.

உண்மையான பிரிவினை முதலாம் உலக நாடுகளுக்கும் மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கு மிடையில் இருப்பதல்ல; மாறாக, ஆட்சியையும் சுரண்டலையும் புரிபவர்களுக்கும் ஆணைகளை ஏற்று உழைக்கின்றவர்களுக்குமிடையே இருப்பதுதான் உண்மையான பிரிவினை...

ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் குறிக்கோள், சுதந்திர 'தேச' அரசுகளை நிறுவுவதாக இருக்கக்கூடாது. மாறாக, சமத்துவம், கூட்டுறவு, வேர்க்கால் மட்ட ஜனநாயகம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய, அரசு இல்லாத சர்வதேச சோசலிச அமைப்பை நிறுவுவதாக இருக்க வேண்டும்.

ஸபாலாஸா புகஸ் (Zabalasa Books)

பேரரசின் ஆதிக்கத்திற்குக் காரணம், ஆதிக்கம் செலுத்துவதும் தனது ஆளுகைக்குட்பட்ட நில எல்லையை விரிவாக்குவதும் அதனுடைய இயல்பான பண்புகளாக இருப்பதுதான் என்னும் விளக்கம் தரப்படுகிறது. அதாவது, பெரும் நிலப்பகுதி தனக்குச் சொந்தமானதாக, பிறரிடமிருந்து பாதுகாக்கப்படக் கூடியதாக இருந்தாக வேண்டும் என்னும் வேட்கை பேரரசுக்கு இருப்பதுதான் அதனுடைய ஆதிக்கத்திற்குக் காரணம் எனச் சொல்லப்படுகிறது. உண்மையில், இப்போது வழக்கில் உள்ள ஏகாதிபத்திய முறை, பிரதேச விரிவாக்கத்தை நோக்கமாகக் கொண்டதல்ல. ஐரோப்பிய நாடுகள் தமக்கிடையே உலகத்தைக் கூறு போட்டுக் கொண்ட பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுமும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க ஆண்டுகளுடனும் ஒப்பிடுகையில் இன்று காலனிய ஆதிக்கம் என்பது ஏதும் விட்டு வைக்கப்படவில்லை. கர்னல் பிளிம்பு போன்ற ஐரோப்பிய இராணுவ அதிகாரிகளுக்குப் பதிலாக இப்போது பகட்டான சூட்டுகள் தரித்த தொழிலபதிபர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். பலகீனமான நாடுகள், ஏகாதிபத்திய நாட்டால் நேரடியான காலனியாதிக்கத்திற்குட்படுவதற்குப் பதிலாக, இறையாண்மை என்னும் ஆடையலங்காரங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. அதே சமயம், மேற்கு நாட்டு நிதி மூலதனம், இந்த நாடுகளின் மூலவளங்களின் மிகப் பெரும் பாங்கினைத் தொடர்ந்து தனது கட்டுப்பாட்டிலேயே வைத்திருக்கின்றது. மேற்கு நாடுகளுக்கும் பலகீனமான நாடுகளுக்குமுள்ள உறவு, 'முறைசாராய் பேரரசு' (Informal empire), 'காலனி இல்லாத காலனியாதிக்கம்' (Colonialism without Colony), 'புதிய காலனியம்' (Neocolonialism), 'புதிய ஏகாதிபத்தியம்' (Neoimperialism) என்னும் பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறது.

மைக்கேல் பேரெண்டிடி (Michael Parenti)

ஏகாதிபத்தியம் என்றால் என்ன எனவும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டம் என்பதற்கான

துல்லியமான பொருள் என்ன எனவும் கேட்பது, ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்பு வட்டாரங்களால் பாவகமான செயலாகக் கருதப்படலாம். 'ஏகாதிபத்தியம்' என்பது, விளக்கத் தேவையில்லாத, தன்னைத்தானே விளக்குகிற ஒன்று என்பதுபோல இந்த வாட்டாரங்களால் இச்சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. முன்னேற்றப்பாதை ஒவ்வொன்றையும் வழிமறித்து நிற்கிற அரசுகள் ஏகாதிபத்தியம் மட்டுமே எனவும் அதை எதிர்த்துப் போராடுவது ஒவ்வொருவரினதும் புனிதக் கடமை எனவும் கருதப்படுகிறது. ஆனால், இங்கு நமக்குக் கிடைக்காத ஒரு விளக்கம், ஏகாதிபத்தியம் என்பதன் பொருள் என்ன, அது எந்த வடிவத்தில் வெளிப்படுகிறது, அது எவ்வாறு செயல்படுகிறது, அதற்கு எதிரான போராட்டத்தின் தன்மை என்ன? அந்தப் போராட்டத்தை நடத்துவது எவ்வாறு என்பதாகும்.

ஏகாதிபத்தியம் என்பதற்கான வரையறைகள் ஏதும் இல்லை என்பதும் இதற்கு முன்பு ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் இருந்ததில்லை என்பதும் நமது கருத்து அல்ல. ஏகாதிபத்தியம் என்பதற்கான வரையறைகளுக்கு இங்கு குறைவில்லை. அதேபோல, ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் என முத்திரையிடப்பட்ட போராட்டங்களும் ஏராளம். இந்த வரையறைகளும் போராட்டங்களும் ஏகாதிபத்தியம் என்பதன் வரைகோடுகளின் துல்லியமான தன்மையை மழுங்கடித்து நீர்த்துப் போகச் செய்துள்ளன. இதன் காரணமாக ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்புப் போராட்டங்களைப் பொருத்தவரை ஒரே மாதிரியான அணுகுமுறையே மேற்

வல்லரசு, பேரரசு...

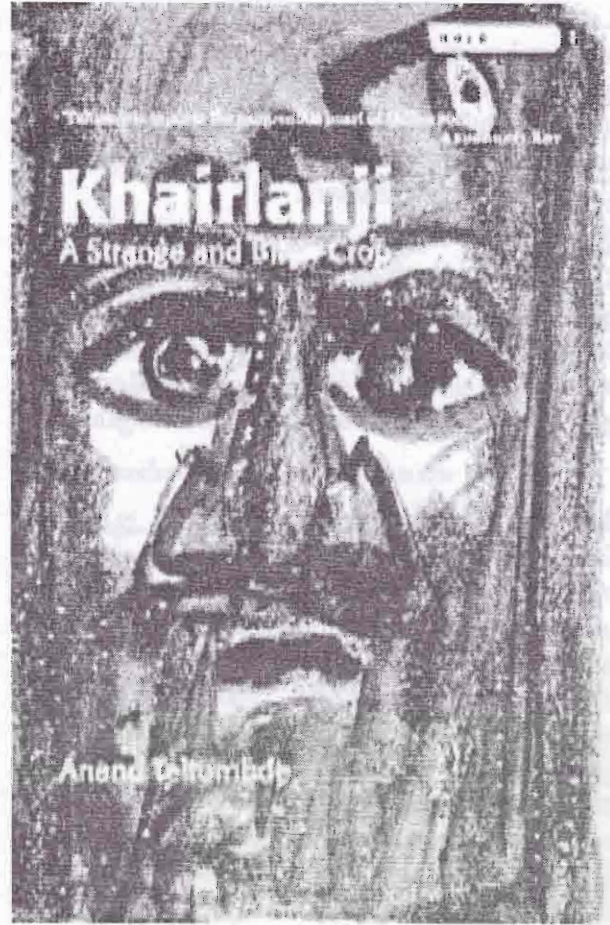
முன்னேற்றப் பாதை ஒவ்வொன்றையும் வழிமறித்து நிற்கிற அரசுகள் ஏகாதிபத்தியம் மட்டுமே எனவும் அதை எதிர்த்துப் போராடுவது ஒவ்வொருவரினதும் புனிதக் கடமை எனவும் கருதப்படுகிறது.

ஜூலை 2009 | 5

கொள்ளப்படுவதை நாம் காணலாம். இந்த அணுகுமுறை, ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான போராட்டத்தைச் சிறப்பித்து, பிற வகைப் போராட்டங்களை ஓரங்கட்டுகின்றது.

அடிப்படையான பிரச்சினை என்னவென்றால், ஏகாதிபத்திய முகாம் தனது கையிருப்பில் வைத்திருக்கும் தொகுதியில் உள்ள பெரும்பாலான அருஞ்சொற்களைப் போலவே, 'ஏகாதிபத்தியம்' என்பது ஒரு அருவமான கருத்து (Abstraction)* என்பதையும், அது துல்லியமான விளக்கமெதற்கும் கட்டுப்படக்கூடியதல்ல என்பதையும் உணர்ந்து கொள்ளாததுதான். (*அருவமான கருத்து (abstraction): இதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு கூறுவோம். யானை, மான், புலி, கரடி முதலியவை நம் புலன்களால் அறியப்படக்கூடியவை; தூலமானவை. அவற்றில் உள்ள வேறுபாடுகளை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, அவற்றின் ஒற்றுமை அம்சங்களை மட்டும் பிரித்தெடுத்து 'விலங்கு', என்னும் கருத்தை உருவாக்குகிறோம். அவ்வாற 'மரம்' என்னும் கருத்தும் உருவாகிறது. 'விலங்கு', 'மரம்' என்பது ஏதும் கிடையாது. யானை, மான், மா, புளி, வாழை போன்றவை தான் உள்ளன. அதே போல 'ஏகாதிபத்தியம்' என்னும் சொல்கூட ஒரு அருவமான கருத்துதான். வெவ்வேறு நாடுகள் கடைப்பிடிக்கும் கொள்கைகளிலுள்ள ஒத்த அம்சங்களை மட்டும் பிரித்தெடுத்து அவற்றை 'ஏகாதிபத்தியம்' எனக் கூறுகிறோம். எந்தவொரு அறிவியல் ஆய்விலும் இத்தகைய அருவமான கருத்துக்கள் இன்றியமையாதவை. எனினும் இக்கருத்துக்கள் யதார்த்த நிலையுடன் பொருந்தக்கூடாது என்பது அடிக்கடி நடைமுறையின் மூலமும் புதிப விபரங்களைத் திறட்டுவதன் மூலமும் சரிபார்க்கப்பட வேண்டும். (மொம்)).

'முதலாளியம்', 'வர்க்கம்', 'ஏகாதிபத்தியம்' என்பவை, ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்பு முகாமைச் சேர்ந்தவர்கள் அடிக்கடி பயன்படுத்தும் அடையாளச் சீட்டுகள். அவை வெறும் அருவமான கருத்துகள் என்பதையும், நம்மால் பார்க்கக்கூடிய, நமக்குப் பக்கத்தில் இருப்பவர்களுக்குச் சுட்டிக் காட்டப் படக்கூடிய ஏதோ வொருவகை விலங்கை அல்-

லது உயிர்ப்பொருளை ஒத்த, வாழ்க்கையின் சிறு பகுதி யொன்றுக்குப் பொருத்திப் பார்க்கக் கூடியவையாக அவை இல்லை என்பதையும் ஏற்றுக் கொள்வது அவர்களுக்குக் கடினமானதாக உள்ளது. ஒரு எதிரியை நமக்குப் காட்டும் யதார்த்த உலகின் இயங்கும் விசைகளை, உண்மையிலேயே உள்ள விஷயங்களைக் கொண்டேதான் விளக்க முடியும் என்னும் அவசியமில்லை என்பதும் அவர்கள் பயன்படுத்தும் 'ஏகாதிபத்தியம்' என்னும் சொல் ஒரு அருவமான கருத்துதான் என்பதும் அவர்களுக்கு எளிதில் புரியாமலிருக்கலாம். இந்த இயங்கு விசைகளை உள்ளடக்கும் சுரண்டல் வடிவங்களை முறைப்படுத்தி விளக்குவதற்கும், இப்படி விளக்குவதன் மூலம்செயலாக்கத்துடன் அவற்றை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கும் அருவமான கருத்துக்களைப் பயன்படுத்துவது தவிர்க்கவியலாததாகும்.

இதன் காரணமாக, ஏராளமான அருவமான கருத்துக்கள் வந்து சேர்ந்துள்ளன, இவை புரட்சிகரச் சக்திகளின் கையிருப்பிலுள்ள சொல் தொகுதியாக அமைகின்றன. 'அரசு', 'தேசம்' 'காமன்-வெல்த்', 'வர்க்கம்' என்பனவற்றைப் போலவே 'ஏகாதிபத்தியம்' என்பதும் ஒரு அருவமான கருத்துதான். இது நமது உலகத்தைப் பற்றிய ஒரு பொதுவான புரிதலை நமக்குத் தருகிறது. ஆனால்,

'அரசு',
'தேசம்'
'காமன்-வெல்த்',
'வர்க்கம்'
என்பனவற்றைப் போலவே
'ஏகாதிபத்தியம்'
என்பதும் ஒரு
அருவமான
கருத்துதான்.

திட்டவட்டமான சூழ்நிலையொன்றில் நடத்தப்பட வேண்டிய ஒரு ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் வரைகோடுகளைத் தீட்டுவதற்கு இதனால் இயலாது.

கருத்தளவில், 'ஏகாதிபத்தியம்' என்பது, ஒரு உறவை - ஒரு ஆளும் அல்லது கட்டுப்பாடு செலுத்தும் நாட்டிற்கும் அதன் ஆதிக்கத்தின் கீழுள்ள நாட்டுக்குமுள்ள உறவைக் - குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். எனவே, இது அன்றாடம் நடக்கும் வழக்கமான சமூக உற்பத்தி, மறு உற்பத்தி ஆகியவற்றிலிருந்து அந்நியப்படுத்தப்பட்டுள்ள ஒரு புறச் சக்தி என்னும் வகையில் ஒரு தனிநபரையோ, ஒரு சமூகக் குழுவையோ எதிர்கொள்கிற ஒரு அரசியல் கட்டமைப்பையும் உள்ளடக்குகிறது. அதாவது, 'ஏகாதிபத்தியம்' என்பது, எந்தவொரு வடிவத்தையும் மேற்கொள்ளக்கூடிய ஒரு பிரிவினையை, அரசியல் வாழ்க்கைக்கும் சமூக வாழ்க்கைக்குமிடையிலுள்ள அடிப்படையான பிரிவினையைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

அரசியல் வாழ்க்கை என இங்கு நாம் கூறுவது, ஆதிக்கம் செலுத்தும், கட்டுப்பாடு செலுத்தும், ஆளுகை புரியும் ஏகாதிபத்தியத்தின் செயல்நோக்கத்தைக் குறிக்கிறது. எனவே, 'ஏகாதிபத்தியம்' என்பது, ஏதேனும் சில குறிப்பிட்ட வடிவங்களையோ எல்லைகளையோதான் ஈர்ந்திருக்க வேண்டும் என்னும் அவசியமில்லை. ஆயினும், நம் காலத்தில், பொதுவாக 'அரசியல்' என்பது 'அரசையும்', 'சமூகம்' என்பது மக்களையும் குறிக்கின்றன. 'பேரரசு' (Empire) அல்லது 'ஏகாதிபத்தியம்' என்பதை நாம், மேலாதிக்க அரசுக்கும் அதன் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள மக்கள் அல்லது தேசங்களுக்குமுள்ள உறவு எனப்பொதுவாக அர்த்தப்படுத்திக் கொள்கிறோம்.² புறச்சக்தியாகவோ, அரசியலின் உருத்தோற்றமாகவோ கருதப்படும் 'அரசு' (State) என்பது, பேரரசுகள் அல்லது ஏகாதிபத்தியம் என்பவற்றைப் பொருத்தவரை அவசியமானதே அல்ல. 'அரசு' என்பது சமுதாயத்தில் வர்க்கங்கள் உருவானதையும் சமுதாயத்தின் குறிப்பிட்ட வளர்ச்சிக் கட்டத்தையும் குறிக்கின்றது. ஆனால் 'அரசு' இல்லாமலேயே 'பேரரசுகள்' உருவாகியுள்ளன.

உண்மையில், மக்கள் நாடோடிகளாக வாழ்ந்த காலத்தில்கூட பேரரசுகள் இருந்தன. இவற்றுக் கட்டுத்துக்காட்டுகள், மத்திய ஆசியப் புல்வெளிப் பிரதேசத்தில் இருந்த பேரரசு, உய்கூர், மங்கோலிய நாடோடி மக்களின் பேரரசுகள் ஆகியவையாகும்.³ நாடோடி மக்கள் பல சமயங்களில் பெரும் அரசியல் அமைப்புகளில் ஒன்றுபட்டு, பெரும் பேரரசுகளை உருவாக்கியுள்ளனர். ஆனால் நாளாவட்டத்தில் அவை சிதைந்தொழிந்தன. வேளாண் சமுதாயங்களை வெற்றி

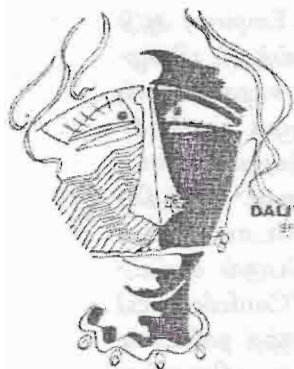
கொள்வதன் மூலமோ, அவற்றிடமிருந்து உபரியை பல வந்தமாக எடுத்துக் கொள்ளவதன் மூலமோ நாடோடி மக்கள் உருவாக்கிய பேரரசுகள் (Xenocratic Empires) ஆடு மாடுகளை மேய்த்துப் பிழைப்பை நடத்திய சமுதாயங்கள் அடைந்த பன்முக வளர்ச்சியின் உச்ச வரம்புகளைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.⁴ மத்திய ஆசியாவில் நாடோடி மக்கள் உருவாக்கிய பெருங் கூட்டமைப்புகளிற் (Confederacies) சிலவற்றில் இருந்த நாடோடி மக்கள் தொகை பதினைந்து இலட்சம் வரை சென்றது. அவற்றின் நிலப்பரப்பு, எளிய மற்றும் சிக்கலான தன்மைவாய்ந்த குலத்தலைவர்களின் ஆட்சியெல் லையைவிடப் பன்மடங்கு பெரிதாக இருந்தது.⁵

நாடோடி மக்களின் பேரரசுகளுக்கும் பிழ்காலத்தில் தோன்றிய பேரரசுகளுக்குமுள்ள அடிப்படையான வேறுபாடு என்னவென்றால், நாடோடி மக்கள் பேரரசுகளின் 'மையங்கள்' இராணுவ அம்சத்தில் மட்டுமே வளர்ச்சியடைந்தன; மற்ற அம்சங்கள், சமூக - பொருளாதார வளர்ச்சி, நாகரிகத்தின் இதர கூறுகள் என்பனவற்றைப் பொருத்தவரை அந்தப் பேரரசுகளால் சுரண்டப்பட்ட அல்லது வெற்றி கொள்ளப்பட்ட பிரதேசங்களைவிடக் குறைவாகவே வளர்ச்சியடைந்திருந்தன. 'அரசு' தோன்றுவதற்கு முன்பு இருந்த இத்தகைய பேரரசுகளைப் பற்றிய கண்டுபிடிப்புகள் பல ஆராய்ச்சியாளர்களை, குறிப்பாக மார்க்சிய மாணுடவியலாளர்களை வியப்பில் ஆழ்த்தியுள்ளது. ஏனெனில், வரலாற்று வளர்ச்சி குறித்த மார்க்சியக் கோட்பாடு, நாடோடி வாழ்க்கை முறை என்பது வளர்ச்சிக்கான ஒரு தடை எனக் கருதுகிறது.

அரசியல் வாழ்க்கை என இங்கு நாம் கூறுவது, ஆதிக்கம் செலுத்தும், கட்டுப்பாடு செலுத்தும், ஆளுகை புரியும் ஏகாதிபத்தியத்தின் செயல் நோக்கத்தைக் குறிக்கிறது.

the dalit

expanding possibilities

DALIT FEMINISM
SPECIAL ISSUE

SHARD TELUMBE on Bhopal and K.R.Narayanan's speech
How Anandaram raised the caste factor of Kerala in the 1920s
GaurWadekar artists response
Elihu Katz on Chokkavanni, the 14th century marathi saint
Munakshi Chatterjee's Kannada short story in translation

ஒரே நேர்கோட்டில் சமுதாய வளர்ச்சி நடைபெறுகிறது எனக் கூறும் மார்க்சியக் கோட்பாடு, மிக எளிமையான பொருளாதார வடிவங்களிலிருந்து மிகச் சிக்கலான பொருளாதார வடிவங்களுக்கு சமுதாயம் வளர்ச்சியடைகிறது என அனுமானிக்கிறது. ஆனால், ஆடு மாடுகளை மேய்த்துப் பிழைப்பை நடத்தும் சமுதாயங்கள் மாற்றமில்லாமல் அப்படியே இருக்கின்றன: நவீனகாலத்தில் கால் நடைகளை மேய்த்துப் பிழைப்பை நடத்தும் சமுதாயங்கள் மாற்றமில்லாமல் அப்படியே இருக்கின்றன: நவீனகாலத்தில்

சமுதாயத்தின் பொருளாதார அடித்தளம் மாற்றமடையவில்லை என்றால், அதனுடைய 'மேல்கட்டுமானம்' மூலம் மாற்றமடைந்திருக்க முடியாது. கால் நடைகளை மேய்த்து வாழ்க்கையை நடத்தும் ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்து மாலாய்கள், அராபியர்கள் ஆகியோருக்கும் பண்டைக்கால சீனாவில் மேய்ச்சல் வாழ்க்கையை நடத்தி வந்த ஸியாங் று சமூகக் குழுவினருக்கும் பெரும் ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. இவ்வாறு, நாடோடி வாழ்க்கை முறையானது, ஒரே காரணத்தின் அடிப்படையில் வரலாறு

நேர்கோட்டில் உதறித் தள்ளிவிடுகிறது. மற்றோர்புறம், மேற்சொன்ன கோட்பாட்டின்படி, சமுதாயத்தின் பொருளாதார 'அடித்தளம்' மாற்றமடையவில்லை என்றால், அதனுடைய 'மேல்கட்டுமானம்' மூலம் மாற்றமடைந்திருக்க முடியாது. ஆனால், கால் நடைகளை மேய்த்து வாழ்க்கை நடத்தும் நாடோடி மக்களின் 'மேல்கட்டுமானம்' பெரும் மாற்றங்களைக் கண்டுள்ளது.6

பேரரசுகள் என்பது பொதுவாக பிரதேச அடிப்படையில் மையப் பகுதி (மையநாடு), ஓரப்பகுதி (ஓர நாடுகள்)* ஆகியவற்றுக்கிடையிலுள்ள உறவைக் குறிக்கின்றன. (* நவீன காலத்தில் மைய நாடுகள் ('Centre' or 'Core') என்பன பொதுவாக, வளர்ச்சியடைந்த மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள், ஐப்பான், வட அமெரிக்கா ஆகியனவாகும். ஓரப்பகுதி (நாடுகள்) என்பன மூன்றாம் உலகம் எனப் பொதுவாகச் சொல்லப்படும் ஆசிய, ஆபிரிக்க, இலத்தீன் அமெரிக்கக் கண்டங்களிலுள்ள மிகப் பெரும்பாலான நாடுகள். இவை பெரும்பாலும் முன்னாள் காலனிகளாக இருந்தன. பண்டைய உரோமப் பேரரசை எடுத்துக் கொண்டால் உரோம் மையப் பகுதி (நாடு), அக்காலத்திய பாலஸ்தீனம் போன்றவை ஓரப்பகுதிகள் (மொர்) பேரரசுகள் இரு அம்சங்களைக் கொண்டவை எனப் பல அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்: (1) பெரும் நிலப் பிரதேசங்கள்; (2) இந்த நிலப்பிரதேசங்களில் ஒரு மையப்பகுதியும் (நாடும்) இந்த மையத்தைச் சார்ந்து நிற்கும் ஓரப்பகுதியின் (நாட்டின்) துணை அமைப்புகளும் இருத்தல்.7 புலியியல் ரீதியாக மையநாடும் ஓர நாடுகளும் தனித்தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன என்பது ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளர்களில் பெரும்பாலானோர் ஏற்றுக் கொள்கிற கருத்துதான்.

ஆனால், இத்தகைய கருத்துகளுக்கு மாறாக, அவர்கள் கூறும் மையப் பகுதி, ஓரப்பகுதி(கள்) ஆகியன ஒரே நிலப்பிரதேசத்திற்குள்ளேயே இருப்பதையும் இப்படி அவை ஒரே பிரதேசத்திற்குள்ளேயே இருப்பது, சுரண்டல் உறவுக்கு மேலும் பாதுகாப்பானதாக அமைவதையும் நாம் காணலாம். பேரரசுகளுக்கான பொருளாதார அடிப்படை, கட்டுப்பாடு செலுத்தும் மையப்பகுதியும் ஓரப்பகுதியிலுள்ள ஒடுக்கப்படும் மக்கள் அந்த மையப் பகுதிக்குக் காட்டி வரும் எதிர்ப்புமாகும். பேரரசு என்பது இரண்டுவிதமான அரசியல் அமைப்புகளுக்கிடையிலான ஊடாட்டமாகும். அதாவது, ஆதிக்கம் செலுத்தும் மையப்பகுதி உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் மீது அரசியல் கட்டுப்பாட்டைச் செலுத்துகிறது; அதற்கு செயல்திறனுள்ள இறையாண்மை உள்ளது; ஓரப்பகுதிகள் மையப்பகுதிக்குக் கீழ்ப்பட்டவையாக உள்ளன.8 ஜெர்மனியில் பிஸ்மார்க் உருவாக்கிய தேச அரசுக்குப் பின் வில்லெஹெம் மன்னராலும் அதற்குப் பின் ஹிட்லராலும் உருவாக்கப்பட்ட ஜெர்மானியப் பேரரசுகள், தனித்தனியான அதிகார அலகுகள் இல்லாத, ஒற்றை அதிகாரம் வாய்க்கப்பெற்ற ரஷ்யப் பேரரசு, ஆதிக்கத்துக்குட்பட்ட

தேசங்களும் சுதந்திரமான அரசுகளும் அடங்கிய நெகிழ்ச்சியான காமன்வெல்த் அமைப்பான பிரிட்டிஷ் பேரரசு, ஆதிக்கத்துக்குட்பட்ட தேசங்களும் சுதந்திரமான அரசுகளும் அடங்கிய நெகிழ்ச்சியான காமன்வெல்த் அமைப்பான பிரிட்டிஷ் பேரரசு ஆகியன நமக்குப் பழக்கமான பேரரசு வடிவங்களாகும்.

எனவே இவற்றைப் பார்த்துப் பழகிவிட்ட நம்மிடம், பேரரசு என்பது புவியியல் ரீதியான மையப் பகுதியும் ஓரப்பகுதியும் உள்ள ஒன்று என்னும் கருத்து வலுப்பட்டு விடுகிறது. ஆனால், இன்றோ அமெரிக்கப் பேரரசின் கீழ் உலகமயமாக்கல் என்னும் வடிவத்தில் ஒரே ஒரு அதிகார மையத்தைக் கொண்ட உலக அமைப்பு (Unipolarity) எங்கும் நிறைந்தாய் இருப்பதால், புவியியல் ரீதியான ஓரப்பகுதியொன்று இருக்கிறது எனக் கூறுவது அர்த்தமற்றதாகிவிட்டது. அமெரிக்காதான் புவியியல் ரீதியான மையப் பகுதி எனக் கருதுவதும் கேள்விக்குரியதாகிவிட்டது. உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் உள்ள அமெரிக்க இராணுவத் தளங்கள், இராணுவ ஒப்பந்தங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் அமெரிக்கப் பேரரசின் பௌதீக எல்லைகள் விரிவாக்கப்பட்டுள்ளன. 'புதிய அமெரிக்க நூற்றாண்டுக்கான திட்டம்' (Project for New American Century) என்று ஜார்ஜ் புஷ் நடைமுறைப்படுத்த விரும்பும் திட்டம் என்ன? பேரரசின் பிரதேச அம்சத்தை, 'நூற்றாண்டு' என்னும் சொல்லைக் கொண்டு மூடிமறைக்க லூசெ (Luce) என்னும் சிந்தனையாளர் செய்த முயற்சியின் மறுவடிவமே மேற்சொன்ன திட்டம்* என ஹார்வி (Harvey) கூறுகிறார்.⁹ (* அமெரிக்க அரசின் பிரதேச விரிவாக்கத்தை விளக்க முற்படுகையில், 'அமெரிக்க நூற்றாண்டு' என்னும் சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தி அதன் விரிவாக்க அரசியலை காலத்தின் நியதி என லூசெ நியாப்படுத்தினார். ஜார்ஜ் புஷ்வும் இதைத்தான் இப்போது செய்கிறார் (மொர்)).

ஹார்ட் (Hardt), நெக்ரி (Negri) போன்ற சிந்தனையாளர்கள், 'பேரரசு' என்னும் சொல், ஓரப்பகுதி மீதான ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கத்தைக் குறிப்பதில்லை என்றும் கூடக் கூறுகின்றனர்.¹⁰ 'பேரரசு' என்பது தனது எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட பிரதேசங்களையும் அவற்றுக்கு ஆதாரமாக உள்ள எல்லைக் கோடுகளையும் அங்கீகரிப்பதில்லை என்றும், மாறாக, தன்னைக் கடந்த, தனக்கு மிஞ்சியதாக எதுவும் இருக்க முடியாது என்பதையே பேரரசின் மேலாதிக்கம் வலியுறுத்துகிறது என்றும் கூறுகின்றனர். ஏகாதிபத்தியம் உயர்ந்தோங்கியிருந்த நாட்களைப் பார்ப்போம்.

ஐரோப்பிய தேச அரசுகளின் இறையாண்மை அந்த நாடுகளின் எல்லைகளுக்கு வெளியே விரிவுபடுத்தப்பட்டிருந்த நிலைதான் ஏகாதிபத்தியம். ஐரோப்பிய நாடுகள் தமது நாட்டிற்கு வெளியே

உள்ள பிரதேசங்களை ஆக்கிரமிப்பதே முன்பு ஏகாதிபத்தியம் எனக் கருதப்பட்டது. இப்போது அப்படி இல்லை. ஏகாதிபத்திய நாடு, பிரதேசம் எதனையும் நேடியாகக் கைப்பற்றிய பிறகே அதன்மீது தனது இறையாண்மையைத் திணிக்கவும் தனது நேரடியான ஆளுகையின் கீழ் அதனைப் பராமரிக்கவும் வேண்டிய அவசியம் இப்போது இல்லை. நேரடியான அரசியல் கட்டுப்பாடு ஏதும் செலுத்தாமல், தொழில் வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் பொருளாதார ஆதிக்கத்தின் மூலம் தமது இறையாண்மையைத் திணிக்க முடியும். பிற நாட்டுப் பிரதேசங்களைத் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பது தான் 'பேரரசின்' அடிப்படை அம்சம் என்பதை ஹார்ட்டும் நெக்ரியும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. இவர்கள், இந்தப் புதிய காலனிய வடிவத்தைப் பார்க்கத் தவறுகிறார்கள் என்பதும், காலனியம் என்பது செத்துப்போய்விட்டது எனக் கூறுகிறார்கள் என்பதும் வேறோர் விஷயம்.¹¹ உலகப் பொருளாதாரம் முழுவதையும் ஒரேபடித்தான தாக்குவதற்கு சந்தை மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளுக்குத் தடைகளை உருவாக்கும் ஏகாதிபத்திய வடிவங்கள் அனைத்தையும் இந்த சந்தையே ஒழித்துக்கட்டிவிடும் என அவர்கள் கூறுகின்றனர். 'பேரரசு' என்பது காலனியத்துக்குப் பிந்தியது, 'ஏகாதிபத்தியத்துக்குப் பிந்தியது' என அவர்கள் கூறுகின்றனர்.¹² "மூலதனம் எந்தெந்தப் பகுதிகளிலிருந்து எந்தெந்தப் பகுதிகளுக்குத் தங்குதடையின்றிச் செல்ல வேண்டும் என்பதற்கான நெறி முறைகளை வகுக்கும், சில குறிப்பிட்ட நாடுகளிலிருந்து மூலதனம் தங்கு தடையின்றிச்

ஐரோப்பிய தேச அரசுகளின் இறையாண்மை அந்த நாடுகளின் எல்லைகளுக்கு வெளியே விரிவுபடுத்தப்பட்டிருந்த நிலைதான் ஏகாதிபத்தியம்.

செல்வதைத் தடுத்து வேறு சில குறிப்பிட்ட நாடுகளுக்கு அது செல்வதற்கு வசதி செய்து கொடுக்கும் ஒரு உலகளாவிய அமைப்பே ஏகாதிபத்தியம். இதற்கு மாறாக, உலகச் சந்தையோ, நெறிமுறை படுத்தப்படாத, பிரதேச வரையறைகளும் வரம்புகளும் இல்லாத முறையில் மூலதனம் தங்கு தடையின்றிச் செல்ல வேண்டும் என விரும்புகிறது. ஏகாதிபத்தியம் கடந்து வரப்படாமலிருக்குமேயானால், அது மூலதனத்தைச் சாகடித்திருக்கும். உலகச் சந்தையின் முழு நிறைவு என்பது ஏகாதிபத்தியம் முடிவுக்கு வருவது தான்.”¹³

உலகச் சந்தை குறித்து ஹாட்டும் நெக்ரியும் கொள்ளும் உற்சாகத்தை நாம் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டியதில்லை; உலகச் சந்தையானது ஏகாதிபத்தியத்தை முடிவுக்கு கொண்டு வருவதில்லை, மாறாக, அது ஏகாதிபத்தியத்தின் வெளிப்பாடு தான் என்னும் எதிர்வாதத்தை முன்வைத்து அவர்களது வாதத்தைத் தகர்க்கும்படி நாம் தூண்டப்படலாம். எனினும், நவீன உலகில், பிரதேசங்களை ஆக்கிரமிக்காமலேயே அவற்றின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் நிகழ்ச்சிப் போக்குகள் இருப்பதைப் பற்றிய அவர்களது கருத்தை நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருக்க முடியாது.

‘காலனியம்’, ‘ஏகாதிபத்தியம்’ என்னும் சொற்கள் ஒரே விஷயத்தைக் குறிக்க மாற்றி மாற்றிப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இதில் பெருமளவு நியாயம் இருக்கிறது என்றாலும் அச் சொற்கள் அடிப்படையான வெவ்வேறு மூலங்களிலிருந்து தோன்றின என்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது. காலனியம், ஏகாதி

பத்தியம் ஆகிய இரண்டையும் எட்வர்ட் சைத் வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறார்:

தொலைவில் உள்ள ஒரு பிரதேசத்தை ஆளுகை செய்கின்ற, ஆதிக்கம் செலுத்தும் மைய நாட்டின் நடைமுறை, கோட்பாடு, அணுகுமுறைகள் ஆகியவற்றை ‘ஏகாதிபத்தியம்’ எனக் கூறலாம். ‘காலனியம்’ என்பது பெரும்பாலும், ஏகாதிபத்தியம்’ எனக் கூறலாம். ‘காலனியம்’ என்பது பெரும்பாலும், ஏகாதிபத்தியத்தின் தொடர்விளைவாக இருப்பதே ஆகும்.¹⁴ ‘இம்பீரியம்’ (Imperium) என்னும் இலத்தீன் மொழிச் சொல், ‘ஆதிக்கம்’, ‘ஆட்சி அதிகார எல்லை’, ‘அரசு’ அல்லது ‘இறையாண்மை’, ‘சட்டப்படியான ஆட்சி’ என்னும் பல பொருள்களைக் கொண்டதாகும். இச்சொல், வான் அலிஸ்டைன் என்பார் ‘எழுச்சி பெறும் அமெரிக்கப் பேரரசு’ (The Rising American Empire) என்னும் நூலில் அமெரிக்கா பற்றிக் கூறியுள்ளவற்றுக்கு மிகவும் பொருந்தும்.¹⁵ பேரரசன் இருப்பதாலேயே வல்லரசோ ஏகாதிபத்தியமோ உருவாகிவிடுவதில்லை. அவனது நடைமுறைகளே உதை உருவாக்குகின்றன. அமெரிக்கா பற்றிய சொல்லாடல்களில் அமெரிக்காவின் தனித்தன்மை, பிறர்க்கென வாழும் தகைமை, களங்கமற்ற தன்மை ஆகியன எப்போதும் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆனால் அமெரிக்காவின் பழங்குடி மக்களின் குருதி வெள்ளத்திலிருந்துதான் அமெரிக்கப் பேரரசு தோன்றியது. அச் சமயம் ஒரு சொல் என்னும் வகையிலோ, கருத்து நிலை என்னும் வகையிலோ ‘ஏகாதிபத்தியம்’ என்பது அறிந்திருக்கப்படவில்லை. அதை அறிய வந்த பின்னும் கூட, அமெரிக்கா அதைத் தனது அடையாளமாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. இதர தேசங்களின் மீது முன்னெப்போதுமில்லாத வகையில் அது திமிருடன் படையெடுத்த பிறகும் கூட. தனக்கு ‘பேரரசு நோக்கங்கள்’ ஏதும் இல்லை எனக் கூறிவருகிறது.

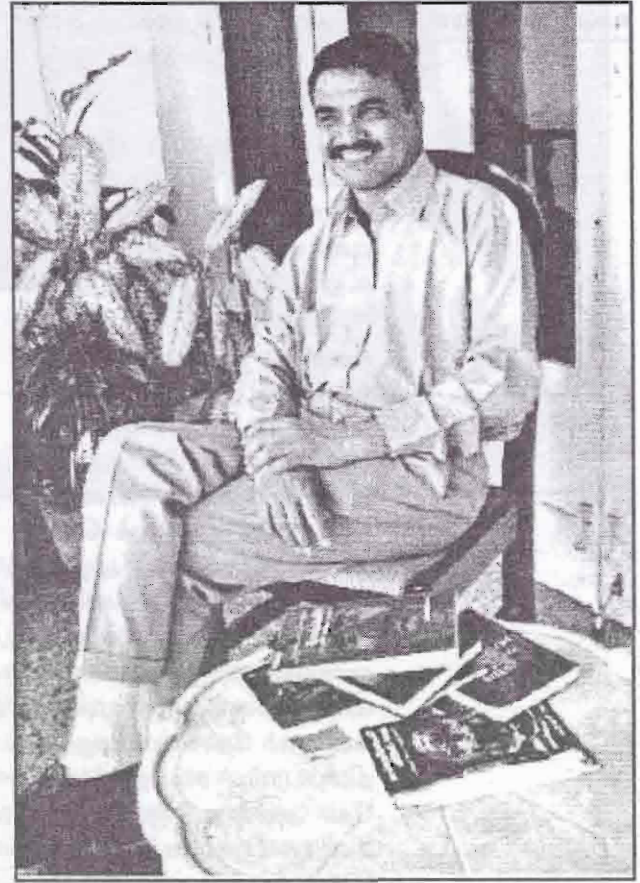
உலகின் நான்கிலோரு பகுதியின் மீது தனக்கு இறையாண்மை சார்ந்த, சட்டபூர்வமான ஆட்சி அதிகாரம் இருப்பதாக ஒரு காலத்தில் பிரிட்டன் உரிமை கொண்டாடியது. அதை ஏகாதிபத்தியம் எனக் கூறலாம். அப்படி உரிமை கொண்டாடுவதும் உரிமை கொண்டாடுவதன் பின்விளைவுகளும் நியாயமானவை என நம்புவதும் கூட ஏகாதிபத்தியமே எனக் கூறலாம். எனினும், ஒரு நாடு இப்படி வெளிப்படையாக உரிமை கொண்ட ஏகாதிபத்தியமே எனக் கூறலாம். எனினும், ஒரு நாடு இப்படி வெளிப்படையாக உரிமை கொண்டாடாமலும் இருக்கலாம். இப்படி உரிமை கொண்டாடாத ஒரு நாடுகூட ஏகாதிபத்தியமாக இருந்திருக்கிறது. இதற்கு எடுத்துக் காட்டு அமெரிக்கா. உலகில் முதன் முதலாக உருவாக்கப்பட்ட காலனிகளைப் பார்ப்போம்.

உலகின் நான்கிலோரு பகுதியின் மீது தனக்கு இறையாண்மை சார்ந்த, சட்டபூர்வமான ஆட்சி அதிகாரம் இருப்பதாக ஒரு காலத்தில் பிரிட்டன் உரிமை கொண்டாடியது.

நாட்டு எல்லைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு கப் பற்படையை வைத்திருப்பதற்கு மாற்றீடாக, கடற்கரையோரக் காவல்படையினராக முன்னூறு உரோமானியர்கள் இத்தாலியக் கடற்கரையைச் சுற்றிலும் குடியேற்றப்பட்டனர். கி.மு. இராண்டாம் நூற்றாண்டுவாக்கில், காலனிகள் என்பன, இராணுவத்தில் நீடித்த அனுபவமுடையவர்களுக்கும் நிலமற்ற சுதந்திர மனிதர்களுக்கும் நிலம் வழங்கும் அமைப்புகளாயின. ஒரு இடத்தில் புதிய மக்களைக் குடியேற்றுவதே காலனியாகுதல் என்பதாகும். ஐரோப்பியக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்த்தால், வட அமெரிக்கா, தென் அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, தென்னாப்பிரிக்கா ஆகியன மேற்சொன்ன நாடுகளின் காலனிகளாகும். இஸ்ரேல், காலனியத்தின் நவீன வடிவம். இவ்வாறு, வேர்ச்சொல்லாய்வு, காலனியம், ஏகாதிபத்தியம் ஆகியவற்றைத் துல்லியமாக வேறுபடுத்திப் பார்க்க உதவுகிறது. ஆனால், நடைமுறையில் இந்த வேறுபாடு அவ்வளவாகக் கருத்தில் கொள்ளப்படுவதில்லை.

ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் மற்றொரு குறிப்பிட்ட மக்கள் மீது நடத்தும் ஆதிக்கம் அல்லது சுரண்டல் பற்றிய தெளிவற்ற சித்திரங்களை உருவாக்குவதற்கு காலனியம், ஏகாதிபத்தியம் என்னும் சொற்களுடன் 'புதிய காலனியம்', 'புதிய ஏகாதிபத்தியம்' என்னும் சொற்களும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. எட்வர்ட்சைத் கூறுவதுபோல், "நமது காலத்தில், நேரடியான காலனியம் என்பது பெரும்பாலும் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. ஏகாதிபத்தியம் என்பது... அது எப்போதுமே இருந்து வந்த இடத்தில், அதாவது ஒருவகையான பொதுவான பண்பாட்டுத் துறையில், குறிப்பிட்ட அரசியல், கருத்து நிலை, பொருளாதார, சமூகத் துறைகளைவிட்டுப் போக மனமின்றி அங்கு இன்னும் தொடர்ந்து இருந்து வருகின்றது."¹⁶

பொதுவாகக் காணப்படும் கருத்துகளுக்கு மாறாக, ஏகாதிபத்தியத்திற்கு ஒரு பேரரசு, அதாவது ஒரு பேரரசனின் இறையாண்மை இருந்தாக வேண்டும் என்னும் நிலை இருக்கவில்லை. பேரரசு இல்லாத ஏகாதிபத்தியம் என்பது காலனியம் மறைந்ததற்குப் பிறகு ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிப் போக்கல்ல. அதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்பே காணப்பட்ட ஒன்றாகும். பண்டைக்கால உலகில் மிக நீண்டகாலம் நீடித்த ஏகாதிபத்தியத்தை உருவாக்கியது பண்டைய உரோமக் குடியரசே எனக் கூறலாம். உரோமில் பேரரசர்கள் இருந்த சமயத்திலும் கூட, உரோமனிய அரசு ஒரு குடியரசு என்னும் சட்டரீதியான புனைவும் அது ஒரு குடியரசாகவே இருக்க வேண்டும் என்னும் வேட்கையும் தொடர்ந்து இருந்து வந்தன. எனவே, ஒரு பேரரசன், ஏகாதிபத்தியத்தை மூடி மறைக்க

அதற்கு ஜனநாயக ஆடை அணிவித்து அதை ஏகாதிபத்தியம் என வெளிப்படையாக அறிவிக்காததாலேயே அவனது செயல்பாடு ஏகாதிபத்தியம் அல்ல எனக் கூறிவிட முடியாது. இது, அமெரிக்கப் பேரரசுக்கு வல்லரசு நலன்கள் ஏதுமில்லை என்றோ, அதனுடைய சர்வாதிகார நடவடிக்கைகளெல்லாம் உண்மையில் சில 'போக்கிரி' அரசுகளிடமிருந்து (அதாவது சில 'போக்கிரி மக்கள்'ிடமிருந்து) ஜனநாயகத்தைக் காப்பதற்காகத் தன்னால் மேற் கொள்ளப்படும் பணிவான முயற்சியே என்றோ நவீன காலப் பேரரசர் ஜார்ஜ் புஷ் அறிவிப்பதைப் போன்றதாகும். எனவே, ஏகாதிபத்தியம் இருப்பதற்கான ஒரே நிலைமை, ஆளுகை செய்யும் வர்க்கத்திடம் ஏகாதிபத்திய மனப்பான்மையும் அந்த வர்க்கத்திற்கு அடிமைப்பட்டுள்ளவர்களிடம் அவ்

ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் மற்றொரு குறிப்பிட்ட மக்கள் மீது நடத்தும் ஆதிக்கம் அல்லது சுரண்டல் பற்றிய தெளிவற்ற சித்திரங்களை உருவாக்குவதற்கு காலனியம், ஏகாதிபத்தியம் 'புதிய காலனியம்', 'புதிய ஏகாதிபத்தியம்' என்னும்...

வர்க்கத்தின் ஆதரவைச் சார்ந்திருக்கும் உணர்வும் இருப்பதுதான்.

மேற்சொன்ன இரண்டு விஷயங்கள் இருந்தால்தான், பேரரசு முழுமையடையும் என லிச்செய்ம் (Lithcheim) கூறுகிறார்.¹⁷ ஏகாதிபத்தியம் என்பது பெரும்பாலும், தேசத்துடன் தொடர்புபடுத்தி விளக்கப்படுகிறது. தேசம் என்பதை ஒரு நிலப்பரப்பு அல்லது ஒரு தேச அரசின் இறையாண்மை என்னும் பொருளில் எடுத்துக் கொள்வோமேயானால், அதனை ஏகாதிபத்தியத்துடன் சம்பந்தப்படுத்த வேண்டியதில்லை என்பதற்கு மேற்சொன்ன வாதங்களே போதுமானவை. எனினும் தேசம் என்பது ஒரு நிலப்பரப்பு சம்பந்தப்பட்டதோ அல்லது ஒரு தேச அரசின் பண்புகளைக் கொண்டதோ அல்ல. மாறாக, ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் அனைவரும் ஒரு குறிப்பிட்ட அரசியல் அமைப்பால் ஒடுக்கப்படுவதைக் குறித்து தொடர்ந்து நீண்டகாலமாகக் கொண்டிருக்கும் உணர்வால் வார்த்தெடுக்கப்படும் ஒரு அரசியல் உணர்வின் வெளிப்பாடே தேசம் என்பதாகும். லிச்செய்வம் கூறுகிறார்:

ஒரு தேசத்தை உருவாக்குபவர்கள் எனத் தங்களைக் கருதாது, பழங்குடிகளிடங்கிய தொகுதிகளை (Congeries of Tribals) மட்டுமே உருவாக்குகிறவர்களாகத் தம்மைக் கருதும் மக்கள் ஒரு முன்னாள் காலனியாதிக்க நாட்டிலிருந்தோ ஐ.நா.அவையிலிருந்தோ சட்ட ரீதியான சுதந்திரத்தையும் தங்களுக்கெனத் தனிவொரு கொடியையும் பெற்றாலும்கூட, ஒரு தேசமாக உருவாக மாட்டார்கள். எனவே, ஒரு தேசம் இருப்பதற்கான முன்னியந்தனையாக, 'தேசிய

உணர்வு' எனச் சொல்லப்படும், தொட்டுணர முடியாத ஒன்று உருவாகியிருக்க வேண்டும்... சுதந்திரத்தைப் பெறவும், இறையாண்மையை உருவாக்கவும், ஒரு தேச உணர்வை உருவாக்கவும் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளில் பல தோல்விகளைத் தழுவிவதை வரலாற்று ஆவணங்கள் காட்டுகின்றன.¹⁸

இதைக் கருத்தில் கொள்கையில், எண்ணற்ற சாதிகளாக அதாவது பழங்குடி மக்களின் தொகுதிகளாகப் பிளவுண்டு கிடக்கும் இந்தியர்கள் ஒரு தேசமாக இருக்க முடியாது. ஒரு நிலப் பகுதியும் இறையாண்மையும் அவர்களை ஒரு தேசமாக உருவாக்குவதை எளிதாக்கலாமேயன்றி அவர்களைக் கட்டாயமாக ஒரு தேசமாக்கிவிடாது. இதற்கு மாறாக, தனித்தனியான சாதிகள் சில, நாமறிந்த வரலாறு நெடுக, தாம் அனுபவித்துவந்த ஒடுக்குமுறை பற்றி நீண்டகாலமாக நீடித்துவரும் உணர்வைப் பெற்றிருக்கின்றன. இச்சாதிகளிடம்தான் ஒரு தேசம் உட்பொதிந்து கிடக்கிறது. எனவே இந்தியாவில் ஒவ்வொரு சாதியும் ஒரு தேசமே என அம்பேத்கர் கூறியதில் தவறொன்றுமில்லை.

தேசிய உணர்வுடைய ஒரு மக்கள் இல்லாமல், பேரரசும் பேரரசனும் உள்ள ஏகாதிபத்தியத்தையோ, அவை இல்லாத ஏகாதி பத்தியத்தையோ, பிரதேச அடிப்படையில் ஒரு மையப்பகுதியையும் ஓரப் பகுதியையும் கொண்டுள்ள ஏகாதிபத்தியத்தையோ, அவை இல்லாத ஏகாதிபத்தியத்தை கருத்தளவில் கூடப் பார்க்க முடியாது. எனவே தேசம் என்பது சாதி ஏகாதிபத்தியம் தான். வரலாற்று வளர்ச்சியின் இந்தக் கட்டத்தில் வெளி ஏகாதிபத்தியத்தைவிட அதிகமாக எதிர்த்துப் போராட வேண்டியது இந்த சாதி ஏகாதி பத்தியத்தைத்தான். ஏகாதிபத்தியம் எங்கு இருக்கிறது என்பதைக் கண்டறிய ஸ்மித் நமக்கு மேலுமொரு அளவு கோலைத் தருகிறார்:

ஒரு பலகீனமான மக்களால், தம்மால் வெற்றிகரமாக எதிர்த்து முறியடிக்க முடியாது என அவர்கள் கருதுகிற புறச் சக்திகளின் தாக்குதல்கள் மீது நடக்கக்கூடும் என்னும் அச்சத்தின் காரணமாக, அடிப்படையான உள்நாட்டு அல்லது வெளிநாட்டு விவகாரங்கள் தொடர்பாக செயலாற்ற முடியாத நிலை இருக்குமானால், அங்கு ஏகாதிபத்தியம் இருக்கிறது என்று பொருள்... ஏகாதிபத்தியம் தான் இருப்பதை நேரடியாக வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும்போது, அதைப் பற்றிய குழப்பம் ஏதும் இருப்பதில்லை. ஒரு வெளிநாட்டில் தோன்றிய ஆட்சி அதிகாரம், உள்நாட்டில் இறையாண்மை கொண்டதாகத் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டு, அந்த வெளிநாட்டு வல்லரசில் உள்ள மக்களிடமிருந்து வேறுபட்டவர்களாக அது கருதும் வேறொரு நாட்டு மக்கள்

மீது தனது சட்டத்தைத் திணிக்கவும் தீர்மானிக்கவுமான இறுதி உரிமைம தனக்கு மட்டுமே உள்ளதாகக் கருதுகிறது.¹⁹

'அந்நிய நாட்டில்' என மேலே குறிப்பிடப்பட்ட சொற்கள் ஒரு நிலப்பரப்பைத்தான் குறிக்கின்றனவா என்பது விவாதத்துக்குரிய ஒரு கேள்வி. ஏனெனில் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு துறையிலிருந்தும் விலக்கி வைக்கப்படுகிற தலித்துகளைப் பொருத்தவரை, மேல் சாதியினர் சக நாட்டினர் அல்ல. அனுபவ ரீதியாகப் பார்த்தால், தலித்துகள் நடந்து கொள்ளும் முறை, அவர்களுக்கும் மேல் சாதியினருக்குமிடையே சக நாட்டினருக்கிடையில் உள்ளவை போன்ற பிணைப்புகள் எதனையும் வெளிப்படுத்துவதில்லை. மாறாக, இந்த தலித்துக்கள் அந்நியப் படையெடுப்பாளர்கள்தான் தங்களது இரட்சகர்கள் என்றே கருதினர். எனவே சாதிகள் என்னும் அலாதியான விஷயம் நிலவும் சூழலில், வழக்கமாகப் பயன்படுத்தப்படும் சொற்கள், நமக்குப் பழக்கமான அர்த்தங்கள் அனைத்தையும் இழந்துவிடுகின்றன.

மரபான வரலாற்றறிஞர்கள், மானுடப் புவியியலாளர்கள், அரசியல் விஞ்ஞானிகள் ஆகியோர் கண்ணுக்குப் புலனாகும் அரசு போன்ற கட்டமைப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, வரலாற்றில் குறிப்பிட்ட காலகட்டங்களில் நிலவிய, குறிப்பிட்ட மைய, ஓரப் பகுதிகளைக் கொண்டிருந்த ஏகாதிபத்தியம் பற்றிய வரையறைகளைத் தந்தனர். அவை மேலே விவாதிக்கப்பட்டன. இவர்கள் தந்த விளக்கங்கள் போது, ஏகாதிபத்தியம் என்பதை உருவாக்குவது பொருளாதாரக் காரணங்களே என்னும் கருத்தும் நிலவுகிறது. இக்கருத்துக்கு முதன்மையான அடிப்படையாக இருப்பவை, பொருள் உற்பத்தி, மூலதனத் திரட்டல், வர்க்க உறவுகள், இவற்றின் விளைவுகளாக ஏற்படும் சுரண்டல் வடிவங்கள் ஆகியன குறித்த மார்ச்சியக் கோட்பாடுகள்தான். உலகப் பொருக்குப் பின்பு காலனியாதிக்கம் நீங்கியமை குறித்த ஆய்வாளிலிருந்தே இந்தக் கருத்து தோன்றியது.

இக் கருத்தின்படி, காலனியாதிக்கம் நீங்கியமை, ஏகாதிபத்தியத்தின் வரலாற்றுடன் தீர்மானகரமான முறிவை ஏற்படுத்திக் கொண்டுவதற்குப் பதிலாக. வரலாற்றை எழுதும் அதிகாரத்தை முதலாளிய வர்க்கத்திற்கு உறுதி செய்தது; காலனியாதிக்கம் நீங்கிய பிறகும், எஞ்சியிருந்த சமூகப் பிரச்சனைகள் மையப் பகுதிக்கும் ஓரப் பகுதிக்கும்மிடையிலான பொருளாதார ரீதியான உறவுகள், சுரண்டல், சான்றிடுக்கும் தன்மை, குறைவளர்ச்சி வறுமை ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியமை - ஓர உறவுகளுக்கு அடிப்படையாக இருந்து வருகின்றன.

இந்தப் பார்வை, ஏகாதிபத்தியத்தின் வரலாற்றில் உள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தை மட்டுமே கருத்தில் கொள்கிறது. எடுத்துக் காட்டாக, ஏகாதிபத்தியம் என்பது, "முதலாளியத்தின் ஏகபோகக் கட்டம்," முதலாளியத்தின் உச்ச மற்றும் இறுதிக்கட்டம் என்பது லெனினின் வரையறை. இந்த வரையறை அவரது காலத்தில் நிலவிய ஏகாதிபத்தியத்தைக் குறித்தது. ஆனால், பேரரசுகளும் ஏகாதிபத்தியமும் முதலாளியம் தோன்றுவதற்கு முன்பேயே இருந்திருக்கின்றன. ரோதஸ் சைல்டுகளும் ராக்கிபெல்லர்களும்* தோன்றுவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே பாரசீக, மாலிடோனிய, உரோம, மங்கோலியப் பேரரசுகள் இருந்தன. (*ரோதஸ்சைல்டுகள் (Rothschilds), ராக்கிபெல்லர்கள் (Rockifellers); அமெரிக்காவின் மிகப் பெரும் ஏகபோக நிறுவனங்களை உடைமையாகக் கொண்டுள்ள குடும்பத்தினர் (மொர்)). பேரரசர்களும் தென்னமெரிக்காவை வெற்றி கொண்டவர்களும் பெரும்பாலும் செல்வங்களைக் கொள்ளையடித்தல், கப்பம் பெறுதல், தங்கத்தைத் திரட்டுதல், புகழ் ஈட்டுதல் ஆகியவற்றில் தான் அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தனர்.

இந்த முந்திய ஏகாதிபத்திய வடிவங்களிலிருந்து முதலாளிய ஏகாதிபத்தியம் வேறுபடுவது கீழ்க் காணும் அம்சங்களில்தான்: 1. ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட முறையில் உழைப்பைச் சுரண்டுவதன் மூலம் திட்டமிட்டவகையில் மூலதனத்தைத் திரட்டுதல்; 2. வெளிநாட்டுச் சந்தைகளில் ஊடுருவுதல்.²⁰ முதலாளிய ஏகாதிபத்தியம் பிற நாடுகளில் முதலீடு செய்கிறது; அந்த நாடுகளின் பொருளாதாரங்கள், பண்பாடுகள், அரசியல் வாழ்க்கை ஆகியவற்றை மாற்றியமைத்து அவற்றின்மீது ஆதிக்க

ஏகாதிபத்தியம் என்பது, "முதலாளியத்தின் ஏகபோகக் கட்டம்," முதலாளியத்தின் உச்ச மற்றும் இறுதிக்கட்டம் என்பது லெனினின் வரையறை...

கம் செலுத்துகிறது; அவற்றின் நிதிக் கட்டமைப்புகளையும் உற்பத்திக் கட்டமைப்புகளையும் மூலதனத் திரட்டலுக்கான ஒரு சர்வதேச அமைப்புக்குள் ஒன்றிணைக்கிறது. ஹாரி மெக்டோஃபும் கூட (Harry Macdoff), பல சமயங்களில், முதலாளியத்துக்கு முந்திய ஏகாதிபத்தியத்தையும் முதலாளிய ஏகாதிபத்தியத்தையும் அதற்குள் குறிக்கோள்களின் அடிப்படையில் வேறுபடுத்திக் காட்டியுள்ளார்: அடிமை உழைப்பு முறையைக் கொண்டிருந்த உரோமப் பேரரசின் குறிக்கோள்களும் விரிவடைந்து கொண்டிருக்கும் மூலதனத்தின் குறிக்கோள்களும் ஒரேமாதிரியானவை அல்ல.²¹

லெனினும் கூட இத்தகைய வேறுபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்: “முதலாளியம் அடைந்துள்ள மிக அண்மைய கட்டத்திற்கு முன்பே, ஏன் முதலாளியத்துக்கு முன்பேயே, காலனியக் கொள்கையும் ஏகாதிபத்தியமும் இருந்துள்ளன. அடிமை உழைப்பு முறைமீது நிறுவப்பட்ட உரோமப் பேரரசு, காலனியக் கொள்கையைப் பின்பற்றியது; ஏகாதிபத்திய நடைமுறையை மேற்கொண்டது”²² ஆனால் அவர், முந்திய ஏகாதிபத்திய வடிவங்களின் சமூக பொருளாதார அமைப்புகளுக்கிடையிலான அடிப்படை வேறுபாடுகளை மட்டுமன்றி, ‘முதலாளியத்தின் முந்திய வடிவங்களின் முதலாளியக் காலனியக் கொள்கைக்கும்’ ‘நிதி மூலதனத்தின் காலனியக் கொள்கை’க்குமிடையிலான அடிப்படை வேறுபாடுகளையும் சுட்டிக் காட்டினார்.²³ ஏகபோக மூலதனம் ஆதிக்கம் செலுத்தும் காலகட்டத்தைப் பற்றி அவர் மேற்கொண்ட பகுப்பாய்வு, உலகம் முழுவதிலும் மூலவளங்கள் மீதும்

சந்தைகள் மீதும் கட்டுப்பாட்டைப் பெறுவதற்காகப் பேரரசுகளுக்கிடையே நிலவிய போட்டி போட்டிகள் வளர்ந்து வருவதைச் சிறப்பாக விளக்கின. இந்தப் போட்டியானது, புவிசார் அரசியல் சூழ்ச்சித் திட்டங்கள், இராணுவ சாசகங்கள், நிதி ஏய்ப்பு நடவடிக்கைகள் என்னும் வடிவத்தில் வெளிப்படுவதுடன் புரட்சிக்கான மூல உத்தியை உருவாக்கும் வாய்ப்பையும் வழங்கும் என்றும் அவர் கூறினார்.

நாம் மேற்கூறியவற்றிலிருந்து குறித்துக் கொள்ள வேண்டிய முக்கிய விஷயம் என்னவென்றால், வரலாறு நெடுக பல்வேறு வகையான ஏகாதிபத்தியங்கள் இருந்திருக்கின்றன என்பதுதான். இந்த ஏகாதிபத்திய வடிவங்கள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு குறிக்கோள்களைக் கொண்டிருந்த வெவ்வேறு சமூக உருவாக்கங்களுக்குப் பொருத்தமானவையாக இருந்தன என்று சொல்வது மட்டும் போதாது. அடிமை உழைப்பு முறையைக் கொண்டிருந்த ஒரு சமூக உருவாக்கத்தின் குறிக்கோள்களிலிருந்து மூலதனத்தைப் பெருக்கும் குறிக்கோள்களைக் கொண்ட முதலாளிய சமூக உருவாக்கம் வேறுபட்டது என்பது உண்மைதான். ஆனால் பிரச்சினை இடத்துடன் முடிந்துவிடுவதில்லை. இந்த சமூக உருவாக்கங்கள் தோன்றியதற்கான பொருண்மை நிலைமைகளும் விளக்கப்பட வேண்டியது அவசியமானதாகும்.

முதலாளிய ஏகாதிபத்திய வடிவத்திற்கும் முதலாளியத்திற்கும் முந்திய ஏகாதிபத்திய வடிவங்களுக்குமிடையிலான வேறுபாட்டை, மற்ற எல்லாக் காரணிகளையும் விடமேலும் சிறப்பாக விளக்குவது, இந்த வடிவங்களுக்குக் கிடைத்துவந்த வெவ்வேறு வகையான சக்தி. வளங்கள்தான். முதலாளியம் தோன்றுவதற்கு முன் முதன்மையான சக்தி வளங்களாக இருந்தவை காற்று, நீர், விலங்குள் போன்றவையாகும் (Biotic). இவை எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பது சூரிய சக்தி. இந்த சக்தி மூலவளம் தொடர்ந்து புதுப்பித்துக்கொள்ளப்படக் கூடியதாக இருந்தாலும், உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு உகந்ததல்ல. எனவே உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டுமென்றால் அதற்குப் பொருத்தமான விகிதத்தில் நிலத்தை விரிவுபடுத்த வேண்டும் என்னும் கட்டாயம் இருந்தது. மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள் முதலானவற்றைப் பேணிப்பாதுகாக்கும் முக்கிய காரணியாக நிலம் இருந்ததால், இயல்பாகவே, முதலாளியத்திற்கு முந்திய பேரரசுகள் மென்மேலும் அதிகமான நிலங்களைத் தமது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டுவருதைத் தமது நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன. மென்மேலும் அதிகமான நிலங்களை கைப்பற்றுவதற்காக, மனித சக்தியையும் விலங்குச் சக்தியையும் முதன்மையான

இந்த ஏகாதிபத்திய வடிவங்கள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு குறிக்கோள்களைக் கொண்டிருந்த வெவ்வேறு சமூக உருவாக்கங்களுக்குப் பொருத்தமானவையாக இருந்தன

ஆதாரங்களாகக் கொண்ட இராணுவப் படையெடுப்புகளை நடத்தின.

குறிப்பிட்ட பகுதியிலுள்ள காற்று, நீர், விலங்குச் சக்தி, மனித சக்தி போன்ற மூலவளங்களைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்த இயலாத சூழலில் தான் காலனியாதிக்கம் தோன்றுகிறது. நிலக்கரி, பெட்ரோலிய எண்ணெய் முதலிய புதை படிவ எரிசக்தி மூலவளங்கள் கிடைக்க வந்த பிறகே முதலாளிய சமூக உருவாக்கம் ஏற்படுவது சாத்தியமாயிற்று. முன்பு போல, மென்மேலும் அதிகமான நிலங்களைக் கைப்பற்றுவதையும் பிற நாடுகளையும் பிரதேசங்களையும் காலனியாக்குவதையும் தேவையற்றதாக்கியது.

அதேபோல, இந்தியாவிற்கு மட்டுமே தனிச்சிறப்பாக அமைந்த பொருளாயதக் காரணிகள், இங்கு சாதி அடுக்குகள் என்னும் அலாதிமான கட்டமைப்பு தோன்றுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தன. இந்தியாவில், உலகின் வேறெந்தப் பகுதியிலும் இல்லாத வகையில் அமைந்துள்ள இயற்கை வளங்கள் சாதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட தனிச்சிறப்பான சமூக உருவாக்கத்திற்கு ஆதாரமாக இருந்தன. வேளாண்மையின் மூலம் உணவு உற்பத்தியைச் செய்வது, உலகின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பழங்குடி மக்கள் வார்க்கங்களாகப் பிரியும் புரட்சிகரமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. சாகுபடி செய்யப்பட்ட நிலம் வளம் குறைந்ததாக இருந்ததால், குறுகிய காலமே கிடைக்கும் சூரிய வெளிச்சம், மழை, பொதுவான தடவெட்ப நிலைமைகள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி சாகுபடி செய்ய பெரும் எண்ணிக்கையிலான மனிதர்களை உழைப்பில் ஈடுபடுத்த வேண்டியிருந்தது. இந்த நிலைமைகளின் காரணமாக எல்லா இடங்களிலும் நிலப்பிரபு வார்க்கமும் பண்ணையடிமை வார்க்கமும் தோன்றின.

ஆனால், இந்தியாவில் இருந்த இயற்கை வளங்களின் (வளமான சமவெளிப் பகுதிகள், குறைவற்ற சூரிய வெளிச்சம், நீர்வளம், உகந்த தடவெட்பநிலை) காரணமாக, வேளாண் உற்பத்தித்திறன் உயரளவில் இருந்ததால், மிகச் சிறு வேளாண் உற்பத்தித்திறன் உயரளவில் இருந்தால், மிகச் சிறு எண்ணிக்கையிலான மனிதர்களால் மிகச் சிறு வேளாண் நிலங்களிலும் கூட இலாபகரமாக சாகுபடி செய்ய முடிந்தது. எனவே, உலகின் பிற பகுதிகளில் நடந்தது போல பழங்குடி சமூக அமைப்பு உடைந்து போக வேண்டிய அவசியமில்லாமல் போனது. இங்கிருந்த பழங்குடிகள் அவரவர் இடங்களில் தங்கள் பழங்குடி அடையாளங்களே நாளைடைவில் சாதிகளாக மாறின. தொடக்க கால வேளாண் சமுதாயம் ஒவ்வொன்றுடனும் அவசியமான முறையில் இணைந்

திருந்த மந்திர சமய நெறிகளுடன் வேளாண் உற்பத்தியில் நிலையாக ஈடுபட்ட பழங்குடிகளிலிருந்து சாதி அமைப்புடைய தனிச்சிறப்பான சமூகக் கட்டமைப்புத் தோன்றியது.

சமயச் சடங்களையும் நெறிகளையும் தம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருந்த புரோகித வார்க்கம், சமுதாயக் கட்டமைப்பை ஒரு இறுக்கமான, நெகிழ்ச்சியற்ற, புறத்தொடர்பற்றுத் தனித்தொதுங்கிய சமூக உருவாக்கமாக வார்த்தெடுத்தது; இச் சமூக உருவாக்கம் மேலாக்கில் இருப்பவர்களுக்கு சிறப்புரிமைகளையும் கீழடுக்கில் உள்ளவர்களுக்கு மனித இனத்திற்குக் கீழான நிலையையும் வழங்கி, கீழடுக்கில் உள்ளவர்கள் மேலெடுக்கில் உள்ளவர்களுக்குக் குற்றேவல் புரிய வேண்டியவர்களாக்கும் ஒரு தனிச்சிறப்பான ஏகாதிபத்தியத்தை உருவாக்கியது. கீழடுக்கில் உள்ளவர்களுக்கு தப்பிக்கும் வழியோ, கிளர்ச்சி செய்வதற்கான வாய்ப்போ ஏதும் இல்லை. தன்னை வலுவாக நிலைநிறுத்த சாதி ஏகாதிபத்தியம் ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ள பாதுகாப்பு அரண்களையும் அகழிகளையும் ஒத்த, இவற்றுக்கு இணையானவற்றை உலகிலுள்ள வேறு எந்த ஏகாதிபத்திய அமைப்புகளாலும் உருவாக்கிக் கொள்ள

நிலக்கரி,
பெட்ரோலிய
எண்ணெய்
முதலிய புதை
படிவ எரிசக்தி
மூலவளங்கள்
கிடைக்க வந்த
பிறகே
முதலாளிய
சமூக
உருவாக்கம்
ஏற்படுவது சாத்தியமாயிற்று.

முடியவில்லை. எனவே சாதி அமைப்பு, எல்லா ஏகாதிபத்தியங்களுக்கும் மேலான ஒரு ஏகாதிபத்தியமாகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், 'உலகமயமாக்கலின் முதல் அலையை' பகுப்பாய்வு செய்கையில், ஏகாதிபத்தியங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் படிப்படியாக உலர்ந்து மடிந்துவரும் என்றும் இந்த இயக்கப் போக்கு 'அதிஏகாதிபத்தியம்' (Ultra-Imperialism) என்னும் நிலை உருவாகுகையில் முற்றுப் பெறும் என்றும் காட்ஸ்கி எதிர்பார்த்தார்.* அவரது கோட்பாட்டு விளக்கத்தின்படி, வெவ்வேறு சர்வதேச மூலதன உடைமையாளர்களின் தனித்தனி பொருளாதார நலன்கள் மங்கிமறையும் அளவுக்கு சர்வதேச மூலதனத்தின் ஒன்றிணைப்பு வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. 1911 நவம்பர் 11ம் நாளிட்ட ஜெர்மானியப் பத்திரிகையான டைநியூ லெய்ட்டில் 'ஏகாதிபத்தியம்' என்னும் கட்டுரையில் அவர் ஒரு வாதத்தை முன்வைத்தார்: "முதலாளியம் தனது வாழ்நாள் முடிந்த பிறகும் தொடர்ந்து நீடித்து மற்றொரு கட்டத்திற்கு, வெளியுறவுக் கொள்கை காட்டெல்மயமாகும்** கட்டத்திற்கு, அதாவது 'அதிஏகாதிபத்தியம்' என்னும் கட்டத்திற்குச் செல்லும் என்பதை வெறும் பொரு-

ளாதார நிலைப்பாட்டிலிருந்தும் கூட நம்மால் புறக்கணித்துவிட முடியாது. (* காட்ஸ்கி (Karl Kautsky): ஜெர்மானிய சமூக - ஜனநாயகக் கட்சியிலும் (Social-Democratic Party) இரண்டாம் அகிலம் (Second International) எனச் சொல்லப்படும் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்திலும் புகழ்பெற்றிருந்த சோலிச இயக்கத் தலைவரும் மார்க்ஸிச சிந்தனையாளருமாவார். ஏங்கெல்ஸ்டீன் நேரடியாகப் பழகவும் அவரது படைப்புகள் பலவற்றைத் திரட்டிப் பதிப்பிக்கவும் செய்தவர். 1914இல் முதல் உலகப் போர் மூண்டதும், அவரும் இரண்டாம் அகிலத்தில் இருந்த பெரும்பான்மையான சோசலிசவாதிகளும், 'தாய் நாட்டைப் பாதுகாத்தல்' என்னும் பெயரால், தத்தம் நாட்டு அரசுகளின் போர் நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவு தந்தனர். இந்த நிலைப்பாட்டிற்கு நேர்மாறான புரட்சிகர நிலைப்பாட்டை மேற்கொண்டவர்கள் லெனின், ஜெர்மானிய சோசலிச இயக்கத்தின் மாபெரும் தலைவர்களிலொருவராக இருந்த ரோலாலுக்ஸ்பர்க் போன்றோராவார். உலகை மறு பங்கீடு செய்து கொள்வதற்கு ஏகாதிபத்திய நாடுகள் தமக்கிடையே நடத்தும் போரில் பாட்டாளி வர்க்கம் பங்கேற்கக்கூடாது என்றும் இந்தப் போர் நடக்கையில் ஒவ்வொரு ஏகாதிபத்திய நாட்டையும் சேர்ந்த பாட்டாளி வர்க்கம் அந்தந்த நாட்டில் உள் நாட்டுப் போரைத் தொடங்குவதன் மூலம் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி கைகூடி வரச் செய்ய வேண்டும் எனவும் லெனின் அறைகூவல் விடுத்தார். 'ஏகாதிபத்தியம்: முதலாளியத்தின் உச்ச கட்டம்' என்னும் நூலில் உலக முதலாளிய ஏகாதிபத்தியச் சங்கிலியில் மிகவும் பலகீன கண்ணியமான ஜார் ரஷ்யாவில்தான் புரட்சிக்கான வாய்ப்பு மிக அதிகமாக இருப்பதாகக் கூறினார். காட்ஸ்கியின் 'அதி - ஏகாதிபத்தியம்' என்னும் கருத்தும், தாய் நாட்டைக் காப்பாற்ற சமூக - ஜனநாயக இயக்கம் தத்தம் நாட்டு அரசுகளின் போர் நடவடிக்கைக்கு ஆதரவு தர வேண்டும் என்னும் கருத்தும் ஒன்றுக் கொன்று தொடர்புடையவை. இவை லெனினால் கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டன. காட்ஸ்கி, 'ஓடுகாலி' 'திருத்தல் வாதி' என அழைக்கப்பட்டார்.

கார்டெல்மயமாத்தல் (Cartelisation): ஏகபோக (முற்றரிமை) நிறுவனங்களின் அடிப்படை வடிவங்களிலொன்று கார்டெல் (Cartel). இது பெரிய முதலாளிய நிறுவனங்களின் கூட்டமைப்பு. இதில் உறுப்பியம் வகிக்கும் நிறுவனங்கள், தமது பொருட்களின் விற்பனை, மூலப் பொருட்களை வாங்குதல், அவற்றுக்கான பணம் செலுத்துதல் போன்றவற்றில் பொது நிபந்தனைகளை ஏற்றுக்கொண்டு சந்தைகளைத் தமக்குள் பங்கு போட்டுக் கொள்கின்றன. உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்கள், வாங்கப்படும் மூலப் பொருட்கள் ஆகியவற்றுக்கு விலை நிர்ணயிக்கின்றன. உறுப்பியம் வகிக்கும் ஒவ்வொரு நிறுவனமும் உற்பத்தி செய்ய வேண்டிய பொருளின் அளவையும் தீர்மானிக்கின்றன. கார்டெலில் உறுப்பியம் வகிக்கும் நிறுவனங்கள் தமது சுயேச்சைத் தன்மையைத் தக்க வைத்துக்கொள்கின்றன. சர்வதேச டிரஸ்ட், சிண்டிகேட், காப்பரேஷன் ஆகியன ஏகபோக நிறுவனங்களின் பிற வடிவங்களாகும். (மொர்)

ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக நாம் உறுதியாகப் போராடுவது போல் அதி-ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராகவும் நாம் உறுதியாகப் போராட வேண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அதி ஏகாதிபத்தியம் தோற்றுவிக்கும் அபாயங்கள் ஏகாதிபத்தியம் தோற்றுவிக்கும் அபாயங்களிலிருந்து வித்தியாசமானவை. அதாவது, யுத்தப் போட்டிகள், உலக சமாதானத்திற்கான அச்சுறுத்தல் என்னும் அபாயங்களை அதி-ஏகாதிபத்தியம் தோற்றவிப்பதில்லை."24 அதி-ஏகாதிபத்தியம், அதாவது ஒரே ஒரு மேலாதிக்க சக்தி உருவாகும் என்னும் காட்ஸ்கியக் கருத்து - மிகவும் இழித்துரைக்கப்பட்ட அக்கருத்து - யதார்த்தத்தை நெருங்குவதற்கும், லெனினியக் கட்சிகளுக்கு இதுவரை வழிகாட்டிவந்த லெனின்/புகாரின் ஆய்வுரை, அதாவது ஏகாதிபத்தியங்களுக்கிடையிலான

போட்டி குறித்த ஆய்வுரை பிரச்சினைக்குள்ளாகுவதற்கும் இரண்டு உலகப் போர்களும் ஒரு கெடுபிடிப் போரும்* நடந்து முடிய வேண்டியிருந்தது. புகாரினின் 'ஏகாதிபத்தியமும் உலகப் பொருளாதாரமும்' என்னும் நூலுக்கு எழுதிய முன்னுரையில் லெனின், 'ஏகாதிபத்தியம் உடைந்து சிதறி, முதலாளியம் தோல்வியைத் தழுவும்' எனக் கூறினார்: (* கெடுபிடிப் போர் (Cold war): இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்திய நிலைமைகளில், உலகில் கம்யூனிசம் பரவுவதைத் தடுப்பதற்காக அமெரிக்காவின் தலைமையில் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளும் ஐப்பாலும் சோவியத் யூனியனின் பாலும் பிற சோசலிச நாடுகளின் பாலும் கடைப்பிடித்த கொள்கை. இக் கொள்கையின் முக்கிய அம்சங்கள்: 1. வெவ்வேறு சமூக அமைப்புகளைக் கொண்ட நாடுகள் சமாதான சகவாழ்வு நடத்துதலை ஒழித்தல்; 2. சர்வதேசச் சூழ்நிலைமைகளைக் கடுமையானதாகி இதர நாடுகளில் சோவியத் யூனியனைச் சற்றி இராணுவக் கூட்டணிகளை (நேட்டோ போன்றவை) உருவாக்குதல்; 3. ஆயுதப் போட்டி; 4. பேரழிவை உண்டாக்கும் ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தி போர் தொடுக்கப்போவதாக அச்சுறுத்துவதும் மிரட்டுவதும்; 5. உலகப் பொருளாதாரத் தொடர்புகளைச் சீர்குலைத்தல்; 6. பிற நாடுகளின் இறையாண்மையைத் தகர்த்தல்; 7. பொம்மை அரசாங்கங்களை நிறுவுதல்; 8. கம்யூனிசத்திற்கெதிரான பண்பாட்ட முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுதல். சோவியத் யூனியனும் தன் பங்கிற்கு வார்ஸா ஒப்பந்தம் என்னும் இராணுவக் கூட்டமைப்பை உருவாக்கியது.(மொர்)

தொழில் நிறுவனங்கள், அரசுகள் ஆகிய அனைத்தையும் விதி விலக்கின்றி விழுங்கும் ஒரு சர்வதேச டிரஸ்ட்* உருவாவதை நோக்கி முதலாளியத்தின் வளர்ச்சி சென்று கொண்டிருக்கிறது என்பதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை. (* சர்வதேச டிரஸ்ட்: 76 ஆம் பக்க அடிக்குறிப்பு காண்க (மொர்)) ஆனால் மற்றோர் புறம், தனியொரு சர்வதேச டிரஸ்ட்டை, தேசிய நிதி மூலதனங்களின் உலகளாவிய ஒரு 'அதி-ஏகாதிபத்திய' ஐக்கியத்தை நாம் காண்பதற்கு முன், ஏகாதிபத்தியம் தவிர்க்க முடியாதபடி துண்டு துண்டாக உடைந்து, முதலாளியம் அதன் நேர் எதிர்மறையாக மாறும் வகையில் முதலாளியத்தின் வளர்ச்சி பொருளாதார, அரசியல், தேசிய மற்றும் இன்னபிற வகையான சூழ்நிலைமைகள், வேகம். முரண்பாடுகள், பெரும் மாறுதல்கள் ஆகியவற்றின் கீழ் படிப்படியாக நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.²⁵

போட்டியை ஒழிப்பதன் மூலம் முதலாளிய அமைப்பு ஸ்திரநிலையை அடையும் என்றும் அது ஏதோவொரு வகையான உலகளாவிய பொருளாதாரத் திட்டமிடுதலுக்கு வந்து சேரும் என்ற காட்ஸ்கியின் கருத்து, அதி-ஏகாதிபத்தியம் ஒன்று உருவாகும் என்னும் அனுமானத்திற்கு அவர் வந்து சேர்வதற்கு அவசியமில்லாதது முதலாளியப் போட்டி ஒழிக்கப்படவில்லை என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அது பண்பு மாற்றம் பெற்றுள்ளது. முதலாளிய மையநாடுகளுக்கிடையே இராணுவப் போட்டி இருந்த நிலை மாறி மைய நாடுகள் ஓரப் பகுதி நாடுகளுக்குள் தம்மை மூர்க்கத் தனமாக விஸ்தரித்துக் கொண்டு செர்பியா,

ஆஃப்பானிஸ்தான், ஈரான் நாடுகளில் பல்வேறு வகையான போர்கள் நடக்கச் செய்துள்ளன.

ஏகாதிபத்தியம் குறித்து 1916ம் ஆண்டில் லெனின் செய்த பகுப்பாய்வுக்கு இன்றும் பொருத்தப்பாடு உள்ளது என வலியுறுத்திக் கொண்டிருக்கும் ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்பு முகாமைச் சேர்ந்தவர்கள், அந்தப் பகுப்பாய்வு எழுதப்பட்டதற்குப் பிறகு ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் அவற்றைப் புறக்கணிக்கும் போக்கைக் கொண்டிருக்கின்றனர். மேற்குலகின் பெரும் வல்லரசுகள் தமக்கிடையே உலகைப் பங்கு போட்டுக் கொள்ளவும் மறு பங்கீடு செய்து கொள்ளவும் உந்தப்படுகின்றன என்றும் இது ஓர்புறம் உலகப் போருக்கும், மற்றோர்புறம் நேரடியான காலனியாதிக்கத்துக்கும் இட்டுச் செல்கிறது என்றும் லெனினின் பகுப்பாய்வு கூறியது.

மேற்கு நாட்டு அரசுகளுக்கிடையில் போர் மூள்வதற்கான சாத்தியப்பாடு மென்மேலும் அரிதாகி நேரடியான காலனியாட்சி முடிவுக்கு வந்துவிடும் வகையில் முதலாளிய அமைப்பில் ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சிகளை லெனினின் பகுப்பாய்வு உறுதிப்படுத்தவில்லை. லெனினிய ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்பு முகாமைச் சேர்ந்தவர்கள், மூன்றாம் உலகத்தை மேற்கு நாட்டு முதலாளிய வர்க்கங்கள் சுரண்டுவதுதான் ஏகாதிபத்தியம் எனக்கூறி ஏகாதிபத்தியத்திற்கு புது விளக்கம் கொடுத்து விட்டனர். இப்படிச் செய்வதன் மூலம், ஏகாதிபத்தியம் பற்றிய லெனினின் கோட்பாட்டின் மையக்கூறை அதாவது ஏகாதிபத்திய நாடுகளுக்கிடையிலான போரைக்

தொழில் நிறுவனங்கள், அரசுகள் ஆகிய அனைத்தையும் விதி விலக்கின்றி விழுங்கும் ஒரு சர்வதேச டிரஸ்ட்டை உருவாவதை நோக்கி முதலாளியத்தின் வளர்ச்சி சென்று கொண்டிருக்கிறது

கருத்தில் கொண்டு பட்டாளி-வர்க்கப் புரட்சிக்கான மூல உத்தியை வகுக்க வேண்டும் என்பதை புறக்கணித்து விடுகின்றனர்.

லெனினின் பெயரால் உறுதி-மொழி எடுத்துக் கொள்பவர்களின் நடைமுறை, காட்ஸ்கி எதிர்பார்த்த அதி-ஏகாதிபத்தியம் என்பதன் ஒரு வடிவமாக இன்றைய முதலாளிய அமைப்பு முழுவதையும் பார்க்கும் திசைக்குத் திரும்பியுள்ளது. மேலும், நேரடியான காலனியாட்சி என்பதற்கு மாற்றீடாக 'நவீனகாலனிகள்' அல்லது 'அரைக்காலனிகள்' என்னும் சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

முதல் உலகப் போரின் போது சீனா போன்ற நாடுகளைச் சித்திரிக்க லெனின் பயன்படுத்திய சொற்களே இவை. அச்சமயம் சீனாவின் பிரதேசங்கள் சிலவற்றை காலனியாதிக்க நாடுகளின் இராணுவங்கள் ஆக்கிரமித்து சீனாவின் தேசிய அரசாங்கத்தின் மீது தமது அதிகாரத்தைத் திணித்திருந்தன. அரைக்காலனிகள் என்பன ஒரு போலியான சுதந்திரத்தைப் பெற்றிருந்த நாடுகளாகும். இந்தப் போலி சுதந்திரம்? நாட்டின் ஒரு பகுதியை ஆக்கிரமித்திருந்த வல்லரசுகளின் அரசியல் கட்டுப்பாட்டுக்கு இந்த நாடு தொடர்ந்து அடிபணிந்திருந்ததை மூடிமறைத்தது. காலனியாட்சி நீங்கிய பிறகு, அங்கிருந்து சென்ற காலனியாட்சியாளர்கள், உள்நாட்டுத் தரகர்களிடம் ஆட்சியதிக்காரத்தை ஒப்படைத்ததன் மூலம் அரைக்காலனிய நிலைமையை உண்டாக்கினர். இந்தப் பொருளில், இந்த நாடுகளை 'நவீன காலனிய'த்திற்கு உட்பட்ட நாடுகள் எனக் கூறலாம்.

ஒரு கோட்பாட்டின் தூய்மை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என வற்புறுத்துவார்கள், தாங்கள் பற்றியொழுதுவதாகக் கூறும் கோட்பாட்டுக்கு நேர்மாறான ஒன்றில் போய் விழுகிறார்கள் என்பதை மேலே கூறியவை சுட்டிக்காட்டுகின்றன. ஏகாதிபத்தியத்தின் செயல்பாடுகளின் முறைகளும் வெளிப்பாடுகளும் வரலாறு நெடுக மாற்றமடைந்து கொண்டே இருக்கின்றன. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு இயக்கம் ஏகாதிபத்தியத்தின் சாரத்தை மறந்துவிட்டு, ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் அது எப்படி வெளிப்பட்டதோ அதில் மட்டுமே கவனம் குவித்துக் கொண்டிருப்பது சரியல்ல. எந்தவொரு வைதீக அணுகு முறையும் கட்டாயம் ஒரே மாதிரியான நடைமுறையையே உருவாக்கும். ஏனென்றால், இந்த அணுகுமுறை யதார்த்தமான சூழ்நிலைமையை எதிர்கொள்வதைத் தவிர்க்கிறது.

மேலே முன்வைக்கப்பட்ட விவாதங்களின் நோக்கம், ஏகாதிபத்தியம் பற்றிய மரபான புரிதல், ஏகாதிபத்தியத்தின் குறிப்பிட்ட கட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதையும் அது ஏகாதிபத்தியத்தின் சாரம் என்ன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வைக்காமல் குழப்புகிறது என்பதையும் வலியுறுத்துவதாகும். மேலாதிக்கம் செலுத்தும் மைய நாடுகள் என்பனவும் சுரண்டப்படும் ஓரப்பகுதிகள் என்பனவும் பிரதேச அடிப்படையில் தனித் தனியாக இருப்பது ஏகாதிபத்தியத்தின் சாரம் அல்ல; தேச அரசு போன்ற அரசியல் கட்டமைப்புகள் அல்லது அவற்றின் இறையாண்மைகள் என்பனவும் ஏகாதிபத்தியத்தின் சாரம் அல்ல; ஒரே நேர்கோட்டில் செல்வதாக விளக்கப்படும் வரலாற்றில் தோன்றுவதாகச் சொல்லப்படும் வர்க்கங்களுக்குப் பிந்திய சமுதாயத்திலும் ஏகாதிபத்தியத்தின் சாரம் தங்கியிருப்பதில்லை.

ஏகாதிபத்தியத்தின் சாரம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் மற்றொரு குறிப்பிட்ட மக்கள் மீது, வர்க்க அடையாளங்களுடன் மட்டுமன்றி சமூக அடையாளங்களுடனும் ஆளுகை புரிவதுதான். சமூகக்குழு அடிப்படையில் மட்டுமன்றி வர்க்க அடிப்படையிலும் இந்திய சாதி அமைப்பு ஏகாதிபத்தியத்தின் ஒரு வடிவம் என்பதைப் புரிய வைப்பதுதான் மேற்சொன்ன விவாதங்களின் நோக்கம். ஒடுக்கும் தேசங்கள், ஒடுக்கப்படும் தேசங்கள் என்பனவற்றின் அடிப்படையில் ஏகாதிபத்தியம் பற்றித் தரப்படும் மரமான விளக்கத்தின்படி பார்த்தாலும்கூட, சாதி அமைப்பு என்பது கீழ்சாதிகள் மீதான மேல்சாதிகளின் ஏகாதிபத்தியமே தவிர வேறல்ல. இந்த அப்பட்டமான உள்நாட்டு யதார்த்தத்தை ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்பு முகாம் கவனிப்பதே இல்லை. இந்தப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிய அறியாமையில் ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்பு

ஒரு கோட்பாட்டின் தூய்மை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என வற்புறுத்துவார்கள், தாங்கள் பற்றியொழுதுவதாகக் கூறும் கோட்பாட்டுக்கு நேர்மாறான ஒன்றில் போய் விழுகிறார்கள் என்பதை மேலே கூறியவை சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

முகாமைச் சேர்ந்தவர்கள் தொடர்ந்து மூழ்கிக் கிடப்பதால், பலமிக்க ஏகாதிபத்தியச் சக்திகளை எதிர்த்துப் போராடுவதாக அவர்கள் கூறுவதெல்லாம் தலித்துகளுக்கு சந்தேகத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. அதனால்தான் அவர்களது கூற்றுக்களை தலித்துகள் புறக்கணிக்கின்றனர். காலனியாட்சிக்காலத்தில் காங்கிரஸ் கட்சியும் இதேபோன்று, தான் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராகப் போராடுவதாக உரிமை கொண்டாடிற்று. அதே சமயம் தலித்துகளின் போராட்டங்களை குறுங்குழுப் போராட்டங்கள் எனவும் அவர்களது தலைவர்களை ஏகாதிபத்தியத்தின் கைக்கூலிகள் எனவும் இழிவு படுத்தியது.

ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்பு முகாமைச் சேர்ந்தவர்களின் செயல்பாடுகள் மீது தலித்துகள் கொண்டிருந்த சந்தேகம் சரியானதே என்பதை வரலாற்று விவரங்கள் மெய்ப்பிக்கின்றன. இன்றைய ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்பாளர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் உண்மை எது என்பது தெரியாது!.

வல்லரசு, பேரரசு...

அடிக்க குறிப்புகள்:

- ¹ Lichtheim, George (1977), Imperialism, Penguin Books, Harmondsworth, Middlesex, p.9..
- ² Lichtheim, George (1977), op.cit., p.10.
- ³ Gellner, Ernest (1988), Plough, Sword and Book: The structure of Human History, Collins Harvill, London, London, p.93-97, p.114.
- ⁴ Barfield, T.(1991), Inner Asia and Cycles of Power in China's Imperial Dynastic History in G.Seaman and D.Marks Ms. Rulers from the Steppe: State Formation on the Euroasian Periphery Ethnographics Press, Center for Visual Anthropology, University of Southern California, Los Angeles, CA., pp 21-62; Barfield, T.(1992), The Perilous Frontier: Nomadic Empires and China, 221 BC to AD 1757, Cambridge: Blackwell (first published in 1989); Hall, Thomas D.(1996), World - Systems and Evolution: An Appraisal," Journal of World-Systems Research, 2 (5) 1996, 1-109. Available at (<http://jwsr.ucr.edu> (Accessed .2005. March 01)
- ⁵ Kardin, Nikolay N.(2002), Nomadism, Evolution and World Systems, Journal of World - Systems Research, vii, iii fall 2002, pp 368-388.
- ⁶ Ibid.
- ⁷ Eisenstadt, S.N.(1963), The Political Systems of Empires, Collier MacMillan, London; Thapar, Romila (1981), The State as Empire in: Classon H.I.M and Skalnik, P (eds), The Study of the State, Mouton, The Hague, pp 353-370; Barifield, T. (2002), The Shadow Empires: Imperial State Formation along the Chinese Normal Frontier in: Sinopoli, C., Altroy, T.D. Morrison, K. and Alcock, S. (eds), Empires, Cambridge University Press, Cambridge.
- ⁸ Doyle, Michael W.(1986), Empires, Cornell University Press, Ithaca and London, p.12, 45.
- ⁹ Harvey, David (2003), The New Imperialism, Oxford University Press, Oxford, P.191
- ¹⁰ Hardt, Michael and Negri, Antonio, (1984) Empire, Harvard University Press, P. xii.
- ¹¹ Foster, John Bellamy, Imperialism and "Empire". Monthly Review, January 2001. Available: <http://www.monthlyreview.org/120ijbf.htm>, (Accessed:2004, November 20).
- ¹² Hardt and Negri op.cill., p.9.
- ¹³ Hardt and Negri op.cit., p.333.
- ¹⁴ Said, Edward (1994), Culture and imperialism, Vintage Books, New York, P.9.
- ¹⁵ Van Alstyne, Richard W. (1974), The Rising American Empire, St. Martin's Press, New York, P.III.
- ¹⁶ Said, Edward (1994), Op. Cit. P.9.
- ¹⁷ George Lichtheim (1977), op. cit., 12.

காலனியாட்சிக்காலத்தில் காங்கிரஸ் கட்சியும் இதேபோன்று, தான் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராகப் போராடுவதாக உரிமை கொண்டாடிற்று.

- ¹⁸ Ibid., p.11.
- ¹⁹ Tony, Smith 1981, The Pattern of Imperialism; the United States, Great Britain, and the late-Industrializing world since 1815, Cambridge University Press, Cambridge and New York:p.6
- ²⁰ Parenti, Michael, "Against empire," Available [http://michaelparenti.org/Imperialism 101.html](http://michaelparenti.org/Imperialism%20101.html) (Assessed: 2005, March 01)
- ²¹ Wood, Ellen Meiksins (1999), "Kosovo and the New Imperialism," Monthly Review June 1999, Available: http://rds.yahoo.com/S=27666791K=%22precapitalist+imperialism%22/v=2/SID=e/TID=461_87/1=WSI/R=21_87/1=WSI/R=2/IPC=in/SHE=O/H=3/SIG=IIsIjc2n6/EXP=1110989279/*http%3A//www.monthlyreview.org/699wood.htm. (Accessed 2005, March 01)
- ²² Lenin, VI (1970) Imperialism, the Highest Stage of Capitalist., - A Popular outline, Scientific Socialism Series, Progress Publishers, Moscow, p.9.
- ²³ Ibid, p.9.
- ²⁴ Chingo, Juan and Gustavo Dunga, (2001) "Empire or Imperialism? A debate with Giovanni Arrighi's "Long Twentieth Century" and Michael Harid't's and Toni Negri's "Empire," April 2001, Available: <http://www.ft.org.ar/estrategia/eil7englishimperio.htm> (Accessed: 2005, March 01).
- ²⁵ Cited. Juan Chingo and Goivanni Arrighi's "Long Twentieth Century" and Michael Harid's and Toni Negri's "Empire" http://www.ft.org.ar/estrategia/ei17/ei17_eil7englishimperio.him, Accessed 2005, March 01)

லெனினின் “ஏகாதிபத்தியம்”

ஓர் அறிமுகம்

பிரபாத் பட்நாயக்

20ம் நூற்றாண்டில் எழுதப் பட்ட நூல்களில் லெனினின் ஏகாதிபத்தியம் ஒரு குறிப்பிடத்தகுந்த ஒரு நூலாகும்.

அதனுடைய சிறப்பு என்பது அது தொகுத்து அளிக்கும் தகவல்களாகலோ அல்லது ஏகாதிபத்தியம் பற்றியும் உலக யுத்தம் பற்றியும் அளிக்கும் சரியான விளக்கத்தாலோ அல்ல. 20ம் நூற்றாண்டின் எஞ்சிய பகுதிக்கான புரட்சிகர மாற்றுத்திட்டத்தை அளித்ததன் மூலம் மார்க்சியத்தை மறுகட்டமைப்பு செய்வதற்கான (இதற்குள்ளேயே யுத்தங்களுக்கான விளக்கமும் உள்ளடங்கி இருக்கிறது) உறுதியான வடிவமைப்பை அளித்திருப்பதால் இந்நூல் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகிறது.

எனவே இது ஒரு அசாதாரணமான நூலாகும். மற்ற நூலாசிரியர்கள் செய்ததுபோல் ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றி ஒரு கோட்பாட்டை உருவாக்கி அதை எழுத்து வடிவில் கொண்டு வந்தது மட்டுமே அவருடைய பணியென கருக்கிவிட முடியாது. அதைவிட முக்கியமாக மார்க்சியத்தை சிறப்பான மறுகட்டமைப்பைச் செய்வதையும் அதற்கு தேவையான உறுதியான வடிவமைப்பை உருவாக்குவதன் அவசியத்தையும் லெனினின் உணர்ந்திருந்தார் என்பதே முக்கியமான விடயமாகும்.

ஏகாதிபத்தியத்தின் தன்மையைப் பற்றி தெளிவான விளக்கத்தை வெளிச்சம் போட்டு காட்டியது மட்டுமல்லாது முதல் உலகப் போர் மூண்டதன் விளைவாக தொழிலாளிவர்க்க இயக்கத்தினைச் சூழ்ந்த நெருக்கடிக்கு மாற்றை தயாரித்து அளித்ததே இந்நூலின் ஈர்ப்புச் சக்தியாகும். அன்றைய காலகட்டத்தில் நிலவிய கோட்பாட்டு பிரச்சினைகளின் இடைவெளிகளை லெனினின் நன்கு உணர்ந்தவர்களாக இருந்ததால் அவ்விடைவெளிகளை இட்டு நிரப்பும் முகமாக புரட்சிக்கான

தனிப்பட்ட கூட்டு என்பதையும் தெளிவாக்கிவிட்டது.

அதே நேரத்தில் பொலிவிழந்த ஒடுக்குமுறை குணாம்சம் உடைய, ஏகாதிபத்திய தன்மை கொண்ட அரசை எதிர்த்து இறுதிக்கட்ட போர் தொடுக்கும் திட்டத்தைக் கொண்டுள்ளது. கட்சியானது கட்டுக்கோப்பான தொழில் ரீதியான புரட்சியாளர்களை கொண்டதாக உதித்தெழுவேண்டியதன் அவசியத்தையும் தெளிவாக வரையறுத்து விட்டது.

ஜனநாயக புரட்சியானது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைமையில் விவசாயிகளுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து நடத்தப்படவேண்டியது என்று உண்மையான உள்நாட்டு முதலாளிகள் தலைமையை நிராகரிக்கவேண்டியதை தெளிவாக கூறிவிட்டதற்கு சமமானதாகும். ஏனென்றால் ஏகபோக கட்டத்தில் முதலாளிகள் அனைத்துவித பிற்போக்கு சக்திகளுடன் கூட்டணி வைக்க தயாராகிவிடுகிறார்கள்.

சுருக்கமாக கூறினால் லெனினினுடைய ஏகாதிபத்தியம் எழுதுவதற்கு பல நாட்கள் முன்பே அவருள் உருவாகிய பன்முகச் சிந்தனைகளை 'ஏகாதிபத்தியம்' பற்றிய கோட்பாடானது ஒருமைப்படுத்தி அவற்றிற் கிடையே வலிமையான இசைவுப் பொருத்தத்தை ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

இறுதியாக லெனினினுடைய ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட சிந்தனைகள் மார்க்சினுடைய கருத்துகளில் இருந்து வடிவம் பெற்றிருந்தாலும் அவை மார்க்சின் சிந்தனைகளை மேலும் வளர்த்தெடுப்பதாகவே அமைந்தவிடுகின்றன. இவை

மார்க்சின் பணிகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிலவற்றை மட்டும் அடிப்படையாக வைத்து செய்யப்பட்ட பணியாகும்.

இதற்குள் நாம் கவனிக்கப்பட வேண்டிய விடயம் என்னவென்றால், மார்க்சினுடைய பணிகளில் கருவான சிந்தனை பணிகள் எவையெனவும் அதைச் சுற்றி உள்ளவை எவையெனவும் லெனினினால் தரம் பிரிக்கப்பட்டவையாகும்.

மார்க்சின் பணிகளை இப்படி இரு கூறுகளாக பிரித்தமையின் மூலம் கருவைச் சுற்றி உள்ள பகுதிகளை அவ்வவ்போது மறு கட்டமைப்பு செய்யவேண்டிய அவசியத்தை லெனினினுடைய ஏகாதிபத்தியம் உணர்த்துகிறது. முதலாளித்துவத்தின் இயக்கத்திற்கு விளக்கம் அளிக்கும் போது மார்க்ஸ் கூறிய குறைந்து வரும் இலாப விகிதத்தை பற்றி பேசவில்லை. ஆனால் மார்க்சியத்தில் இருந்து அறிவார்ந்த ரீதியில் ஒதுங்கிப் போன ஹப்சனிடம் பல விடயங்களை எடுத்துக் கொண்டார். எனினும் ஹப்சனுடைய கருத்துக்களை மார்க்சியத்தின் கட்டமைப்புக்குள் கொண்டு வர முயற்சி எடுத்தார். அதாவது மார்க்சியத்தின் கருவைச் சுற்றி கட்டுவதற்கு மட்டுமே பயன்படுத்தினார்.

சுருக்கமாக கூறினால் 'ஏகாதிபத்தியம்' மார்க்சிய அணுகு முறைகளுக்கு அனுபவ பூர்வமாக செயல் விளக்கமளிக்கும் பணியை செய்கிறது.

இப்படிப்பட்ட செயல் விளக்கத்தில் இரண்டு முக்கிய விடயங்களை நாம் கவனிக்க வேண்டியுள்ளது. முதலாவதாக, மார்க்சியத்தை வளர்ப்பதென்பது அதனை மறுகட்டமைப்பு செய்வதைக் குறிக்கிறது. எண்ணங்களுக்கு காரணமான பருப்பொருளுக்கும் உண்மையான பருப்பொருளுக்குமிடையே வேறுபாடு நிலவினால் (அல்தூஸரால் வலியுறுத்தப்படுவதுபோல்) அந்த இடைவெளியை புரட்சிகர செயலால் மட்டுமே இட்டு நிரப்ப முடியும். எனவே மார்க்சியத்தை மறு கட்டமைப்பு செய்வதென்பது மறுகட்டமைப்பின் மூலம் உருவான மாற்றின் புரட்சிகர செயல் தன்மையை பொருத்தே அது ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாக இருக்கிறதா? என்பதை தீர்மானிக்க முடியும்.

'ஏகாதிபத்தியம்' இப்படி புரிந்து கொள்வதன் அடிப்படையில் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாக அமைந்தவிட்டது. உண்மையிலையே அனைவராலும் ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கு அது தகுதி படைத்ததற்கே அது வழங்கிய மாற்றுத்திட்டமே அடிப்படைக் காரணமாகும்.

* தமிழில் : விஜயராகவன்

'ஏகாதிபத்தியம்' மார்க்சிய அணுகு முறைகளுக்கு அனுபவ பூர்வமாக செயல் விளக்கமளிக்கும் பணியை செய்கிறது.

தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வில் உலகம் பின்பற்றிவரும் நடைமுறை

கே.நீ. கணேசலிங்கம்

சுருக்கம்:-

தேசிய இனப்பிரச்சினைக்களுக்கான அரசியல் தீர்வில் பல உபாயங்கள் பின்பற்றப்பட்டுவந்தது. 19ம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஐரோப்பிய அரசின் சமூகத்திடம் தேசிய இனங்களின் அங்கிகாரங்களையும் தேசிய இன அரசுகளுக்கான உருவாக்கங்களையும் காணமுடிகின்றது.

அடுத்துவந்த நூற்றாண்டில் ஆசியா, ஆபிரிக்கா, இலத்தீன் அமெரிக்கா அடங்கலான கண்டங்களில் அவ்வகைத்தீர்வுகளும் அதற்கான உரையாடல்களும் மேல் எழுந்து வந்தன. இதில் சோசலிசம் முதலாளித்துவத்தை முந்திக் கொண்டு மிக சிறந்த வழிமுறைகளை முன் வைத்து வெற்றிகண்டது. 21ம் நூற்றாண்டு, தேசிய இனங்கள் பற்றிய சர்ச்சையை பலவீனப்படுத்தியதோடு தனிமனித ஆதிக்கத்தின் எல்லைகளை விரிவுபடுத்திய உலகத்தை உலகமயமாதல் சிந்தனை மேலும் விரிவாக்கியது. இதனால் தேசிய இனப்பிரச்சினைகளுக்கான பொது அடையாளப்படுத்தலுக்கு பதிலாக பிராந்திய மற்றும் பன்னாட்டு அரசுகளின் விருப்புரிமைக்குட்பட்டதாக தீர்வுகள் முன் வைக்கப்படுகிறது. அவ்வகை வரைபுக்குள் ஜோர்ஜிய அரசியல் அமைப்புக்குள் தனித்துவம் பெற்றிருந்த தெற்கு ஓசட்டியா, அபர்க்சியா ஆகிய தேசிய இன அடையாளங்களின் தனியரசு பிரகடனம் பிந்திய அனுபவமாக அமைந்துள்ளது.

அறிமுகம் :-

1989 பனிப்போர் முடிவுக்கான அறிவிப்பு தேசிய இனங்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளுக்கு புதிய அத்தியாயத்தை எழுத ஆரம்பித்தது. அவ்வாறான அம்சம் தேசிய இனப்பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வாக எண்ணுவதிலும் பார்க்க சம்மந்தப்பட்ட வல்லரசுகளின் நலன்கள் சார்ந்ததாக அமைந்திருந்தது. கிழக்கு ஐரோப்பிய வட்டகையிலும் சோவியத் யூனியனின் குடியரசுகளுக்-

குள்ளும் அவ்வகை சீர்திருத்தங்கள் அமெரிக்க - ஐரோப்பிய முதலாளித்துவ அரசுகளின் நலன்களுக்காக மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவை இந்த நூற்றாண்டின் தேசிய இனப்பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளாக அங்கீகரிக்கப்படுகின்ற நிலை ஏற்படலாயிற்று. இதனால் தேசிய இனப்பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகள் அமெரிக்க-ஐரோப்பிய கூட்டின் விருப்புரிமை சார்ந்ததென்ற கருத்தியல்வாதமும் எழுச்சி பெற்றது. ஆனால் என்றுமே மார்க்சிய சிந்தனையின் பால்பட்ட தேசிய இனரீதியான பார்வையே முதன்மையான கருத்தியல் வடிவமாக உச்சரிக்கப்படுகிறது. அவற்றின் செயல்வடிவத்தில் பல்வேறுபட்ட நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டதனால் அவற்றுக்கான நடைமுறைசார் அங்கிகாரம் வலு விழந்துவிட்டது.

போல்டிக் குடியரசாகிய விதுவேனியா, லட்வியா, எஸ்ரோனியா என்பன சோவியத் யூனியனிலிருந்து 1991இல் தனியரசுகளாக மாறின. இதே ஆண்டில் உக்ரெய்ன், பிலோறஸ், மோல்டோவா, ஜோர்ஜியா என்பனவும் பிரிந்து தனியரசாகின. மேற்கு ஆசியக்குடியரசான ஆர்மேனியா (1990) அசர்பைஜான் (1991)

1989 பனிப்போர் முடிவுக்கான அறிவிப்பு தேசிய இனங்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளுக்கு புதிய அத்தியாயத்தை எழுத ஆரம்பித்தது.

என்பன சோவியத்யூனியனிலிருந்து பிரிந்து சென்றன. மத்திய ஆசியக் குடியரசான கசக்ஸ்தான், கிர்கிஸ்தான், தஜிகிஸ்தான், உஸ்பெக்கிஸ்தான், துர்மெனிஸ்தான் என்பன 1991ல் தனி நாடுகளாக பிரிந்து கொண்டன.¹ இவை அனைத்தும் தனித்தேசிய இன அடையாளத்தை கொண்டிருக்காதது மட்டுமன்றி அவை ஒவ்வொரு குடியரசுகளுக்காக ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தேசிய இன அடையாளங்களை கொண்டிருந்ததைக் காணமுடிகிறது.

வெளிப்படையாக அமெரிக்க - ஜரோப்பிய கூட்டு சோவியத்யூனியனை தகர்க்க தேசிய இனங்களுக்கான சுதந்திரம் பற்றிய கோசத்தினை முன்வைத்தனவே அன்றி, அவற்றின் உண்மையான தேசிய இன அடையாளம் பற்றிய கருத்தினை முன்னெடுக்கவில்லை. ஆனால் ஏகாதிபத்தியக் கொள்கைக்குள் உள் வாங்கப்பட்ட தேசிய இனப்பிரச்சினைகள் தொடர்ச்சியான நெருக்கடிகளை சந்திக்க நேர்ந்தன. சோவியத் குடியரசுகளை துண்டாடியது போன்று யூகோஸ்லாவிய ஐந்து துண்டுகளாக உடைந்தது². செக், ஸ்லோவிய என செக்.ஸ்சிலாவிய துண்டாடப்பட்டது. இவை அனைத்தும் ஏகாதிபத்தியத்தின் இருப்புக்கான வடிவமைப்பாக அமைய; அதன் சிதறலாக கிழக்குத்மோர், எரித்திரியா என்பன வற்றின் சுதந்திரப்பிரகடனம் அமைந்ததாக இடதுசாரி சிந்தனையாளர்கள் கருதுகின்றனர். இது ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆதிக்க விஸ்தரிப்பாக கொள்ளப்படும். அதே நேரம் தேசிய இனங்களுக்கான பிரச்சினைக்கு தீர்வாக கொள்ளப் படக்கூடிய நியாயமான தீர்வைத் தாங்கிய சுயநிர்ணயக் கோட்பாட்டின் தர்க்கத்தை உலகம்

விரும்பிய திசைக்கு பயன்படுத்தக்கூடியதாக அமைந்து விட்டது.

பழைய சோவியத்யூனியனின் வல்லரசுப் போட்டிக்குள் நிகழ்ந்த தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுகளில் சார்பளவான பலவீனங்கள் தற்போதைய ஏகாதிபத்தியத்தினால் மிகத்தீவிரமாக பின்பற்றப்படுகின்றது. அதே ஏகாதிபத்தியப்பாணிக்குள் உலக அரசுகள் ஒழுங்கமைக்கப்படுவதுடன் முன்னாள் சோவியத்தின் தலைமை சக்தியான ரஷ்சியாவும்³ சீனாவும் இணைந்து கொண்டுள்ள நிலையே தேசிய இனப்பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகள் பற்றிய உரையாடலின் பலவீனமான கொள்கையாக கொள்ளப்படுகிறது. இதில் இந்தியாவும் அவ்வகை சக்திகளின் போக்கிற்கு ஏற்ப முடிவுகளை தேசிய இனப்பிரச்சினை பொறுத்து கையாள ஆரம்பித்துள்ளது.

இந்தியாவின் வல்லரசுப்போட்டியென்பதும், பிராந்திய சக்திகளுக்கிடையிலான போட்டியென்பதும் தேசிய இனப்பிரச்சினைகளுக்கு பின்பற்றி வந்த தேசிய இனங்கள் சார்பான தீர்மானங்களை மாற்றிக் கொள்ளத்திட்டமிட்டுள்ளன. இந்தியத்தேசியத்துக்குள் எழுச்சிபெற்ற தேசிய சுய நிர்ணயத்திற்கான வலிந்த ஆயுத அரசியல் போரட்டங்களை உடைப்பதில் காட்டிய முகத்தினை, இந்தியாவின் எல்லைகளுக்கு அப்பாலுள்ள தேசிய இனங்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளில் காட்டத்தவறியதுடன் வேறொரு முகத்தினை காட்டிவந்தது.

குறிப்பாக வங்காளிய தேசிய இனப்பிரச்சினையிலும், இலங்கைத் தமிழர் பற்றிய பிரச்சினையின் ஆரம்பகாலத்திலும் இந்தியா கடைப்பிடித்த கொள்கைகளில் கணிசமானவற்றை தற்போது மாற்ற ஆரம்பித்ததுள்ளது. இது இந்தியாவின் வல்லரசு போட்டிக்கான அணுகுமுறையாகப் பார்க்கப்படுவதுடன், ஈழத்தமிழர் பற்றிய பிரச்சினையில் இந்தியா எடுத்துவரும் முடிவுகள் பற்றியதாகவும் அமைந்துள்ளது. இந்தியா எல்லைக்குள் காணப்பட்ட தெலுங்கான காஷ்மீர், காலீஸ்தான் போன்ற தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுகளில் கடைப்பிடித்த அதே அணுகுமுறைகளை ஒத்ததாகக் காணப்படுகிறது. இலங்கைத்தமிழர் பிரச்சினை இந்திய எல்லைக்குட்பட்ட பிரச்சினையாக கருதுவதுடன் அதற்கான தீர்வும் இந்திய தேசிய பிரச்சினைகளுக்குரிய தீர்வாகவே உள்ளது.

2008ஆகஸ்டில் முன்னாள் சோவியத்யூனியனின் குடியரசான ஜோர்ஜியாவின் அப்காசியா (Abchazia) தென்ஒசட்டியா (Southossetia) பிரிவினையை ரஷ்சியா இராணுவ நடவடிக்கையியூடாக மேற்கொண்டது⁴. தேசியஇனம் சார்ந்த

பிரிவினைக்கோரிக்கைக்குரிய நியாயப்பாடுகளை புதிய அர்த்தத்தில் காணுவதென்பதை விட, வல்லரசுப்போட்டிகளின் நலன் பொறுத்து தீர்வுகளை உலகளாவிய தளத்தில் மேற்கொள்ளப்படுவதினை காணமுடிகிறது.

குறிப்பாக ஜோர்ஜிய மீதான இராணுவ நடவடிக்கையை ரஷ்யாவின் புவிசார் அரசியல் பொருளாதார நலன்கள் மீது அமெரிக்கா - ஐரோப்பிய ஆதிக்கத்தில் எல்லை மீறிய நடவடிக்கையை கட்டுப்படுத்தும் விதத்திலேயே அமைந்திருந்தது. அவ்வாறே அமெரிக்க ஐரோப்பிய நலனின் அத்தமான அக்கறை காரணமாகவே ஜோர்ஜிய மீதான நடவடிக்கையும் வெளிப்படுத்தி இருந்தது. உலகளாவிய மட்டத்தில் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுகள் புவிசார் அரசியல் நலனுக்குட்பட்டதாகவே மேலெழுகின்றது. இதற்கான விளக்கத்தினை புரிந்து கொள்ளவேண்டிய நிலையில் ஜோர்ஜியா - ரஷ்யா - மேற்குலக சர்சையை விரிவாக நோக்குவோம்.

புதிய உலக ஒழுங்கின் மையவாதம் அமெரிக்கா-ஐரோப்பியா ஆதிக்கத்திற்குள் கிழக்கு ஐரோப்பா மீதான ஆக்கிரமிப்பு ரஷ்யாவை முற்றுகையிடுவதாக அமைந்தது. ஏனெனில் ரஷ்யாவின் வீழ்வதும் எழுவதுமான யதார்த்தவாத அரசியலின் இருதயநிலம் (Heartland) என்ற மாக்கின்டரின் (Mikinder) புவிசார் அரசியல் கோட்பாடு உரைத்து நிற்கும் கருத்தாகும். எனவே அமெரிக்கா ஐரோப்பிய கூட்டுக்கு மிக அச்சமானதும் ஆபத்துமிக்கதுமான சக்தியாக விளங்கும் ரஷ்யாவை கண்காணிப்பதென்பது உடனடித்தேவையாக உள்ளது. மேலும் ரஷ்யாவுடன் அவ்வகை விளிம்பு நில (Rimland) மாக விளங்கும் சீனா, இந்தியா என்பன ஒரே பார்வையில் கண்காணிக்க வேண்டிய கடப்பாடும் அமெரிக்கா - ஐரோப்பிய கூட்டுக்குரியதாகும். இதில் உடனடி முக்கியத்துவம் ரஷ்யா, சீனாவிற்குரியதாகவே அமெரிக்கா கூட்டு நோக்குகிறது. அவ்வகையில் இப்பிராந்திய மட்டத்தில் Pipeline politics என முக்கியத்துவப்படுத்தப்பட்ட எண்ணெய் மற்றும் இயற்கை வாயுவை எடுத்துச் செல்லும் குழாய்ப்பாதை வழியான அரசியல் இணைப்பொன்றை அமெரிக்க கூட்டு ரஷ்யா, சீனா நடவடிக்கைக்கு எதிராக மேற்கொண்டு வருகிறது. இதற்குள் முன்னாள் சோவியக் குடியரசுகளை அகப்படுத்துவதில் வெற்றிகண்ட அமெரிக்ககூட்டு BTC என அழைக்கப்பட்ட அஜர்பய்ஜானிலுள்ள பாக்கு நகரத்திலிருந்து ஜோர்ஜியாவிலுள்ள திப்லிஸி (Teblisi) நகரம் வழியாக மத்தியதரைக்கடல் பகுதியிலுள்ள துருக்கியத் துறைமுகமான செய்யான் (Ceyhan) வரை செல்லும் எண்ணெய் இயற்கை

வாயுவை எடுத்துச் செல்லும் குழாய்ப்பாதைத்திட்டம் 2005 சாத்தியப்பட்டது.

இதற்கிடையில் BTE, பாக்கு திப்லிஸி வழியாக கிழக்குத் துருக்கிய நகரமான எர்ஸ்ரோம் (Erzurum) பாதையூடாக இயற்கை வாயுவை எடுத்துச்செல்லும் குழாய்ப்பாதைக்கான உடன்பாடு ஒன்று 2002ல் லண்டனில் கைச்சாத்திடப்பட்டது. அவ்வாறே TAP என அழைக்கப்பட்ட துர்க்மெனிஸ்தான் (Turkmenistan) ஆப்கானிஸ்தான் (Afganistan) பாகிஸ்தான் (Pakistan) குழாய்ப்பாதைத்திட்டம் 1995-1996ல் மேற்கொள்ளப்பட்டு பின்னர் கைவிடப்பட்டது. அதைவிட சீனா அனைத்தாசிய உலக எரிசக்திப்பாலம் (Pan-Asian Energy Bridge) என்பதும் அமெரிக்க ஐரோப்பிய நடவடிக்கையால் கைவிடப்பட்டது. அதுவும் மத்திய கிழக்கு, மத்திய-ஆசிய, ரஷ்யப்பகுதி ஊடாக சீனாவின் பசுவிக்கடல் பகுதியுடன் இணைக்கும் முயற்சியாகும். இது ரஷ்யாவின் ஜோர்ஜியாமீதான நடவடிக்கைக்குப் பின்பு கைவிடப்பட்ட குழாய் திட்டத்தினை மீண்டும் சீனா ஆரம்பித்துள்ளதாக தெரியவந்துள்ளது.

மேலும் கிழக்கு ஐரோப்பாவுக்குள் மட்டுமன்றி மத்திய ஆசியக் குடியரசுகளுக்குள்

புதிய உலக ஒழுங்கின் மையவாதம் அமெரிக்கா-ஐரோப்பியா ஆதிக்கத்திற்குள் கிழக்கு ஐரோப்பா மீதான ஆக்கிரமிப்பு ரஷ்யாவை முற்றுகையிடுவதாக அமைந்தது.

னும் முன்னாள் சோவியத்-குடியரசுகளிற்குள்ளும் அமெரிக்கா தேசியபாதுகாப்பு வலைப்பின்னலுக்குள் கொண்டு வருவதற்காக நடவடிக்கைகளை விரிவுபடுத்தியது. என்.எம்.டி என சுருக்கமாக அழைக்கப்படும் (NMD-National Missile Defence) ஏவுகணைகளை பொருத்தும் உடன்பாடுகளில் செக், போலந்து, உக்ரேயின், ஜோர்ஜியாவுடன் அமெரிக்கா பேச்சுக்களை நடாத்திவந்ததுடன் ஜோர்ஜியாவில் நடந்த 'ஹோஜாபுரட்சிக்கு'⁹ பின்பு அது சாத்தியமாகும் நிலையிலுள்ளதை, ரஷ்சியா தனதுபாதுகாப்புக்கு ஆபத்துவிளைவிக்குமென கருதியது. அதற்கு எதிராக ஆக்ரோசமன நடவடிக்கையை முன்னெடுக்கப் போவதாக பலதடவை எச்சரித்திருந்தது. வெளிப்படையாக உக்ரேயின்மீது குண்டு வீச்சுத்தாக்குதலை நிகழ்த்துவதுடன் அப்காசியாவையும் தென்ஒசட்டியாவையும் ஆதரிக்கப்போவதாக அறிவித்திருந்த செக் மற்றும் போலந்துக்கான எரிவாயு ஏற்றுமதி விலைகளை திடீரென அதிகரித்தமை¹⁰ போன்ற சம்பவங்களை குறிப்பிடலாம்.

மேலும் நேட்டோ மற்றும் ஐரோப்பிய யூனியனின் விரிவாக்கத்துக்குள் ரஷ்சியாவில் எல்லையோர நாடுகள் அங்கத்துவம் வகிக்கின்றமை¹¹, ரஷ்சியாவின் எதிர்கால அரசியலுக்கு ஆபத்து விளைவிக்கக்கூடியது. ஜோர்ஜியா மீதான ரஷ்சியா இராணுவ நடவடிக்கையைத் தடுப்பதற்கு நேட்டோ பாரியளவு இராணுவ உதவிகளையும் இதாக்குதல் வலுவுடைய கப்பல்களையும், ஏவுகணைகளையும் ஜோர்ஜிய இராணுவத்திற்கு வழங்கியிருந்தது. உக்ரேயின் துறைமுக நகரான ஸெவெஸ்ட்-

போலவில் உள்ள ரஷ்சியா கடற்படைத்தளத்திற்கு எதிரே நோட்டோ, அமெரிக்கப் போர்க்கப்பல்கள் ஜோர்ஜியாவில் ரஷ்சியாவின் நடவடிக்கைக்கு எதிராக நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. ஜோர்ஜிய இராணுவத்திற்கு 2006, 2007 ஆகிய இருவருடத்தில் பாரிய இராணுவ பயிற்சிகளை வழங்கிய அமெரிக்க 4-5 மணித்தியாலத்துக்குள் ரஷ்சியத்துருப்புக்களால் ஜோர்ஜிய இராணுவம் முழுமையாக தோற்கடிக்கப்படுமென கருதவில்லை என சி.என் தெரிவித்தது¹².

எனவே இதில் ஒரு தெளிவான துல்லியமான முடிவை உலகவல்லரசுகள் தேசிய இனப்பிரச்சினையை பொறுத்து எடுத்துவருகின்றன என்பது தெளிவாகிறது. அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் இடையிலான முரண்பாடும், மோதலும், போட்டியும் தேசிய இனங்களின் பிரச்சனைக்கு தனிநாட்டையோ, அகசுயநிர்ணயத் தீர்வையோ, ஒற்றையாட்சி வரப்புக்குள் உட்பட்ட அடிமைத்தனத்தையோ, அதிகாரப்பரவலையோ ஏற்படுத்தக்கூடியதாக உள்ளது. அரசுகளின் புவிசார் அரசியல் அபிலாசைக்குரியதாகவே தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயமும் அவற்றின் கோரிக்கையும் அமைந்து வருகின்றன.

இதிலிருந்து சற்றும் பிறழ்வடையாத ஈழத்தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தனிநாட்டுக் கோரிக்கையும் அதற்கான ஆயுதப்போராட்டமும் முடிவுக்கு வந்த நிலையில் அதன் முடிவுக்கான ஒருங்கிணைப்புச்சக்திகளின் ஒற்றுமை வடிவமும் அதற்கான அணுகுமுறையும் இந்து சமுத்திர புவிசார் அரசியல் பொருளாதார நலன் பொறுத்த தன்மையின் வலிமைகளுக்குள்ளால் எழுச்சி பெற்றதென்பதென்பதாகவே உள்ளது. இதனை ஆழமாக அலசவேண்டிய சூழல் தற்போது எழுந்துள்ளது. இது ஆரோக்கியமான புலமைசார் சூழலை உருவாக்குவதற்கான உரையாடலையன்றி யாரையும் சகட்டுமேனிக்கு திட்டித்தீர்ப்பதற்காக அல்ல. அவ்வகைக் கலாசாரமொன்று எம்மவர் மத்தியில் தீவிரமாக நிகழ்ந்து வருகின்றது. அவ்வகையான எந்தவித உள்நோக்கமும் இல்லாத யதார்த்தமான நிலையை ஒரு ஆய்வாளன் தான்கண்ட. உண்மைகளையும் இதற்கான காரணங்களையும் வெளிப்படுத்துவது அவசியமானது. அவ்வகை நோக்கிலேயே இக்கட்டுரையின் இப்பகுதி ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளது.

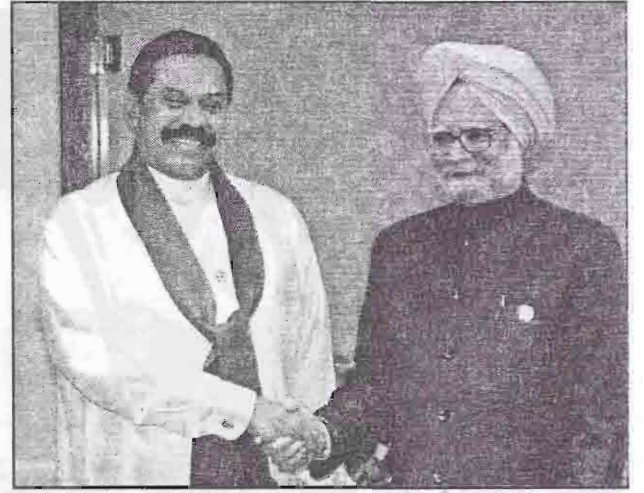
இலங்கை இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வின் பல வீனத்துக்குள் சிக்குண்டுள்ள இலங்கையின் அரசியல் சமூகம் எப்போதும் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக தமிழ் மக்களின் ஆயுதப்போராட்டமும் சிங்கள மக்களின் ஆயுதப் போராட்டமும் ஒரே அனுபவத்-

தையே ஏற்படுத்தி உள்ளது. சிங்கள அரசியல் சமூகத்தின் ஆயுதப்போராட்டம் தோற்றபோது எழுந்த சமனிலையான குற்றச்சாட்டும் பலவீனத்துக்கான விமர்சனமும் தற்போதைய ஈழத்தமிழர்-போராட்டத்தின் நெருக்கடியமிக்க காலத்தினுள்ளும் எழுந்துள்ளது. இவ்வகை நெருக்கடியான சூழலை இந்தியாவே ஏற்படுத்தி உள்ளதென்ற விமர்சனம் பெரிய அளவில் முதன்மைப்படுத்தப்படுகிறது¹³.

ஈழவிடுதலைப்போராட்டத்தை ஆயுதமுனைக்கு கொண்டு சென்றதில் கரிசனைகாட்டிய அப்போதைய இந்திய ஆட்சியாளர்கள், தமது பிராந்திய நலன்களுக்கு குந்தகமான பொருளாதாரக் கொள்கையையும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை இலங்கையின் அப்போதைய ஆட்சியாளர்கள் பின்பற்றுவது ஆபத்துமிக்கதெனக் கருதியதால் எழுந்த அரசியல் புறச்சூழலை அவ்வகைப்புறச்சூழலால் தோற்கடிக்க முன்னெடுத்ததே ஈழத்தமிழரின் ஆயுதப்போராட்டம்¹⁴. இதற்கான காரணம் அதிகமாக அமைந்துள்ளதென ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஆய்வாளர்கள் கூறினாலும், இந்தியாவே முதல்காரணமாகும். அதன் தேசிய, பிராந்திய நலனுக்குரிய தேசிய இனமாக ஈழத்தமிழர் காணப்பட்டனர். ஜனதாவிமுகத்திபெரமுனவின் முதலாவது எழுச்சிக்கு எதிராக நேடியாக தனது படையை இறக்கிய இந்தியா, இரண்டாவது எழுச்சிக்கு மறைமுகமான நகர்வை 1987 இந்தியா-இலங்கை உடன்படிக்கைமூலம் ஏற்படுத்தியது. இலங்கை இராணுவத்தின் மையமான வடக்கு கிழக்கை இந்தியா தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தமை இலங்கை இராணுவம் ஜே.வி.பி.ஐ அடக்க பெரியளவான உதவியாக அமைந்திருந்தது.

2006-2009க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் நிகழ்ந்த வடகிழக்கு ஆயுதப்போராட்டத்திற்கு எதிரான தாக்குதலில் பெரியளவு பங்கினை இந்தியா வகித்ததாக பாராளுமன்றத்திலும் அதற்கு வெளியேயும் இலங்கை அரசாங்கத்தின் அமைச்சர்கள், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் உட்பட உயர்நிலை அரசியல் தலைவர்கள் வரை கூறி உள்ளனர். குறிப்பாக இந்தியா ஐந்து எம்.ஐ17ரக உலங்குவானூர்திகளை 2006ல் வழங்கியது. இவற்றிற்கு இலங்கை கடற்படையின் உரிமம் உத்தரவாதமாக பெறப்பட்டது. மேலும் இந்தியா கடலோர கடற்படையில் சிறிய போர்க்கப்பலான சுகன்யாகிளாஸ் வழங்கப்பட்டது. இது அதிவேகமாய் பயணிக்கக்கூடியது. அதிஉயர் சக்தி படைத்த ரேடார்களையும் அதனை பொருத்தி பயன்படுத்தக்கூடிய கடலலையோடு தாழ்வாக பறக்கும் இந்தியத்தயாரிப்பு விமானங்களையும் (டோனியர்) வழங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கடல் கூட்டு நடவடிக்கை கண்காணிப்பு என்பன கடல்சார்ந்து நிகழ்ந்ததுடன் இராணுவ

நடவடிக்கை ஒவ்வொன்றும் பற்றிய மதிப்பீடுகளை இந்தியாவின் தேசியபாதுகாப்பு ஆலோசகர், வெளியுறவு செயலாளர் இந்தியப்பாதுகாப்பு செயலாளருக்கு தெரியப்படுத்த இலங்கை 'சிறப்பு இராணுவ அலுவலகரை' நியமித்ததென இராணுவ செய்தியாளர் நிட்டின்கோகுலே தெரிவித்துள்ளார்¹⁵. இவர் போர் நிகழ்ந்த காலப்பகுதியில் சர்வதேச ஊடகங்களுக்கு உடனுக்குடன் தகவல்களை பரிமாற்றும் செய்தியாளர் என்பது மட்டுமன்றி, ஒவ்வொரு தாக்குதலும் தொடர்புடைய இராணுவ முன்னணி வீரர்களுடன் தொடர்புகளையும் உரையாடும் பலத்தினையும் கொண்ட வரென்பது அத்தகவல்களின் நம்பகத்தன்மையை உறுதிப்படுத்துகிறது.

இலங்கைதமிழரின் ஆயுதப்போராட்டத்தினை ஆரம்பிப்பதில் கவனமும் கரிசனையும் கொண்டிருந்த இந்தியா அதனை முடித்து வைப்பதிலும் அதிக ஈடுபாட்டைக்காட்டியுள்ளது. தமிழ் மக்களின் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வின் வலுவான சக்தியாக நம்பப்படும் இந்தியாவின் நலன் பொறுத்தே ஆயுதப் போராட்டவடிவம் அமைந்திருந்தது. ஈழவிடுதலையை தீவிரமாக வளர்ப்-

இலங்கை தமிழரின் ஆயுதப் போராட்டத்தினை ஆரம்பிப்பதில் கவனமும் கரிசனையும் கொண்டிருந்த இந்தியா அதனை முடித்து வைப்பதிலும் அதிக ஈடுபாட்டைக்காட்டியுள்ளது.

Colombo Page

பதில் அதிக கரிசனை காட்டிய இந்தியா ஆயுதப் போராட்டத்தை வளர்க்கும் நோக்கில் பயிற்சியும் ஆயுதமும் வழங்கியதுடன், தமிழ் நாட்டில் ஒன்றுக்குமேற்பட்ட அமைப்புக்களையும் எழுச்சியடைய வைப்பதில் கவனத்துடன் செயற்பட்டிருந்ததை காணமுடிகிறது¹⁶.

இந்திய எதிர்ப்புவாதமே ஆயுத போராட்டத்தின் நெருக்கடிக்கு காரணமெனக் கூறப்படுவதென்பது இந்திய நலன் சார்ந்திருப்பதில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளாத உடன்பாடற்ற கொள்கையே பிரதான காரணமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. அவ்வகை உடன்பாட்டுக் காரணிகளின் செயற்பாட்டிற்கான களம் தற்போது திறக்கப்பட்டிருப்பதுடன், அவ்வகை வெளியில் இலங்கைத் தமிழரின் தேசிய இன அடையாளமும் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தீர்வுகளை முன்வைக்கும் சூழலே மேற்படி கொள்கையின் யதார்த்தத்தினை நியமப்பாடுடையதாக ஆக்கும்.

எனவே இலங்கைத் தமிழர்களின் ஆயுதப்போராட்ட அமைப்பு சார்ந்த தோல்வியும் தென் ஓசட்டியா அபக்சியா மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பி மத்

திய ஆசியக்குடியரசுகளின் தனித்தேசிய இன விடுதலையின் வெற்றியும் தெளிவான தகவலை நமக்கு புலப்படுத்தி உள்ளது. குறிப்பாக இரண்டு முக்கிய அனுபவத்தினை கோடிட்டுகாட்டி இருக்கிறது.

○ தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுகள் வல்லரசுகளினதும் பிராந்திய வல்லரசுகளின் விருப்புரிமை சார்ந்ததாகும். 1947ம் ஆண்டு 23 நாடுகளை அங்கத்துவமாகக் கொண்டு தொடக்கப்பட்ட GAAT, இன்று WTO என்ற பெயரில் சீனா உட்பட 125 நாடுகளை அங்கத்தவர்களாகக் கொண்டு வளர்ந்திருப்பதை ஏகாதிபத்தியம் தம்மிடையே சமரசம் செய்து, உலகை கூட்டாக வர்த்தக ரீதியில் சூரையாடிச் செல்லும் போக்கு வளர்ந்திருப்பதை தெளிவுற நிரூபித்து நிற்கிறது¹⁷. எனவே தேசிய இனங்களது பிரச்சினைக்கான தீர்வென்பது அவ்வகை ஏகாதிபத்தியங்களின் விருப்புரிமை சார்ந்தது. ஆனால் ஏகாதிபத்தியத்திற்குள் ஏகாந்தமாகியுள்ள உலகத்தில் தேசிய இனங்கள் மீதான கரிசனையும் கவனமும் ஏகாதிபத்தியம் சார்ந்ததென்பது யதார்த்தமானதாகும். இது உண்மையானதல்ல, இவ்வகைப் போலிக்குள்ளேதான் உலகம் அகப்பட்டுள்ளது. நாற்காலி சிந்தனைக்குள் உண்மை பேசப்படவோ, ஏற்றுக்கொள்ளப்படவோ முடியும். ஆனால் அதுவே நடைமுறைச் சாத்தியமாகிவிடுவதில்லை. நடைமுறைச்சாத்தியத்துக்குள்ளால் உலகம் பயணிக்கின்றதே அன்றி உண்மைக்கூடாக ஒரு போதும் உலகம் பயணிக்கவில்லை.

தேசிய இனங்களின் பிரச்சினைகள் மட்டுமே தான் தேசியஇனங்களுக்குரியது. அவற்றுக்கான தீர்வுகள் அவர்களிடம் இல்லை. தேசிய இனங்களுக்கு பிரச்சினை மட்டுமே தான் உரியதே அன்றி, தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான போராடும் திறனைக்கூட அதன் வழிமுறையைக்கூட அவ்வகைத்தேசிய இனம் தேர்ந்தெடுக்க முடியாது. உலகத்தின் நச்சரிப்புக்குள் உலக பிரச்சினைக்கான தீர்வுகளை சுயநிர்ணய அடிப்படைக்குள் தீர்க்குமாறு உலக வரைபுகளில் காட்டலாம்.

குறிப்பாக ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் வரைபுக்குள் மிகத்தெளிவான தேசிய இன அடையாளங்கள் ஏற்கப்பட்டு முன்மொழியப்பட்டுள்ளது¹⁸ அவ்வரைபுகளுக்குள் தேசிய இன அடையாளத்தையும் அதற்கான தொடர்ச்சியையும் இயங்கும் பல தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணயம் எப்படி காணாமல் போயுள்ளது, அதன் நியாயப்பாட்டை கோர முடியாதவிடத்தில் ஐ.நாசபையும் அதன் இயங்குதிறனும் ஏகாதிபத்திய சக்திகளால் முறிய-

தமிழர்களின் ஆயுதப் போராட்ட அமைப்பு சார்ந்த தோல்வியும் தென் ஓசட்டியா அபக்சியா மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பி மத்திய ஆசியக் குடியரசுகளின் தனித்தேசிய இன விடுதலையின் வெற்றியும் தெளிவான தகவலை நமக்கு புலப்படுத்தி உள்ளது.

டிக்கப்பட்டிருப்பது எப்படி சாத்தியமானது என்பன தேசிய இனப்பிரச்சினையில் விடைகாண முடியாத கேள்விகளாகும். இதற்கு குறுக்கு நெடுக்காக பதில்கூற வேண்டுமாயின் தேசிய இனங்களது பிரச்சினைக்குரிய தீர்வுகளே ஏகாதிபத்தியத்துக்குள் ஓரங்கமாகவே ஜ.நாவும் உலகமும் அகப்பட்டுள்ளது. விதிமுறைகள் நேர்த்தியானவை, அவற்றைக்கடைப்பிடிக்கும் சக்திகளிடமே தீர்வுகள் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.

○ ஏகாதிபத்தியத்தீர்வுகளுக்குள் பல தேசிய இனங்கள் சாதகமான முடிவுகளை எட்டியுள்ளன. அவை யதார்த்தத்தை நோக்கிய நகர்வாகவே காணப்படுகின்றன. அவ்வகை அடையாளத்தை சார்ந்ததே தேசிய இனங்களின் அடுத்தகட்ட நகர்ச்சிச் சாத்தியப்பாடுடைய உலகத்தினை ஏற்படுத்த பேசுகின்றது. தேசிய இனங்கள் தாம்சார்ந்திருக்கின்ற ஏகாதிபத்திய அரசுகளின் நலன்களுடன் ஒன்றித்துசெயற்படுகின்றபோது ஏற்படுகின்ற தீர்வையே எட்டமுடியும் என்ற புயவயமான விதிமுறைகள் எழுதப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையான புறவயமான விதிகளின் மாதிரிக்குள் ஈழத்தமிழரின்தேசிய இனத்தின் பிரச்சினைக்கான தீர்வு அகப்பட்டுள்ளது. இதன் முன் அனுபவத்தினை கோடிகாட்டிய பல தேசிய இனப்பிரச்சினைகள் காணப்பட்டிருந்த போதும் ஆயுதப் போராட்டத்தின் வளர்ச்சியானது எட்டமுடியாத அனுபவமாக அவற்றை விட்டுச் சென்றுள்ளது. அவை மீளவும் பதிவுகளாக மாறியுள்ளன.

உதாரணமாக பாலஸ்தீனம், காஷ்மீர், தீபெத் என்பவற்றை காட்டலாம். இவை முன்னணி பெற்ற தேசிய அடையாளம் சார்ந்திருந்த போராட்டங்களும் அவற்றின் தீர்வற்ற முடிவுகளும். ஆனால் மேற்குறிப்பிட்ட அனுபவங்களின் வழியாக நோக்கும்போது ஈழத்தமிழரின் ஆயுதப் போராட்ட முடிவுக்கு பிந்திய அனுபவமும் அவற்றை ஒத்ததாகவே அமைந்துவிடுமென்ற பகிர்வையே ஏற்படுத்த தலைப்படுகிறது. இவற்றுக்கெல்லாம் சர்வதேச பிராந்திய அரசியல் சூழலிலேயே தங்கிகிருக்க வேண்டியுள்ளது. ஏகாதிபத்தியத்துக்குள் அகமுரண்பாடு காணப்பட்டாலும் பொது விடயத்தில் நிலவும் பொது நலன் சார்ந்து ஒருமைப்பாடு காண்பவையாக அமைகின்றன. தென் ஓசெட்டியாவையும், அபக்சியாவையும் என்றுமே வெளிப்படையாக அங்கீகரிக்காத இந்தியாவும், சீனாவும் ரஷ்சியாவுடன் சார்ந்து நின்று ஈழத்தமிழரின் ஆயுதப்போராட்டத்திற்கு எதிராக செயற்பட்டு வெற்றி கண்டன. இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஈழத்தமிழரின் மனங்களில் இந்தியா, சீனா, ரஷ்சியா பற்றிய பிரமைகளை பழைய மரபு ரீதி-

யான மனோநிலையிருந்து விடுபடச் செய்வதுடன் மேற்குலகின் ஏகாதிபத்தியத்தின் அணுகு முறையை நேசிப்பவர்களாக மாறி உள்ளனர்.

ஏகாதிபத்தியம் குறைந்த பட்சம் தனது நலனுக்குட்பட்ட அரசுகளாக செயற்பட்டாலும் ஈழத்தமிழரின் விருப்புரிமையை புறந்தள்ளமுடியாத சூழலை காட்சிப்படுத்தலுக்குள் வெளிப்படுத்தி வருகின்றன. மனித இறையாண்மையை பங்கம் ஏற்படும் விதத்திலான நடத்தைகளை கண்டிக்கும் செயற்பாட்டை ஏகாதிபத்தியத்தின் மனிதாபிமானம் எனக்கணக்குப் போட்ட இலங்கை தமிழர் சார்பு ஆய்வாளர்களும் ஊடகங்களும் ஏகாதிபத்தியத்தின் பலவீனங்களை மறக்கச் செய்துள்ளனர். அதனை நியப்படுத்தும் விமர்சனங்களை வெளிப்படுத்துகின்றனர். எனவே ஏகாதிபத்தியம் என்ற உலகத்துக்குள் தேசிய இனங்களின் அபிலாசை ஏகாதிபத்தியத்தின் நியமங்கள் சார்ந்ததாகவே அமையமுடியும். இது செச்சினியாவிலும் ஈழத்தமிழரிடமும் ஒரேவகையான அனுபவத்தை வெளிப்படுத்தி உள்ளன.

ஏகாதிபத்தியம் குறைந்த பட்சம் தனது நலனுக்குட்பட்ட அரசுகளாக செயற்பட்டாலும் ஈழத்தமிழரின் விருப்புரிமையை புறந்தள்ளமுடியாத சூழலை காட்சிப்படுத்தலுக்குள் வெளிப்படுத்தி வருகின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. மு.திருநாவுக்கரசு:- ஒற்றைமைய உலக அரசியல்போரும் சமாதனமும், காலச்சுவடு பதிப்பகம் 2008 பக்கம் 76 -77
2. சேர்பியா-மொண்டிநிக்ரோ, பொஸ்னியா - ஹொர்சுகோவின, குரோசிய, மகிடோனியா, ஸ்லோவேனியா என்பனவாகும்.
3. எஸ்.வி.ராஜதுரை மனிதாபிமான ஏகாதிபத்தியம் தேசிய விடுதலை, விடியல்பதிப்பகம்,டிசம்பர் 2008 பக்கம் 15
4. Mass of media war in Georgia set things .htm./2009
5. கே.ரீ.கணேசலிங்கம்: மாறிவரும்புதிய உலக ஒழுங்கு புவிசார் அரசியல் நோக்கு 2002 யாழ்ப்பாணம் இந்நூல் புவிசார் அரசியல்கோட்பாடுகளில் முலக்கூற்றையும் அதன் சமகால வலுவையும் அளவீடு செய்வதில் கவனம் கொண்டிருந்தது. ரக்சியா இருதய நிலம் என்பதற்கான விதியினை மிகத் தெளிவாக அவதானிக்க உதவுகிறது.
6. Pipeline politics
7. எஸ்.வி.ராஜதுரை பக்கம்133
8. மேற்படி நூல். எஸ்.வி.ஆர். என சுருக்கமாக அழைக்கப்படும் எஸ்.வி.ராஜதுரை அவர்களின் மனிதாபிமான ஏகாதிபத்தியம் தேசவிடுதலை என்ற நூல் ரக்சியா மீதான சுற்றி வளைப்பினை மிகத் தெளிவான ஆதாரங்களுடன் ஆய்வு செய்கிறது. அதிலும் குறிப்பாக தேசிய இனம் சார்ந்த பார்வையில் அமெரிக்க-ஜரோப்பிய கூட்டின் தந்துரோபாய அணுகுமுறை துல்லியமாக எடுத்துக் காட்டப் படுகிறது. தமிழில் இவ்வகை ஆய்வுகள் அவசியமானவை. அக்கட்டுரையின் மேலதிக வாசிப்பிற்கு எஸ்.வி.ஆர் இன் நூல் உதவக்கூடியது.
9. நோஜாப்புரட்சி என்பது (Rose Revolution) 2003-2004ல் எட்வேட் செவர்ட்-னாஸெயின் - ஆட்சியை (முன்னாள்சோவியத்யூனியன் வெளிவிவகார அமைச்சர்) கவிழ்க்க அமெரிக்க அரசாங்கத்தினதும் அமெரிக்க கோடலஸ்வரரான ஜார்ஜ் லோரன்ஸ் நிதியுதவியைப்பெற்ற அரசுசார நிறுவனங்கள் (Ngos) நடத்திய பிரசாரங்கள் அரசியல்ப்போரட்டங்கள் காரணமாக அமெரிக்க அடிவருடியும் வழக்குரைஞரும் பல மொழி பேசும் அரசியல்வாதியுமான மிகெய்ல் ஸாக்ஷ்விளி (Mikhail Swaakshdili) ஜோர்ஜியாவின் குடியரசுத்தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிகழ்வைக்குறிப்பது நோஜாப்புரட்சியாகும்
10. எஸ்.வி.ராஜதுரை பக்கம் 31
11. Georgia to wards NATO reform progress:-www.eu-nato.gov.ge.
12. Mass of media war in georgia set things. Htm /2009
13. B.B.C. 17-18 April 2009
14. A.Jeyaratnam Wilson srilankan tamil Nationalism. Penguin Books 2000 page 113-136
15. தினக்குரல் 23.08.2009
16. பார்க்க கலாநிதி .ஆ.க.மனோகரன் இலங்கைத்தேசிய இனமுரண்பாடுகளும் சமாதான முன்னெடுப்புகளும் (1948-2007) திபார்க்கர், சென்னை 2008
17. மு.திருநாவுக்கரசு. பக்கம். 133
18. Hno

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையில் இந்தியாவின் தேசியநலன்

தனபாலசிங்கம் கிருஷ்ணமோகன்

அறிமுகம் :-

தென்னாசியப் பிராந்திய நாடுகளின் புவிசார் அரசியல், புவிசார் அண்மை, ஒரேவகை இன, சமய, கலாசார பாரம்பரியத் தொடர்புகள் என்பவற்றின் வழி இந்தியா இப் பிராந்தியத்தின் வல்லரசாக வளரவேண்டும் என்ற கொள்கையினை இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் வகுத்துக்கொண்டனர். இதற்கு ஏற்ப, தென்னாசிய நாடுகள் அனைத்தும் இந்தியாவிற்குச் சாதகமான வெளியுறவுக் கொள்கையினை வகுக்க வேண்டும் எனவும் இந்திய கொள்கை வகுப்பாளர்கள் எதிர்பார்த்தனர். சுதந்திரம் அடைந்த காலத்திலிருந்து திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையினைக் கடைப்பிடித்து வந்த இந்தியா 1970 களின் பின்னர், மேற்கு நாடுகளுடன் இணைந்த கூட்டு இராணுவ, பொருளாதாரச் செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டு வந்தது. இவ்வாறு செயற்படுவதன் மூலம் சுய இராணுவ, பொருளாதார கட்டமைப்புக்களை உருவாக்கி,

தென்னாசியப் பிராந்தியத்தில் அமைதியை உருவாக்குவது (Peace Making) அமைதியைப் பேணுவது (Peace Keeping) என்ற இரண்டு தந்திரோபாய நிலைப்பாடுகளை வகுத்து, தென்னாசியப் பிராந்தியத்தில் வல்லரசாக மாறும் கொள்கையை இந்தியா பின்பற்றுகின்றது. கெடுபிடி யுத்த சூழ்நிலை தென்னாசியாவின் பாதுகாப்பினை மிகவும் சிக்கலானதாக்கியது. 1950 களில் இருந்து தென்னாசியாவின் இதயமாக இந்தியா கருதப்பட்ட அதேநேரம், ஆசியாவின் இதயமாக சீனா கருதப்பட்டது. 1962 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிற்கும், சீனாவிற்கும்

சுதந்திரம் அடைந்த காலத்திலிருந்து திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையினைக் கடைப்பிடித்து வந்த இந்தியா 1970 களின் பின்னர், மேற்கு நாடுகளுடன் இணைந்த கூட்டு இராணுவ, பொருளாதாரச் செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டு வந்தது.

இடையில் ஏற்பட்ட யுத்தம், பிராந்திய வல்லாதிக்கத்தினை நிலை நிறுத்திக் கொள்வதில் இரு நாடுகளுக்கும் இருந்த போட்டியினை வெளிப்படுத்தியது. இவ் யுத்தத்தில் இந்தியா அடைந்த தோல்வி இராணுவ பலத்தில் இந்தியாவிற்கு இருந்த பலவீனத்தினை வெளிப்படுத்தியதனால், இந்தியா தனது இராணுவத்தை பலப்படுத்தும் நோக்கில் சோவியத்யூனியனுடன் இராணுவ, தொழில்நுட்ப உறவுகளைப் பலப்படுத்தியது. அதேநேரம், தென்னாசிய நாடுகள் இந்தியாவுடனேயே இராணுவ, பொருளாதார, தொழில்நுட்ப உறவுகளைப் பேணவேண்டும் என இந்தியா எதிர்பார்த்தது. இந்தியா தனது பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை ஐக்கிய அமெரிக்கா கடைப்பிடித்திருந்த "மொன்ரோ" (Monroe) கொள்கையாகிய "வெளிச்சக்திகளின் செல்வாக்குகள் தனது அயல் நாடுகளுக்குள் ஊடுருவாமல் பார்த்துக் கொள்ளல்" என்பதை ஒத்ததாக வகுத்திருந்தது. இதற்கு ஏற்ப இந்தியா தனது அயல்நாடுகளின் உறுதிப்பாடற்ற வெளியுறவுக் கொள்கைகளைத் தனது தந்திரோபாயங்களுக்கூடாக வழிப்படுத்தி, அயல் நாடுகளில் வெளிச்சக்திகள் ஊடுருவாமல் பார்த்துக் கொள்ள முற்பட்டது. தென்னாசியப் பிராந்தியத்தில் இந்தியாவின் முதன்மை நிலையினை அயல்நாடுகள் உணர்ந்து கொள்வதற்காகத் தேவைப்படும் போது மட்டுப்படுத்தப்பட்ட இராணுவ ரீதியான செயற்பாடுகளையும் இந்தியா மேற்கொண்டு வந்துள்ளது. 1977-ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் இலங்கை அணிசேராக் கொள்கையிலிருந்து விலகி ஐக்கிய அமெரிக்காவுடனும்,

மேற்கு நாடுகளுடனும் நெருக்கமான பொருளாதார, இராணுவ, தொழில்நுட்ப, புலனாய்வுத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டது. இது இந்தியாவின் பிராந்திய வல்லாதிக்கக் கொள்கைகளுக்கும், பாதுகாப்பிற்கும் ஆபத்தானதாக உணரப்பட்டது. இந்நிலையில், இந்திராகாந்தி தலைமையிலான இந்திய அரசாங்கம் இலங்கையின் இன முரண்பாட்டினையும், தமிழ் இராணுவக் குழுக்களையும் பயன்படுத்தி, இலங்கை அரசாங்கம் உருவாக்கியிருந்த மேற்குத்தேச நாடுகள் சார்ந்த வெளியுறவுக் கொள்கையில் மாற்றத்தினை ஏற்படுத்த முயற்சித்ததுடன், இந்தியாவிற்குச் சாதகமான வெளியுறவுக் கொள்கையினை இலங்கை உருவாக்க தூண்டுதலளித்தது. இலங்கையின் இன முரண்பாடும், அதற்கான தீர்வு இவ் இந்தியாவின் பாதுகாப்புடன் தொடர்புடையதாகும் என்ற சிந்தனை இந்தியாவிடம் ஆரம்பத்திலிருந்தே இருந்திருந்தது. இலங்கையில் இந்தியாவினைத் தவிர வேறுசக்திகள், வல்லரசுகள் நிலைகொள்வது இந்தியாவின் பிராந்திய வல்லரசுக் கோட்பாட்டிற்குப் பாதுகாமானதாகும். ஏனெனில் இலங்கையில் நிலைகொள்ளும் வல்லரசுகள் இந்தியாவின் பிராந்திய வல்லரசுக் கோட்பாட்டினைச் சிதைக்கவே முயற்சி செய்யும். எனவே இந்தியா இப்பிராந்தியத்தில் தனது மேலாதிக்கத்தை தொடர்ந்து பேணவே விரும்பியது.

இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியத்தின் வல்லரசாக தன்னைக் கருதிக் கொள்ளும் இந்தியா ஏனைய வல்லரசுகளாகிய ரஸ்சியா, சீனா ஆகிய நாடுகளின் தென்பகுதியில் அமைந்துள்ளது. இந்தியா உறுதியானதும் ஆதிக்கம் மிக்கதுமான கடல் வழிப் பாதையினை தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருக்கின்றது. இந்தியா அந்தமான் தீவின் பிளேயர் துறைமுகத்தில் தூர கிழக்கு நாடுகளுக்கான கடற்கட்டுப்பாட்டு கட்டளைத் தளத்தினை நிறுவியுள்ளதுடன் பிளேயர் துறைமுகத்தினைத் தந்திரோபாய சர்வதேச வர்த்தக மையமாகவும், நிக்கோபார் தீவுகளிலுள்ள க்கம்பல்குடாத் துறைமுகத்தினை எண்ணெய் ஏற்றியிறக்கப் பயன்படும் முடிவிடமாகவும் அபிவிருத்தி செய்ய திட்டமிட்டுள்ளது. இந்தியா இந்துசமுத்திரக் கடற் பிரதேசத்தில் 1240 மைல் கடற்பரப்பைக் கொண்ட ஒரு குடா நாடாகும். இந்தியாவின் அரைவட்டத்தில் 1000 மைல் சதுரப்பரப்பில் 50%மானவை இந்துசமுத்திரப் பிராந்தியத்திலேயே உள்ளது. இது இந்தியா இப்பிராந்தியத்தில் தந்திரோபாய நிலையினை எடுப்பதற்கு காரணமாகின்றது. ஆழ்கடலிலிருந்து கனிய வளங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய தொழில் நுட்பங்கள் வளர்ச்சியடைந்த உலக நாடுகளில் இந்தியா ஆறாவது

இந்தியா
உறுதியானதும்
ஆதிக்கம்
மிக்கதுமான
கடல் வழிப்
பாதையினை
தனது
கட்டுப்பாட்டிற்
குள் வைத்திருக்கின்றது.

இடத்திலுள்ளது. ஆழ்கடல் சட்டத்தின் கீழ் 772,000 சதுர மைல் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட பொருளாதார வலயத்தினை இந்தியா இப்பிராந்தியத்தில் கொண்டுள்ளது. இந்துசமுத்திரப் பிராந்தியத்தின் அதிகார சமநிலையானது இயங்கியல் தன்மை கொண்டதும், மாறும் உலக ஒழுங்கிற்கு ஏற்ப வளைந்து கொடுக்கின்ற போக்கைக் கொண்டதுமாகும். இந்தியா தனது நேர்த்தியான தந்திரோபாயத்தினூடாக வல்லரசாக வளர்ந்து வருவதுடன், தனது அதிகாரத்தினையும் நிலை நிறுத்தி வருகின்றது. அராபியக் கடல், இந்து சமுத்திரத்தின் மேற்கு பிராந்தியம் ஆகியவற்றின் புவிசார் அரசியல் இந்தியாவின் 8.13 மில்லியன் அமெரிக்க டொலர் பெறுமதியான தொழில் முயற்சியினால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. சீனா, பாகிஸ்தான், இந்தியா ஆகிய நாடுகள் முக்கோண வடிவில் அரேபிய கடலில் செலுத்தும் உறுதியான செல்வாக்கும் ஆதிக்கமும் அரேபியக் கடலில் புவிசார் தந்திரோபாயத்தினை வெளிப்படுத்திக்காட்ட போதுமானதாகும். இந்தியா 2005ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 11ஆம் திகதி தொடக்கம் தந்திரோபாய கூட்டாளியாக சீனாவை ஏற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கியுள்ளதுடன், 2005ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 29ஆம் திகதி அமெரிக்காவுடன் 10 வருடங்களுக்கு நிலைத்திருக்கக் கூடிய பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் ஒன்றிலும் கைச்சாத்திட்டுள்ளது. இன்னோர்வகையில் கூறின சீனாவை தந்திரோபாய கூட்டாளியாக மாற்றிக் கொண்டும், அமெரிக்காவுடன் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தத்தினை ஏற்படுத்திக் கொண்டும் தன்னை நீண்ட காலத்தில் வல்லரசாக வளர்ப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் இந்தியா "கடல் பறவை" (Sea Bird) திட்டத்தினை வரைந்து செயற்படுத்தத் தொடங்கியுள்ளது. கடல் பறவை திட்டம் 1980ஆம் ஆண்டு இந்தியாவினால் உருவாக்கப்பட்டது. இத்திட்டம் அடுத்தடுத்து இருக்கக்கூடிய இரண்டு புவிசார் அரசியல் முக்கோண வடிவிலான திட்டம் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஒன்று அமெரிக்காஇந்தியாஇ சீனா உறவினை ஏற்படுத்தி வளர்ப்பது. இரண்டாவது சீனா, பாகிஸ்தான், இந்திய உறவினை ஏற்படுத்தி வளர்ப்பது. இது ஓர் சிக்கலான புவிசார் அரசியல் கூட்டமைப்பாகும். ஏனெனில் இந்தியா, சீனாவுடனோ அல்லது அமெரிக்காவுடனோ இலகுவில் கூட்டாளியாகக் கூடியதொரு நாடாகும். இந்தியாவினைப் பொறுத்தவரை தனது சொந்த தந்திரோபாயத்தினூடாக இந்துசமுத்திரப் பிராந்தியத்தில் அதிகாரத்தினையும் நலனையும் பெற்றுக் கொண்டு வல்லரசாக மாறுவதே அதன் நோக்கமாகும்.

இப்பின்னணியில் இலங்கையின் இனமுரண்பாட்டினை பயன்படுத்தி இந்தியா தனது தேசிய

நலனைப் பேணுவதற்கு எவ்வாறு முயற்சிக்கின்றது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இவ்வகையில் இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கம் இலங்கையின் இனமுரண்பாட்டின் பங்களாராகவும், மத்தியஸ்தராக செயற்பட்டு இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியத்தில் தனது பாதுகாப்பினையும், தேசிய, சர்வதேசிய நலன்களையும் உத்தரவாதப்படுத்த இந்தியா முயற்சிக்கின்றதா? என்பதைப் பகுப்பாய்வு செய்வதாகும்

இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கையில் மேற்குத்தேசச் சார்புத் தன்மை

இலங்கையில் 1977ஆம் ஆண்டு பதவிக்கு வந்த ஐக்கிய தேசியக்கட்சி (ஐ.தே.க) அரசாங்கத்தின் வெளியுறவுக் கொள்கை மேற்குத் தேச நாடுகளுக்குச் சாதகமானதாக இருந்தது. இதன் மூலம் இலங்கையினைத் துரிதமாக அபிவிருத்தி செய்யவும், பொருளாதார உயர்நிலையினை அடையவும் முடியும் என இலங்கை அரசாங்கம் நம்பியது. உள்ளூர் சந்தை வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்களுக்குத் திறந்து விடப்பட்டது. இலங்கையில் இதுவரை இந்தியா பயன்படுத்தி வந்த சந்தை வாய்ப்புகளுக்கு இது

இந்தியாவினைப் பொறுத்தவரை தனது சொந்த தந்திரோபாயத்தினூடாக இந்துசமுத்திரப் பிராந்தியத்தில் அதிகாரத்தினையும் நலனையும் பெற்றுக் கொண்டு வல்லரசாக மாறுவதே அதன் நோக்கமாகும்.

ஆபத்தாகியது. இலங்கையின் துரித பொருளாதார அபி-விருத்தி என்னும் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தினை முன்-வைத்து பதவிக்கு வந்த ஐ.தே.க அரசாங்கம் இதனை நடை-முறைப்படுத்தும் நோக்குடன் மேற்கு நாடுகளுடன் ஆழ்-மான நட்புறவினை பேணத் தொடங்கியதுடன் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை-யினையும் பின்பற்றத் தொடங்-கியது. இது அன்னிய முதலீடு-கள் இலங்கையில் அதிகரிப்-பதற்கும் வெளிநாடுகளின் உற்பத்திப் பொருட்களுக்கான சந்தையாக இலங்கை மாறு-வதற்கும் ஏதுவாகியது. இத-னால் இந்தியா தனது சந்தை வாய்ப்புக்களை உடனடியாக இலங்கையில் இழப்பதற்கும் பொருளாதார தொழிநுட்ப ரீதியாக இந்தியாவை விட இலங்கை துரிதமாக அபி-விருத்தி அடைவதற்கும் கார-ணமாகலாம் என்ற உணர்வு இந்தியாவிற்கு ஏற்பட்டது. இது நீண்ட காலத்தில் மே-லைத்தேச பாதுகாப்பு வலை-ப்பின்னலுக்குள் இலங்கை-யை உற்படுத்தவும், இதன் மூலம் இந்தியாவின் பாது-காப்பிற்கு அச்சுறுத்தல் ஏற்-படவும் வாய்ப்புள்ளதாக இந்-தியா அச்சம் கொண்டிருந்-து. அத்துடன் ஜனதாக்கட்சி ஆட்சியிலிருந்த போது ஏற்-பட்ட பல அரசியல் நிகழ்ச்-சிகள் தனிப்பட்ட முறையில் இந்திரா காந்திக்கு ஜே. ஆர். ஜெயவர்தனா மீது கசப்புணர்-வினை ஏற்படுத்தி இருந்தது. அத்துடன் பல தசாப்த கால-மாக இந்தியாவுடன் இலங்-கைக்கு இருந்த ஓர் உள்-ளார்ந்த பந்தத்திலிருந்து இலங்-கை தன்னை விடுவித்துக் கொ-ள்ள முயல்வதாகவும் அவர் எண்ணினார். எனவே இலங்-கையின் உள்நாட்டு விவ-காரங்களில் இந்தியா தலை-யிடாதிருக்க வேண்டுமெனில்

அதற்கு கைமாறாக இலங்கை இந்தியாவின் பிராந்திய வெளிநாட்டுக் கொள்கை நெறி முறைக்-குள் இருக்க வேண்டும் என்பதே இந்தியாவின் விருப்பமாக இருந்தது.

ஆனால் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனா அரசாங்கத்தின் பல்வேறு செயற்பாடுகள் அதாவது "ஆப்கானிஸ்தான் மீதான சோவியத் படையெடுப்பில் சோவியத் சார்பான நிலை, இந்து சமுத்திரத்தை சமா-தான வலையமாக பிரகடனப்படுத்துதல், அமெ-ரிக்க வானொலி நிலையத்திற்கு (Voice of America) ஒலிபரப்பு வசதிகளை வழங்குதல், திருகோண-மலைத் துறைமுகத்தை அமெரிக்கா பயன்படுத்த அனுமதியளித்தமை, ஆசியான் கூட்டமைப்பில் சேர்வதற்கு விண்ணப்பித்தமை" (Kumari Jayawar-dhana 1987) தமிழ் இராணுவக்குழுக்களை ஒடுக்க பாக்கிஸ்தான், இஸ்ரவேல் போன்ற நாடுகளிட-மிருந்து இராணுவ உதவிகளைப் பெற்றமை போன்றவை இந்தியாவின் பாதுகாப்பிற்கு அச்-சுறுத்தலாக அமைந்ததுடன், மேற்குத்தேச நாடு-களின் செல்வாக்கும், ஆதிக்கமும் இலங்கையில் பெருமளவில் செல்வாக்குச் செலுத்துவதற்குக் காரணமாகியது. இது இந்தியாவின் பிராந்திய வல்லரசாகும் ஆசைக்கும், பாதுகாப்பிற்கும் ஆபத்தானதாகும். (Surendra Nath Kaushik, Rajan Mohan and Ramakant, 1991:241-243)

இந்தியாவின் விபூகத்திற்குள் வீழ்ந்த இலங்கை

1983 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் இனக்கலவரம் இடம்பெற்று நூற்றுக் கணக்கான தமிழர்கள் இறந்ததோடு கோடிக்கணக்கான தமிழர்களின் சொத்துக்களும் நாசமடைந்தன. தமிழ் மக்களின் அவலநிலை காரணமாக தமிழ்நாட்டில் அவர்-களுக்கு ஆதரவான கோசங்கள் எழுப்பப்பட்ட-துடன், தமிழ் மக்களை காப்பாற்ற இந்தியா இராணுவத்தை அனுப்ப வேண்டும் என தமிழ்-நாட்டு அரசியல் தலைவர்கள் கோரிக்கைகளை முன்வைக்கத் தொடங்கினர். தமிழக அரசாங்கது இலங்கை தமிழர் மீதான ஆதரவான நிலை-யினைக் கொண்டிருந்தது. குறிப்பாக முதலமைச்-சர் எம்.ஜி.ஆர் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஆதரவான நிலைப்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தார். இவைகளைச் சாதகமாக்கிக் கொண்ட இந்திரா-காந்தி அரசாங்கம் இலங்கைத் தமிழர்களை ஆதரித்தல் என்ற நிலைப்பாட்டினை முன்வைத்து இனக்கலவரம் தொடர்பாக இலங்கை அரசாங்கத்-தினை கண்டித்ததுடன், இலங்கை அரசிற்கு எதிராகச் செயற்படத் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு ஆயுதங்ககளையும் பயிற்சியையும் வழங்கியதுடன், தனது பிரச்சார இயந்திரங்களிலொடாக சர்வதேச ரீதியில் இலங்கைக்கு எதிரான பிரச்சாரங்களிலும் ஈடுபட்டது.

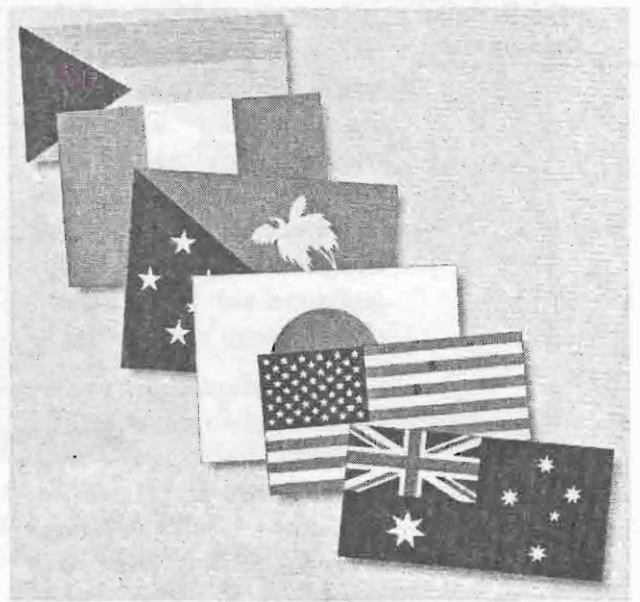
1983 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் இனக்கலவரம் இடம்பெற்று நூற்றுக் கணக்கான தமிழர்கள் இறந்ததோடு கோடிக்கணக்கான தமிழர்களின் சொத்துக்களும் நாசமடைந்தன.

இக்காலத்தில் இந்தியா இலங்கை இனப் பிரச்சினை தொடர்பில் இரண்டு அணுகுமுறைகளை கையாண்டது. ஒன்று தமிழ் இளைஞர்களுக்குப் பயிற்சி மற்றும் ஆயுத உதவி பிரச்சாரம் என்பவற்றை வழங்குதல் மற்றையது இலங்கை அரசுடன் சமரசப் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபடுதல் என்பனவாகும். இக்காலத்தில் இலங்கையும் இனப்பிரச்சினை தொடர்பில் இரண்டு அணுகுமுறைகளைக் கையாண்டது. ஒன்று தமிழ் விடுதலை குழுக்களை தோற்கடிக்க தன்னை இராணுவ ரீதியில் தயார்படுத்தல் மற்றையது இந்தியாவை உள்நாட்டுப் பிரச்சினையில் தலையிடாமல் செய்வதற்கு வெளிநாடுகளுடன் உறவுகளை வளர்த்தல் என்பனவாகும். இலங்கை இதனை அமுலாக்கும் வகையில் இஸ்ரேலிய மொலாட், தென்னாபிரிக்க பிரிட்லிஸ் கூலிப்படை, என்பவற்றுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி அவற்றின் நேரடி இராணுவ ஆலோசனைகளையும் ஆயுத உதவிகளையும் பெற்றுக் கொண்டது. அத்துடன் இந்தியாவுடன் முரண்படக் கூடிய ஆசிய நாடுகளான சீனா, பாகிஸ்தான் என்பவற்றுடன் கூடிய உறவையும் வளர்த்தது. ஜே.ஆர். ஜெயவர்தனர் 1983ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் நேரடியாக பாகிஸ்தானுக்கு விஜயம் செய்து உறவினையும் வளர்த்திருந்தார்” (மனோகரன் ஆ.க.,2008:ப.324)

1983ஆம் ஆண்டு யூலை இனக் கலவரத்தினைத் தொடர்ந்து, இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா காந்தி தனது வெளிவிவகார அமைச்சர் நரசிம்மராவினை கொழும்பிற்கு தூதுவராக அனுப்பிவைத்து, இனக்கலவர நிகழ்வுகள் தொடர்பாக அறிந்து கொண்டார். இலங்கையிலிருந்து இந்தியா திரும்பிய நரசிம்மராவ்

“இலங்கையின் நிலவரம் உண்மையில் கவலை தரும்படியாக உள்ளது. இலங்கை அரசாங்கம் இனக்கலவரத்தினைக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வரத்தவறிவிட்டது அத்துடன், இலங்கை அரசாங்கம் ஐக்கிய அமெரிக்கா, பிரித்தானியா, பாகிஸ்தான், வங்காளதேசம், போன்ற நாடுகளிலிருந்து இராணுவ உதவிகளைப் பெறுகின்றது என்ற வெகுசனத் தொடர்பு சாதனங்களின் அறிக்கைகளையும், கட்டுரைகளையும் நரசிம்மராவ் உறுதிப்படுத்தினார்”. (Venkateshwar Rao, 1988: 420)

இந்திய மக்கள் சபையில் (லோக்சபா) 1983 ஆம் ஆண்டு யூலை இனக்கலவரம் தொடர்பாக இந்திய பிரதமர் இந்திராகாந்தி விபரிக்கும் போது “இந்நிகழ்வானது எமது தமிழ் மக்களை மட்டுமன்றி முழு நாட்டினையும் துன்பத்திலும், கவலையிலும் ஆழ்த்தியிருந்தது (Selected Speeches

and Writings of Indira Gandhi, 1986: 418) எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இந்தியாவின் இராஜதந்திரச் செயற்பாடுகள்

இலங்கையின் இனக்கலவரத்தினைத் தொடர்ந்து, இந்திய அரசாங்கம் இலங்கை ஜனாதிபதி, வெளிவிவகார அமைச்சர், ஏனைய அமைச்சர்கள், அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் ஆகியோர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்திய பின்னர் தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியின் தலைவர்களுக்கும் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் இடையில் பேச்சுவார்த்தை நடாத்துவதற்கான அடிப்படை அம்சங்களை இந்திய அரசாங்கத்தின் சார்பில் ஜி.பார்த்தசாரதி தயாரித்திருந்தார். பார்த்தசாரதியின் பேச்சுவார்த்தைக்கான அடிப்படை அம்சங்கள் பின்னிணைப்பு C என பின்னர் பிரபல்யம் பெற்றிருந்தது. பார்த்தசாரதியின் முன் மொழிவில் “ஒவ்வொரு மகாணத்திலுமுள்ள மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் இணைந்து ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிராந்திய சபைகளாக இயங்கும்” (Dixit, J.N, 1998:22-23) எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

இந்தியாவுடன் முரண்படக் கூடிய ஆசிய நாடுகளான சீனா, பாகிஸ்தான் என்பவற்றுடன் கூடிய உறவையும் வளர்த்தது.

அத்துடன் பார்த்தசாரதியின் பிரேரணை பிராந்திய சபைகளுக்கான அதிகாரங்கள் தொடர்பாகத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறியிருந்தது. உதாரணமாக, பார்த்தசாரதியின் "பின்னிணைப்பு C" இன் சரத்து 5 பிராந்திய சபைகளின் அதிகாரங்கள் தொடர்பாகப் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

"பிராந்தியங்களின் சட்டவாக்க அதிகாரம் பிராந்திய சபைகளிடம் ஒப்படைக்கப்படும். இச்சபை சட்டவாக்க, அமுலாக்க அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கும். தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட விசேட பட்டியலுக்குட்பட்டு பிராந்தியங்களின் சட்டம், ஒழுங்கிணைப்பேணுதல், நீதி பரிபாலனம், சமூக, பொருளாதார அபிவிருத்தி, கலாசார விடயங்கள், காணிக் கொள்கை போன்றவற்றை பேணுகின்ற அதிகாரங்களைப் பிராந்திய சபைகள் கொண்டிருக்கும்" (Annexure C, 1983:2) எனக் கூறுகின்றது.

ஆயினும் பார்த்த சாரதியால் முன்மொழியப்பட்ட அம்சங்களுக்குக் குறைவான ஒரு பிரேரணையினை ஜனாதிபதி சமர்பித்திருந்தார். இதில் நடைமுறையிலுள்ள மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளை இணைப்பதற்கான சில பிரேரணைகளை ஜனாதிபதி முன்மொழிந்திருந்தார். இச் சபைகளுக்கான அதிகாரங்களை இவர் குறிப்பிட்டுக் காட்டியிருக்கவில்லை. (Vaidik V.P, 1986:60)

இலங்கை ஜனாதிபதி 1985 ஆம் ஆண்டு, ஆனி மாதம் புது டில்லிக்கு வருகை தந்திருந்தபோது இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை தொடர்பாக ராஜீவ்காந்தியுடன் கலந்துரையாடியிருந்தார். அப்போது ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்

தனா பின்வரும் முன் நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் தமிழ் இராணுவக் குழுக்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்துவதற்கு சம்மதம் தெரிவித்திருந்தார். அவைகளாவன

- இந்தியா தமிழ் இராணுவக் குழுக்களுக்கு உதவி செய்வதை நிறுத்த வேண்டும்.
- இலங்கையில் சுதந்திரமான தமிழ் அரசு ஒன்று உருவாவதற்கான கோரிக்கைக்கு ஆதரவு கொடுக்கக் கூடாது.
- தமிழ் இராணுவக் குழுக்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்குள் நுழைவதை தடுப்பதற்காக இலங்கையும் இந்தியாவும் கூட்டாக பாக்கு நீரிணையில் ரோந்து நடவடிக்கையில் ஈடுபடல் வேண்டும். (Dixit J.N, 1998:25)

இவைகளுக்கு இந்தியா உடன்பட்டதையடுத்து இலங்கையின் இனப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வினைக் காண்பதற்கான வேலைத் திட்டங்கள் பண்டாரியினால் உருவாக்கப்பட்டன. 1985 ஆண்டு வைகாசி மாதம் நடுப்பகுதியில் கொழும்பிற்கு வருகை தந்த பண்டாரி, ராஜீவ்காந்தி பதவிக்கு வந்தவுடன் பஞ்சாப், அசாம் மாநில பிரிவினை வாதக் குழுக்களுடன் நடாத்திய பேச்சுவார்த்தையின் வெற்றிகளை இலங்கை அரசாங்கத் தலைவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டியதுடன், இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் தமிழ் தலைவர்களுக்கும், தமிழ் இராணுவக் குழுக்களுக்கும் இடையில் ஆடி மாதத்தில் பேச்சுவார்த்தை நடாத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளைப் பூர்த்தி செய்திருந்தார். தமிழ் இராணுவக் குழுக்களுடன் இலங்கை அரசாங்கம் பேச்சுவார்த்தை நடாத்துவதற்கு சம்மதம் தெரிவித்தது இதுவே முதற் தடவையாகும். (Ravi Kant Duby, 1993:104) அத்துடன், இப் பேச்சுவார்த்தை இலங்கை இராணுவத்திற்கும், தமிழ் இராணுவக் குழுக்களுக்குமிடையில் யுத்த நிறுத்தத்தினை ஏற்படுத்துவதற்கு தயார்படுத்தியதுடன், இலங்கை அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதிகளுக்கும், தமிழ் இராணுவக் குழுக்களுக்கும் இடையில் பூட்டானின் தலைநகரமாகிய திம்புவில் பேச்சுவார்த்தை நடைபெறுவதற்கான தயாரிப்புக்களையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது.

1985ம் ஆண்டு, ஜூலை 8ம் திகதி திம்புவில் முதல் சுற்றுப் பேச்சு வார்த்தை ஆரம்பமாகியது. பூட்டானின் வெளிவிவகார அமைச்சர் Lyonpo Dawa Tsering பேச்சு வார்த்தையினை ஆரம்பித்து வைத்தார். இதில் பிரதான விடுதலை இயக்கங்களாகிய எல்.ஈ.ஈ.ஈ, ஈரோஸ், புளொட், ஈபீஆர்-எல்.எல், ரெலோ ஆகியனவும், மிதவாத தமிழ் அரசியல் கட்சியாகிய தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியும் பங்கேற்றிருந்தன. இலங்கை அரசாங்கத்தின் சார்பில் கலந்து கொண்ட

குழுவிற்கு ஜனாதிபதியின் சகோதரர் எச்.டபிள்யூ. ஜெயவர்த்தனா தலைமை தாங்கினார். இவர் இப் பேச்சுவார்த்தையில் புதிய விடயங்கள் எதனையும் முன்மொழியவில்லை. பதிலாக இலங்கை அரசாங்கத்தினால் ஏற்கனவே முன்மொழியப்பட்டிருந்த மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் தொடர்பாக பிரேரித்திருந்தார். இது தொடர்பாக எச்.டபிள்யூ ஜெயவர்த்தனா பின்வருமாறு கூறியிருந்தார்.

“மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைக்கு ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் முதலமைச்சர் தலைமை தாங்குவார். இது அடிப்படையான அதிகார பரவலாக்க அலகாகக் காணப்படும். மட்டுப்படுத்தப்பட்டளவிலான சட்டவாக்க அதிகாரத்தினைக் கொண்டிருக்கும். இலங்கையின் முழுப் பிரதேசமும் 24 மாவட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.” (Quoted, Venkateshwar Rao P, 1988:427)

இப்பிரேரணை தமிழ் இராணுவக் குழுக்களால் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது. தமிழ் இராணுவக் குழுக்கள் தமிழ் மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் பின்வரும் கொள்கையின் அடிப்படையில் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என ஏகமனதாகத் தெரிவித்திருந்தன. அவைகளாவன,

- தமிழர்கள் தனித்துவமான தேசிய இனம் என்பதை அங்கீகரித்தல்.
- இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களை தமிழர்களின் பாரம்பரியத் தாயகமாக அங்கீகரித்தல்.
- தமிழர்களின் சுயநிர்ணய உரிமையினை அங்கீகரித்தல்.
- இலங்கையிலுள்ள எல்லாத் தமிழ் மக்களுக்கும் இலங்கைப் பிராஜாவுரிமை வழங்குதல். (De Silva K.M and Peiris G.H, 2000:265)

தமிழ் குழுக்களால் முன்வைக்கப்பட்ட இப்பிரேரணையுடன் திம்புப் பேச்சுவார்த்தையின் முதல் கட்டம் பூர்த்தியாகியிருந்தது.

1985ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் இரண்டாம் வாரம் திம்புப் பேச்சுவார்த்தையின் இரண்டாம் கட்டம் ஆரம்பமாகியது. இலங்கை அரசாங்கத் தூதுக்குழுவினர் தமிழ் இராணுவக் குழுக்கள் முன்வைத்த நான்கு அடிப்படைக் கொள்கைகளில் மூன்றை நிராகரித்தனர். நான்காவது கொள்கை இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும், இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவர் எஸ்.தொண்டமானுக்கும் இடையில் ஏற்கனவே தீர்த்து வைக்கப்பட்டுவிட்டது எனவும் கூறியிருந்தனர். இரண்டாம் கட்டப் பேச்சுவார்த்தையின் போது எச்.டபிள்யூ.ஜெயவர்த்தனா மூன்றாவது கொள்-

கை தொடர்பாகத் தனது அபிப்பிராயத்தினை பின்வருமாறு வெளியிட்டிருந்தார்.

“மூன்றாவது கொள்கையாகிய சுயநிர்ணய உரிமையானது இலங்கை ஜனநாயக சோசலிசக் குடியரசிலிருந்து விலகிக் கொள்வதற்கான உரிமை என்பதை குறிப்பாக உணர்த்துகின்றது. தனியரசை உருவாக்குவதற்கான இவ் உரிமை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட முடியாததாகும்” (Sri Lanka, Ministry of State, 1985:14)

இரண்டாம் கட்டப் பேச்சுவார்த்தை திம்புவில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது இலங்கை இராணுவம் தமிழ் மக்களை மீண்டும் படுகொலை செய்யத் தொடங்கியது. இதனை எதிர்த்து, ஆவணி மாதம் 18ம் திகதி தமிழ் இராணுவக் குழுக்கள் பேச்சுவார்த்தையிலிருந்து வெளிநடப்புச் செய்திருந்தன. இதனால் பேச்சுவார்த்தை இடையில் கைவிடப்பட்டது.

இலங்கை ஜனாதிபதியுடனும், ஏனைய இலங்கைத் தலைவர்களுடனும் பேச்சுவார்த்தை நடாத்த 1986 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் சிதம்பரம், நடவாசிங் ஆகிய இரு அமைச்சர்கள் உட்பட்ட தூதுக்குழுவொன்றை ராஜீவ்காந்தி

1985ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் இரண்டாம் வாரம் திம்புப் பேச்சுவார்த்தையின் இரண்டாம் கட்டம் ஆரம்பமாகியது.

கொழும்பிற்கு அனுப்பியிருந்தார். இக் குழு திம்புப் பேச்சுவார்த்தையின் தோல்விக்குப் பின்னர் இனப் பிரச்சினையினைத் தீர்ப்பதற்கான இலங்கை அரசாங்கத்தின் அடிப்படை அணுகு முறைகளை ஆய்வு செய்தது. இந்நேரத்தில் இலங்கை ஜனாதிபதி தமிழ் பிரதேசங்களுக்கு சில அதிகாரங்களைப் பங்கீடு செய்வதற்கு விருப்பம் கொண்டிருந்தார். ஆயினும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களை ஒன்றாக்கி அவற்றிற்கு சட்டம், ஒழுங்கு, நிதி அதிகாரங்களை பூரணமாக வழங்குவதற்கு அவர் தயாராக இருக்கவில்லை. நிர்வாக சேவை, கல்வி, பொதுப் பயன்பாட்டுச் சேவைகள் போன்றவற்றிலும், பொலிஸ் துறையிலும் சில பதவிகளைத் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்குவதற்கு விரும்பியிருந்தார். இராணுவத்தில் தமிழர்கள் சேர்க்கப்படுவதை இவர் விரும்பியிருக்கவில்லை. தமிழ் மொழியை அங்கீகரிக்கப்பட்ட மொழியாக்க இவர் விரும்பியிருந்தாராயினும், தமிழை உத்தியோக மொழியாக்குவதை விரும்பவில்லை. இவ்வாறு செய்தால் சிங்கள

மாகாண சபைகளை உருவாக்கும் நோக்கில் இலங்கையின் அரசியல் திட்டத்தினைத் திருத்துவதற்கான ஆலோசனைகள் 50 பக்க அறிக்கையாகத் தயாரிக்கப்பட்டது.

மக்களின் கோபத்திற்கு தான் உள்ளாக வேண்டியிருக்கும் என்ற பயம் அவரிடம் இருந்தது. வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கிடையில் பௌதீகத் தொடர்பு இருப்பதை ஜனாதிபதி விரும்பாததுடன், இப் பிரதேசங்கள் தமிழர் தாயகம் எனப் பிரகடனப்படுத்துவதையும், விரும்பியிருக்கவில்லை. இவருடைய இந் நிலைப்பாடுகளை ஆர்.பிரேமதாசா, லலித் அத்துலத்முதலி ஆகியோரும் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர். (Dixit J.N, 1998:49)

இது தொடர்பாக இந்திய அமைச்சர்கள் இருவரும் நீண்ட சந்திப்புக்களையும், விவாதங்களையும் ஜனாதிபதியுடன் மாத்திரமன்றி, ஐ.தே.க அரசாங்கத்தின் முக்கிய அமைச்சர்கள் எதிர்கட்சித் தலைவர்கள், தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணித் தலைவர்கள், இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவர்கள், கிழக்கு-மாகாண இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ சமய அமைப்புக்களுடனும் நடாத்தியிருந்தனர். இதன் விளைவாக, இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும், தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணிக்கும் இடையில் இரண்டு தடவைகள் பேச்சுவார்த்தை நடைபெறுவதற்கான தயார் நிலையினை சிதம்பரம் தூதுக்குழு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. இரண்டு தடவைகள் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தையானது மாகாணசபைகள் உருவாக்கப்படுவதற்கான பிரேரணை முன்மொழியப்படுவதற்கான வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. இலங்கை அரசாங்கம் அதிகாரப் பரவலாக்கத்தின் அடிப்படை அலகாக மாகாண சபைகள் உருவாக்கப்படுவதை ஏற்றுக் கொண்டது. இது சிதம்பரம் தூதுக்குழுவிற்குக் கிடைத்த முதல் வெற்றியாகும்.

மாகாண சபைகளை உருவாக்கும் நோக்கில் இலங்கையின் அரசியல் திட்டத்தினைத் திருத்துவதற்கான ஆலோசனைகள் 50 பக்க அறிக்கையாகத் தயாரிக்கப்பட்டது. இவ் அறிக்கை மாகாண சபைகளுக்கான அமைச்சர்கள், மத்திய, மாகாண அரசாங்கங்களுக்கான அதிகாரங்கள், இரண்டிற்கும் பொதுவான அதிகாரப்பட்டியல், மாகாண நீதிபரிபாலனம் போன்றவைகளைக் கொண்டிருந்தது. ஆயினும், தமிழ் மக்களுடைய முக்கிய கோரிக்கைகள் சில இங்கு தீர்க்கப்படாமல் விடப்பட்டிருந்தன. ஜனாதிபதியும், தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணித் தலைவர்களும் நிதிப் பங்கீடு, சட்டம், ஒழுங்கு போன்ற விடயங்களில் உடன்பாட்டிற்கு வந்திருக்கவில்லை. (Dixit J.N, 1998:55)

இலங்கை அரசாங்கத்துடன் சிதம்பரம் குழுவினர் நடாத்திய பேச்சுவார்த்தையின் போது யாழ்ப்பாணத்துடன் மட்டக்களப்பு, அம்பாறை,

திருகோணமலை மாவட்டங்களை இணைப்பதற்கும், இப்பிரதேசங்களைத் தமிழர் தாயகமாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கும், இப் பிரதேசங்களுக்கு நிதி, நிர்வாக அதிகாரங்கள் வழங்குவதற்கும் ஐனாதிபதி விருப்பமற்றிருந்ததை உணர்ந்து கொண்டது. (Surendra Nath Kaushik, Rajan Mohan and Ramakant, 1991:223-224)

இந்நிலையில் இலங்கைக்கான இந்தியத் தூதுவராகப் பணியாற்றிய ஜெ.என்.டிக்லிற் ஐனாதிபதி ஜெயவர்த்தனாவுடனும், ஏனைய இதர அரசில் தலைவர்களுடனும் ஆனி மாதம் தொடக்கம் ஐப்பசி மாதம் வரை நடாத்திய பேச்சு வார்த்தையின் பின்னர் ஜெயவர்த்தனா சில ஆலோசனைகளை முன்வைத்தார்.

கிழக்கு மாகாணத்தில் உள்ளடங்கியிருக்கும் மட்டக்களப்பு, அம்பாறை, திருகோணமலை மாவட்டங்கள் இன, சமய அடிப்படையில் மீள்வரையப்படவேண்டும். அம்பாறை மாவட்டத்தில் உள்ள சிங்கள மக்கள் வாழும் பகுதி ஊவா மாகாணத்துடன் இணைக்கப்படவேண்டும். மட்டக்களப்பிலும், அம்பாறையிலும் முஸ்லீம் மக்கள் வாழும் பிரதேசம் தனி மாகாணமாக உருவாக்கப்படும். திருகோணமலையிலும், மட்டக்களப்பிலும் தமிழர்கள் வாழும் பிரதேசம் தனியாக்கப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்துடன் இணைக்கப்படும். திருகோணமலை நகரம், துறைமுகம், சிங்கள மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் பிரதேசம் என்பன தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டு மத்திய அரசாங்கத்தின் நிர்வாகப் பிரதேசத்திற்குள் உள்ளடக்கப்படும். (Dixit, N, 1998:56-57) ஜெயவர்த்தனாவின் சிந்தனையில் கிழக்கு மாகாண எல்லைக்கோடு மீள்வரையப்படவேண்டும் என்பது உறுதியாக இருந்ததை இப்பேச்சு வார்த்தை மூலம் டிக்லிற் அறிந்து கொண்டார்.

1986ஆம் ஆண்டு, மார்கழி மாத நடுப்பகுதியில் சிதம்பரம் தலைமையிலான தூதுக்குழுவினரும், நடவாசிங்கும் (NatwarSingh) கொழும்பிற்கு வருகை தந்து பேச்சுவார்த்தையினை மீண்டும் தொடங்கினார்கள். ஜெயவர்த்தனா தனது மந்திரி சபையையும், கிழக்கு மாகாண பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களையும் ஒன்றாகக் கூட்டி யாழ்ப்பாணத்துடன் கிழக்கு மாகாணத்தை இணைப்பதற்கான எதிர்ப்பினை உருவாக்கி, அதனை இந்திய அமைச்சர்களுக்கு வெளிப்படுத்தியிருந்தார். (Shelton U. Kodikara, 1991:79-80)

இதன் அடிப்படையில் புதிய பிரேரணை ஒன்று உருவாக்கப்பட்டு, இந்திய அரசாங்கத்திற்கும், தமிழ் இராணுவக் குழுக்களுக்கும், தமிழ் நாடு அரசாங்கத்திற்கும், தமிழர் விடுதலைக்

கூட்டணிக்கும் சிதம்பரம் தூதுக் குழுவினரால் அறிவிக்கப்பட்டது. இது பின்னர் "டிசம்பர் 19ம் திகதி" பிரேரணை என அழைக்கப்பட்டது. இப் பிரேரணையின் படி

➤ கிழக்கு மாகாணத்தின் எல்லைகள் மீள்வரையப்படும்.

➤ கிழக்கு மாகாணத்தில் சிங்களவர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் பிரதேசம் தனியாகவும், தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் பிரதேசம் தனியாகவும், பிரித்தெடுக்கப்படும்.

➤ இரண்டு மாகாண சபைகள் உருவாக்கப்படும். ஒன்று வட மாகாணத்திலும், மற்றையது மீள்வரையப்பட்ட கிழக்கு மாகாணத்திலும் உருவாக்கப்படும்.

➤ இரண்டு மாகாண சபைகளும் உடன்பாடான விடயங்களில் நிறுவன ரீதியான தொடர்புகளைக் கொண்டிருக்க முடியும்.

➤ இலங்கையில் துணை ஐனாதிபதிப் பதவி உருவாக்கப்பட்டு பரிட்சிப்பதற்கு உடன்படவேண்டும். இவர் தமிழ் மக்களில் இருந்து தெரிவு செய்யப்படவேண்டும். (Surendra Nath Kaushik, Rajan Mohan and Ramakant, 1991: 226)

இப்பிரேரணைக்கான ஆதரவு தமிழ் அரசியல் கட்சித் தலைவர்களிடமிருந்தும், தமிழ் இராணுவக் குழுக்களிடமிருந்தும் கிடைக்காததால் நடைமுறையில் செயற்பாட்டுத்தன்மையினை இப் பிரேரணை இழந்திருந்தது.

1986ஆம் ஆண்டு, மார்கழி மாத நடுப்பகுதியில் சிதம்பரம் தலைமையிலான தூதுக்குழுவினரும், நடவாசிங்கும் கொழும்பிற்கு வருகை தந்து பேச்சுவார்த்தையினை மீண்டும் தொடங்கினார்கள்.

1987ஆம் ஆண்டு தை மாதம் தொடக்கம் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளுக்கும், (த.வி.பு) இராணுவத்திற்கும் இடையிலான யுத்தம் உச்சக் கட்டத்தினை அடைந்தது. இலங்கை இராணுவத்தின் தாக்குதல்கள் மிகவும் கொடூரமானதாக இருந்தன. அத்துடன் இலங்கை அரசாங்கம் யாழ் குடாநாட்டின் மீது பொருளாதாரத் தடைகளையும், தொடர்பாடல் தடைகளையும் விதித்தது. பொருளாதாரத் தடைகளால் அத்தியாவசியப் பொருட்களும், மண்ணெண்ணெய், உப்பு போன்ற பொருட்களும் யாழ் குடாநாட்டிற்குள் சென்றடைவது தடுக்கப்பட்டது. ஏறக்குறைய அரைவறுமை நிலை செயற்கையாக அரசாங்கத்தினால் உருவாக்கப்பட்டது. இது இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையில் புதிய பரிமாணத்தினை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. இத் தடைகள் பெரும் துன்பத்தினை யாழ் குடாநாட்டு மக்களுக்கு ஏற்படுத்தியதுடன், யாழ்ப்பாண மக்களின் நாளாந்த வாழ்க்கையினைத் தொடர்ந்தும் சீரழித்தது. அதேநேரம் த.வி.பு எதிராக ஆரம்பிக்கப்பட்ட யுத்தத்தினால் பெரும் எண்ணிக்கையிலான மக்கள் இடம்பெயர்ந்து யாழ்ப்பாணத்தில் அகதிகளாக்கப்பட்டனர். 1987ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் ஏறக்குறைய ஒரு இலட்சம் மக்கள் அகதிகளாக்கப்பட்டனர்.

இலங்கை அரசாங்கம் தை மாதம் ஆரம்பித்த யுத்தத்தினால் இனப்பிரச்சினைக்கான பேச்சுவார்த்தையினையும், இந்தியாவின் மத்தியஸ்தத்தினையும் இலங்கை அரசாங்கம் பின்தள்ளியிருந்தது. இதனால் 1987ஆம் ஆண்டு

மாசி மாதம் இலங்கை ஜனாதிபதிக்கு மூன்று கோரிக்கைகளை முன்வைத்து இந்தியா செய்தி ஒன்றை அனுப்பியிருந்தது.

- > தமிழர்களுக்கு எதிரான இராணுவ நடவடிக்கை நிறுத்தப்படல் வேண்டும்.
- > யாழ்ப்பாணம் மீதான பொருளாதாரத் தடைகள் நீக்கப்பட வேண்டும்
- > இனப் பிரச்சினைக்கான தீர்வாக "1986, டிசம்பர் 19 பிரேரணையினை" அமல் படுத்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். (Rohan Gunaratna,1993:173)

1987ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் 13ந் திகதி ராஜீவ்காந்தி தனது தனிப்பட்ட தூதுவராக திணைச்சிங்கை (Denesh Singh) கொழும்பிற்கு அனுப்பி, யாழ் குடாநாடு மீதான பொருளாதாரத் தடையினால் இந்தியா அடைந்துள்ள ஆழ்ந்த கவலையையும், கவனத்தையும் இலங்கை ஜனாதிபதிக்குத் தெரிவித்தார். இதன் பெறுபேறாக யாழ்ப்பாணத்தின் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட பொருளாதாரத் தடையில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டதுடன், 1987 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் இலங்கை அரசாங்கம் பத்து நாட்களுக்கு ஒரு தலைப்பட்சமான யுத்த நிறுத்தத்தினை அறிவித்துக் கொண்டது.

1987 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாத நடுப்பகுதியில் யுத்தம் மீண்டும் ஆரம்பமாகியது. இலங்கை இராணுவம் தனது தாக்குதலை ஆரம்பித்ததுடன், கண்மூடித்தனமான விமானத்தாக்குதல்களையும் நடாத்தியது. இந்திய அரசாங்கம் இதனைப் பலமாகக் கண்டித்தது. 1987ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் "ஒப்பரேசன் லிபரேசன்" (Operation Liberation) என்ற பெயரில் இராணுவ நடவடிக்கை யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பமாகியது. இலங்கை ஜனாதிபதி மிகவும் ஆக்கிரமிப்பு மன உணர்வுடன் காணப்பட்டிருந்தார். தனது இராணுவத் தளபதிகளுக்கு "யாழ்ப்பாண நகரத்தினை இடித்து தரை மட்டமாக்கி எரியுங்கள். பின்னர் அதனைக் கட்டியெழுப்பலாம்". ("To raze Jaffna to the ground, burn the Town and then rebuild it") எனக் கூறியிருந்தார். யுத்தம் தொடர்பாகப் பொது மக்களுக்கு ஜனாதிபதி பின்வருமாறு கூறியிருந்தார். "இம் முறை யுத்தம் இறுதிவரைக்குமான யுத்தமாகும்". ("This time the fight is a fight to the finish") (Dixit J.N, 1998:96)

வடமராட்சியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட "ஒப்பரேசன் லிபரேசன்" தொடர்பாக இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு இந்தியா தனது நிலைப்பாட்டினைத் தனது உயர் ஸ்தானிகர் ஊடாக பின்வருமாறு தெரியப்படுத்தியது.

1987 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாத நடுப்பகுதியில் யுத்தம் மீண்டும் ஆரம்பமாகியது. இலங்கை இராணுவம் தனது தாக்குதலை ஆரம்பித்ததுடன், கண்மூடித்தனமான விமானத்தாக்குதல்களையும் நடாத்தியது.

➤ இலங்கை அரசாங்கத்தின் இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு நிலைப்பாடு இந்திய அரசாங்கத்திற்கு பெரும் கவலையளிப்பதாகவுள்ளது.

➤ 1983 ஆண்டிலிருந்து பெரும் எண்ணிக்கையிலான தமிழ் மக்கள் கொல்லப்பட்டு வருவதுடன், தமிழ் மக்கள் தொடர்ந்தும் இராணுவத்தினால் தொல்லைக்குட்பட்டும் வருகின்றார்கள். இது தென்னிந்திய மக்களை பெரும் துன்பத்திற்குள்ளாக்குகின்றது.

➤ யாழ்ப்பாணம் மீது இலங்கை இராணுவம் தொடுத்துள்ள யுத்தம் இலங்கைக்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையிலான புரிந்துணர்வினைத் தடைப்படுத்துகின்றது.

➤ ஜெயவர்த்தனா தனது யுத்த நடவடிக்கைகளை மீள்பரிசீலனை செய்யாத பட்சத்தில், இந்தியா தனது கொள்கைகளை மீள்பரிசீலனை செய்ய வேண்டி ஏற்படும். (Rohan Gunaratna, 1993:177)

ஆயினும் இலங்கை அரசாங்கம் இதற்கு செவிசாய்க்காது யாழ்குடாநாட்டை முழுமையாகக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டது. இந்நிலையில் மீண்டும் இந்திய உயர்ஸ்தானிகரால் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு ஒரு செய்தி அனுப்பப்பட்டது.

“பெரும்பாலான அப்பாவி மக்கள் யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்படுகின்றார்கள் யாழ் குடாநாடு கைப்பற்றப்படுவதை இந்தியா ஒருபோதும் அனுமதிக்காது. இந்தியாவின் ஆலோசனைகளை இலங்கை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளத் தவறுமாயின் இந்தியா த.வி.பு க்கு வேண்டிய ஆதரவை வழங்கும்”. (Dixit J.N, 1998:98)

அரசாங்கத்தின் சார்பில் இதற்குப் பதிலளித்த லலித் அத்துலத்முதலி “இந்தியா மோசமாக எதனைச் செய்ய முடியும். அது இலங்கை மீது படை எடுக்கலாம். அவ்வாறான முயற்சியை நான் தடுத்து நிறுத்துவேன்.” (Dixit J.N, 1998:98) எனக் கூறியிருந்தார்.

மறுபக்கத்தில் இலங்கைத் தமிழ் மக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டியும், இலங்கை அரசாங்கத்தினை பேச்சு வார்த்தை மேசைக்கு அழைக்க வேண்டியும் பல தரப்பட்ட நிலையிலிருந்தும் இந்திய அரசாங்கத்திற்கு கோரிக்கைகள் விடப்பட்டன. 1987 ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம், 1ம் திகதி இலங்கைக்கான இந்திய உயர்ஸ்தானிகராகிய ஜே.என்.பி.கே.சி. இலங்கையின் வெளிவிவகார அமைச்சர் ஷாகுல் “மீட்டை சந்தித்து 1987 ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 3ம் திகதி இந்திய அரசாங்கமும், இந்திய மக்களும் யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு நிவாரண உதவிப் பொருட்களை கப்பல் மூலம் கொண்டு சென்று வழங்க விரும்புகின்றார்கள்”

என்ற செய்தியைத் தெரிவித்தார். இதற்கான நியாயப்பாடுகளை இந்திய அரசாங்கம் இலங்கை அரசாங்கத்திற்குப் பின்வருமாறு வழங்கியிருந்தது.

➤ 1987 ஆண்டு ஜனவரியிலிருந்து யாழ் குடாநாட்டு மக்கள் பொருளாதாரத் தடையினால் பெரும் துன்பங்களையும், கஷ்டங்களையும் அனுபவித்து வருகின்றார்கள்.

➤ இலங்கை இராணுவத்தின் யாழ்ப்பாணம் மீதான தாக்குதல் சமுதாயக் கொலையினை நோக்கமாகக் கொண்டதாகும்.

➤ இந்திய அரசாங்கமும், மக்களும் பட்டினியிலிருக்கும் யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு அவசரமாகத் தேவைப்படும் உணவுகளை ஆனி மாதம் 3ஆம் திகதியளவில் விநியோகிக்கத் தீர்மானித்துள்ளார்கள்.

➤ உணவு விநியோகம் இந்திய செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் வழித்துணையுடன் நடைபெறும். இலங்கை செஞ்சிலுவைச் சங்கம் உணவு விநியோகத்தினை பரிசோதனை செய்யலாம்.

➤ வெகுஜனத் தொடர்பு சாதனங்கள் உணவு விநி-

மறுபக்கத்தில் இலங்கைத் தமிழ் மக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டியும், இலங்கை அரசாங்கத்தினை பேச்சு வார்த்தை மேசைக்கு அழைக்க வேண்டியும் பல தரப்பட்ட நிலையிலிருந்தும் இந்திய அரசாங்கத்திற்கு கோரிக்கைகள் விடப்பட்டன.

யோகத்தினை அவதானிக்கலாம். உணவுக் கப்பல் ஆயுதம் தரித்த கப்பல்லை. இதில் இராணுவத்தின் பங்கு எதுவும் இருக்கமாட்டாது. இது ஒரு மனிதாபிமான நோக்கம் கொண்ட செயற்பாடு மாத்திரமேயாகும்.

➤ இம் முயற்சிக்கு இலங்கை அரசாங்கம் தனது பூரண ஒத்துழைப்பினை வழங்குமாறு இந்திய அரசாங்கம் கோருகின்றது. (Rohan Gunaratna, 1993:179-180)

உணவு விநியோகத்திற்கான இந்திய அரசாங்கத்தின் நியாயங்களை ஏற்றுக்கொள்ளாத இலங்கை அரசாங்கம்

“எவ்வித மனிதாபிமான உதவியையும் வெளிநாடுகளிலிருந்து நாம் கோரவில்லை. யாழ்ப்பாண மக்களுக்குத் தேவையான அனைத்துத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய நிலையிலேயே அரசாங்கம் உள்ளது. இதற்கும் அப்பால் இந்திய அரசாங்கம் நிவாரண உதவிகளை வழங்க விரும்பினால் அதனை இலங்கை அரசாங்கத்தினூடாக விநியோகிக்க முடியும்.” (Dixit J.N ,1998:100)

எனக் கூறியதுடன், இலங்கை அரசாங்கம் யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு இந்தியா நிவாரண உதவிகள் வழங்குவதை எதிர்ப்பதாகத் தீர்மானித்துள்ளது என அறிவித்தது. இதற்கு ஏற்ப 1987 ஆம் ஆண்டு ஆனி, 3ம் திகதி இந்திய கடற்படையின் பாதுகாப்புடன் அனுப்பப்பட்ட 19 உணவு வள்ளங்களும் இலங்கையின் கடற்பரப்பினுள் வைத்து இலங்கை கடற்படையினரால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டதுடன், திருப்பியும் அனுப்பப்பட்டது. இது

தொடர்பாக இந்திய வெளிவிவகாரச் செயலகம் விடுத்த அறிக்கையில்

“நீண்ட காலமாக துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் யாழ்ப்பாண மக்களுக்குத் தேவைப்படும் உணவுப் பொருட்களை ஏற்றி வந்த இந்திய வள்ளங்களை துப்பாக்கி பொருத்திய படகுகள் மூலம் தடுத்து நிறுத்தி, இலங்கை அரசாங்கம் திருப்பியனுப்பியதை இந்திய அரசாங்கம் கடுமையாகக் கண்டிக்கின்றது” உலகப் பொது அபிப்பிராயத்தின் எதிர்பிற்கும் அப்பால் தமிழ் மக்கள் மீது இலங்கை அரசாங்கத்தால் தொடர்ந்தேர்ச்சியாகத் திணிக்கப்பட்டிருக்கும் கொடூரத்தினை இந்திய அரசாங்கம் மிகவும் ஆழமாகக் கருத்தில் கொள்கின்றது. அண்மைக் காலமாக அவர்கள் தமது இருப்பிடங்களை விட்டு வெளியேறி இந்தியாவிற்குள் பாதுகாப்புத் தேடி வருகின்றார்கள்” (Quoted, Chattopadhyaya H.P, 1994:86)

ஆனால் ஆனி மாதம் 4ம் திகதி வான் வழி உணவு விநியோகத்தினை மேற்கொள்வதற்கு இந்தியா திட்டமிட்டதுடன், அதற்கான ஏற்பாடுகளையும் பூர்த்தி செய்து டிக்ஸிர் ஊடாகவும், பேர்னாட் திலகரட்னா ஊடாகவும் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு அறிவித்தது. இதற்கிணங்க ஆனி மாதம் 4ம் திகதி இந்திய விமானங்கள் விமானப்படையின் உதவியுடன் யாழ் குடாநாட்டிற்குள் பிரவேசித்து, 25 மெற்றிக் தொன் உணவுப் பொருட்களை பரகூட் மூலம் விநியோகித்தது. (Rohan Gunaratna, 1993:183) இது தொடர்பாக நடவாசிங் கூறும் போது

“தமிழ் மக்கள் மீது இலங்கை அரசாங்கம் திட்டமிட்டு நடாத்தும் வன்முறை நிறுத்தப்பட வேண்டும். இந்தியாவின் மத்தியஸ்த முயற்சியை இலங்கை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இம் மத்தியஸ்த முயற்சி நடுநிலையானதாக இருக்கும்.” (Dixit J.N ,1998:106) எனக் கூறியிருந்தார்.

இந்தியாவின் உணவு விநியோகத்திற்கான தந்திரோபாய நோக்கத்தினை நடவாசிங்கின் கருத்து தெளிவாகப் புலப்படுத்தியது. ஆனால் இந்தியாவின் தந்திரோபாய நோக்கத்தினை இலங்கை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆனி 5 ஆம் திகதி இலங்கையின் வெளிவிவகார அமைச்சர் உணவு விநியோகம் தொடர்பான தனது ஆட்சேபனையினை பின்வருமாறு தெரிவித்தார்.

“வான்வெளி உணவு விநியோகமானது இலங்கையின் உள்விவகாரங்களில் இந்தியா தலையீடு செய்வதுடன், பிரதேச ஒருமைப்பாட்டை சீர்குலைக்கும் முயற்சியில் இந்தியா இறங்கியுள்ளது என்பதையே காட்டுகின்றது. இது இலங்கைக்கு

இது
இலங்கைக்கு
மீண்டும்
இந்தியா
தொல்லை
தருவதாகவே
யுள்ளது.
நாட்டினைப்
பிரிக்க இந்தியா
முயற்சித்தால்
அது பிராந்தி-
யத்தின்
அமைதி,
பாதுகாப்பு-
பிற்குப் பெரும்
அச்சுறுத்தலாக
வேயிருக்கும்.”

மீண்டும் இந்தியா தொல்லை தருவதாகவேயுள்ளது. நாட்டினைப் பிரிக்க இந்தியா முயற்சித்தால் அது பிராந்தியத்தின் அமைதி, பாதுகாப்பிற்குப் பெரும் அச்சுறுத்தலாகவேயிருக்கும்.” (Dixit J.N,1998:107)

இலங்கையின் கோபமும், எதிர்ப்பும் இந்தியாவிற்குப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருப்பினும், இலங்கை யதார்த்தமான, நடைமுறைசாத்தியமான கொள்கையினையும், செயற்பாட்டினையும் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதே இந்தியாவின் நிலைப்பாடாக இருந்தது.

இந்தியாவின் இராஜதந்திர வெற்றி.

வான் வழி உணவு விநியோகத்தின் பின்னர் இந்தியாவுடன் மிகவும் நெருக்கமானதும், மகிழ்ச்சியானதுமான கொள்கையினை இலங்கை கடைப்பிடிக்க ஆரம்பித்தது. இக் கொள்கை மாற்றத்தினையே இந்தியா இலங்கையிடமிருந்து எதிர்பார்த்திருந்தது. இலங்கை, இந்திய அரசாங்கங்கள், இரு நாட்டு செஞ்சிலுவைச் சங்கங்கள் ஆகியவற்றின் மேற்பார்வையில் யாழ் குடாநாட்டு மக்களுக்கு இந்தியா உணவு நிவாரணங்களை வழங்குவதற்கு இலங்கை உடன்பாடு தெரிவித்தது. பெருமளவிற்கு இலங்கை அரசாங்கத்தலைவர்கள் இந்தியாவுடனான உறவினை சிநேகபூர்வமாக மீளமைக்கும் மன உணர்வினைப் பெறத்தொடங்கினர். (Chattopadhyaya H.P,1994:87) அதேநேரம் த.வி.பு இயக்கம் இந்திய அரசாங்கத்தின் அழுத்தங்களின் விளைவாக இந்திய அரசாங்கத்தின் உத்தரவாதம் உள்ள உடன்பாடு ஒன்றிற்கு வருவதற்கு சம்மதம் தெரிவித்தது. இச்சூழ்நிலை இலங்கை, இந்திய ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்படுவதற்கான அடித்தளத்தினை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. 1987 ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 29 ஆம் திகதி இலங்கை, இந்திய ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது.

இவ் ஒப்பந்தத்தின் இரண்டாம் பகுதி பின்னிணைப்பு என அழைக்கப்படுகிறது. இப்பின்னிணைப்பு இலங்கை ஜனாதிபதியின் அழைப்பின் பெயரில் இலங்கைவரும் இந்திய அமைதிக்காக்கும் படையின் பங்கு தொடர்பாகவும், ஒழுங்குமுறை தொடர்பாகவும் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

ஒப்பந்தத்தின் மூன்றாம் பகுதி கடிதப் பரிமாற்றத்தினை (Exchange of Letters) உள்ளடக்கியுள்ளது. இக்கடிதங்கள் இந்தியாவின் பிரதம மந்திரிக்கும் இலங்கை ஜனாதிபதிக்கும் இடையில் பரிமாறப்பட்ட கடிதங்களை உள்ளடக்கியிருந்தது. இக்கடிதங்கள் பின்வரும் விடயங்கள் தொடர்பாக இந்தியப் பிரதம மந்திரியாலும், இலங்கை ஜனாதிபதியாலும் எழுதப்பட்டிருந்தன.

- இந்தியாவின் பாதுகாப்பு - இலங்கையில் வெளிநாட்டு இராணுவங்களின் செயற்பாட்டினால் ஏற்படும் பாதிப்பு.
- திருகோணமலை துறைமுகமும், ஏனைய துறைமுகங்களின் பயன்பாடும்
- இலங்கையில் செயற்படும் வெளிநாட்டு ஒலி பரப்பு சேவையில் இராணுவ புலனாய்வு விடயங்களிற்கு இடமளிக்கக் கூடாது.
- திருகோணமலையில் அமைந்துள்ள எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு நிலையத்தினை இந்தியாவும், இலங்கையும் கூட்டாகச் செயற்படுத்துவது. (Letters Exchanged between Priminister of India and President of Sri Lanka,1987)

இலங்கை, இந்திய ஒப்பந்த விதிகளுக்கு ஏற்ப, இந்திய அமைதிக்காக்கும் படை (ஐபி-கேஎவ்) இலங்கை வந்திருந்ததாயினும், ஒப்பந்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ள விடயங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதில் பல்வேறு சிக்கல்கள் எழுந்ததுடன், ஒப்பந்தம் பெரும் நெருக்கடியினையும் சந்தித்துக் கொண்டது.

1987 ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் 14ந் திகதி நல்லூர் சுந்தசாமி கோவில் வீதியில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின்

வான் வழி உணவு விநியோகத்தின் பின்னர் இந்தியாவுடன் மிகவும் நெருக்கமானதும், மகிழ்ச்சியானதுமான கொள்கையினை இலங்கை கடைப்பிடிக்க ஆரம்பித்தது.

அரசியல் பிரிவுத் தலைவர்களில் ஒருவராகிய திலீபன் ஐந்து அம்சக் கோரிக்கைகளை முன்வைத்து சாகும்-வரை உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தினை ஆரம்பித்தார். (Depinder Singh, 1990: 80 - 81) அக் கோரிக்கைகளாவன:

- சிங்களக் குடியேற்றங்களை நிறுத்துதல்.
- சிறையிலுள்ளவர்களை உடனடியாக விடுதலை செய்தல்.
- இடைக்கால நிர்வாகசபை உருவாக்கம்.
- கல்லூரிகளிலும், பாடசாலைகளிலும் உள்ள இலங்கை இராணுவம் வாபஸ் பெறல்.
- சர்வஜனவாக்கெடுப்பும், தேர்தலும்.

திலீபனால் முன்வைக்கப்பட்ட கோரிக்கைகள் உடனடியாக நிறைவேற்றப்படாததால், 1987ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் 26ஆம் திகதி திலீபன் மரணத்தினைத் தழுவிக்கொண்டார். பெருமளவிற்கு இந்நிகழ்வு த.வி.புக்கும், இந்தியாவிற்கும் இடையில் கரு

த்து முரண்பாடுகளை உருவாக்கியிருந்தது. இக் கோரிக்கைகள் நிறைவேற இந்திய அரசாங்கம் உதவி செய்து திலீபனை பாதுகாத்திருக்க முடியும் என்ற குற்றச்சாட்டு பலதரப்பட்டவர்களாலும் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தது.

1987ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம், 3ஆம் திகதி இலங்கையின் கடற்படையினரால் த.வி.பு களின் 17 பிரதேசத் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். இவர்களில் அனேகம் பேர் யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை பிரதேசங்களின் தலைவர்களாகும். இவர்கள் கைது செய்யப்பட்டமை சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையின் விதிகளுக்கும், இந்திய, இலங்கை ஒப்பந்த விதிகளுக்கும் முற்றிலும் முரணானது என த.வி.பு வாதிட்டது. ஆனால், இலங்கை அரசாங்கம் கடந்தகால சிங்கள இன மக்களின் படுகொலைகளுடன் தொடர்புபடுத்தி, இவர்களின் கைதினை நியாயப்படுத்தியதுடன், இவர்களை உடனடியாக கொழும்பிற்கு அழைத்து வரும்படியும் கட்டளை பிறப்பித்திருந்தது.

கைதிகள் கொழும்பிற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு, வெகுஜன தொடர்பு சாதனங்களுடாக த.வி.பு களுக்கு எதிரான பிரச்சாரங்களை மேற்கொள்வதற்கு அரசாங்கம் திட்டமிட்டுள்ளது. இதனை த.வி.புகளால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. இவ்விடயத்தில் ஐபிகேஎவ் உடனடியாகத் தலையிட்டு இக்கைதிகளை விடுவிக்க வேண்டும் என த.வி.பு கோரிக்கை விடுத்தது. த.வி.பு இன் கோரிக்கையிலுள்ள நியாயத்தன்மையினை உணர்ந்து கொண்ட ஐபிகேஎவ், கைதிகள் கொழும்பிற்கு அழைத்துச் செல்வதற்கு அனுமதிக்கப்பட மாட்டார்கள் என்ற உத்தரவாதத்தினை த.வி.பு களுக்கு வழங்கியது.

ஆனால் ஐபிகேஎவ் இன் நீதி பரிபாலன எல்லைக்கு அப்பாலுள்ள கடலில் வைத்தே இலங்கைக் கடற்படையினரால் இத் தலைவர்கள் கைதிகளாகப் பிடிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். எனவே இவர்கள் விடயத்தில் ஐபிகேஎவ் தலையீடு செய்ய முடியாது என்ற எதிர்வாதத்தினை இலங்கை அரசாங்கம் முன்வைத்தது. இதனால் ஏற்பட்ட நெருக்கடி நிலையினைத் தீர்த்து வைப்பதற்கு ஐபிகேஎவ் முயற்சி செய்திருந்ததாயினும் அது வெற்றியளிக்கவில்லை. விளைவு, 1987ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் 5ம் திகதி கைதிகள் அனைவரும் கொழும்பிற்கு விமானம் மூலம் அழைத்துச் செல்லப்பட பலாலி விமான நிலையத்தில் காத்திருந்த வேளையில் 17 கைதிகளும் சைனைட் உட்கொண்டு தற்கொலை செய்ய முயற்சித்தனர். இவர்களைக் காப்பாற்ற ஐபிகேஎவ் இன் மருத்துவப் பிரிவு முயற்சித்தாலும் இறுதியில் முன்னணித் தலைவர்கள் 15 பேர்

இறந்து போயிருந்தனர். (Depinder Singh, 1990: 81-82) இந்நிகழ்வு இந்திய இராணுவத்திற்கு எதிரான தாக்குதல்களை த.வி.பு ஆரம்பிக்கக் காரணமாகியது.

1987 ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் 6 திகதி இந்திய இராணுவத் தளபதி த.வி.பு களுக்கு எதிரான யுத்தத்தினை நடாத்துவது தொடர்பாக இலங்கையிலுள்ள ஐபிகேஎவ் படைத் தளபதிகளுடன் கலந்துரையாடியிருந்தார். அப்போது, த.வி.பு உடன் யுத்தத்தினை ஐபிகேஎவ் ஆரம்பித்தால் அடுத்து வருகின்ற இருபது வருடங்களுக்கு இலங்கையிலிருந்து ஐபிகேஎவ் வாபஸ் பெறப்பட முடியாத நிலை ஏற்படும் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது. ஆயினும் இக் கருத்து முதன்மை பெறவில்லை. யுத்தத்தினைத் தவிர்ப்பதற்காக ஐபிகேஎவ் இற்கு இலங்கையில் தலைமை தாங்கிய இராணுவத் தளபதி திபேந்திரசிங் த.வி.பு களுடன் நடாத்திய இறுதிப் பேச்சுவார்த்தையும் தோல்வியடைந்த நிலையில், 1987 ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் 9ம், 10ம் திகதிகளில் த.வி.பு களின் வானொலி, தொலைக்காட்சி நிலையங்கள் அழிக்கப்பட்டதுடன், அவர்களின் நாளாந்த பத்திரிகை அலுவலகங்களும் அழிக்கப்பட்டன. (Depinder Singh, 1990: 84- 85) இது த.வி.பு யினருக்கும், ஐபிகேஎவ் இற்கும் இடையிலான நீண்ட யுத்தத்தினை வடக்கு, கிழக்கு மாகாணத்தில் ஆரம்பித்து வைத்தது.

இந்திய அமைதிகாக்கும் படை விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராக யுத்தம் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டாலும், விடுதலைப் புலிகளின் ஆட்பலம், ஆயுதபலம், இராணுவ நகர்வுகள் தொடர்பாக இந்திய புலனாய்வுத்துறையாகிய ரோ (Research Analyzing Wing-RAW) தவறான தகவல்களையே பெற்றிருந்தது. இதனால் பாக்கிஸ்தான் யுத்தத்தில் இந்திய இராணுவம் பெற்ற இழப்புக்களை விட அதிகளவில் இழப்புக்களைப் பெற வேண்டியிருந்ததுடன், பெருமளவு அதிகாரிகளையும் இழக்க வேண்டியிருந்தது. மரபுப் போர் முறை பயிற்சியைப் பெற்றிருந்த இந்திய இராணுவத்திற்கு கெரில்லா யுத்தம் புதிய அனுபவமாக இருந்தது. கெரில்லாக்களுடன் யுத்தம் புரிந்த அனுபவம் - குறிப்பாக நகர்புறக் கெரில்லாக்களுடன் யுத்தம் புரிந்த அனுபவம் - இந்தியாவிற்கு இல்லாததால் பெரும் இழப்புக்களை யாழ் நகரத்திற்குள் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. ஆயினும், இந்திய இராணுவம் முழுமையாக யாழ் குடாநாட்டைத் தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவந்ததுடன் விடுதலைப்புலிகள் தமது இராணுவ செயற்பாட்டுத் தளத்தினை வன்னிக்கு மாற்றிக்கொண்டனர். வன்னிப் பிரதேசம் அடர்ந்த காட்டுப் பிரதேசம் என்பதோடு விடுதலைப் புலிகளுக்கு நன்கு

பரிச்சீயமான பிரதேசமாகவும் காணப்பட்டது. நகர்புறக் கெரில்லாக்களாக செயற்படும் திறமை கொண்ட புலிகளுக்கு காட்டுப் பிரதேசங்களில் கெரில்லாத் தாக்குதல்களை நடாத்தும் திறனும் காணப்பட்டிருந்தது. வன்னிக்காட்டிற்குள் இந்திய இராணுவம் புலிகளை அழிக்க நுழைந்தாலும் மரபுப் போர் பயற்சி பெற்ற இந்தியப் படைகளுக்கு காடுகளுக்குள் பதுங்கியிருக்கும் கெரில்லாக்களுடன் யுத்தம் செய்வது கடினமானதாகவேயிருந்தது. இதனால் பெரும் இழப்புக்களை காடுகளுக்குள் இந்திய இராணுவம் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. (Rohan Gunaratna, 1998: 119-120)

இந்தியாவின் இராஜதந்திர முயற்சியில் ஏற்பட்ட தோல்வி

1989-1994 வரையிலான காலப் பகுதியில் ஐ.தே.க சார்பில் போட்டியிட்டு ஆர்.பிரேமதாலா ஜனாதிபதியாகப் பதவியேற்றிருந்தார். தீவிர இந்திய எதிர்ப்பாளராக விளங்கிய இவர் இந்திய அமைதி காக்கும் படைகளை இலங்கையில் இருந்து வெளியேற்றும்படி இந்திய அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டார். இதற்கு ராஜீவ் காந்தி இணங்காததால் விடுதலைப்புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தைகளை நடாத்தி

1989-1994 வரையிலான காலப் பகுதியில் ஐ.தே.க சார்பில் போட்டியிட்டு ஆர்.பிரேமதாலா ஜனாதிபதியாகப் பதவியேற்றிருந்தார்.

அவர்களுக்கு நிதியுதவிகளையும் வழங்கினார். இது இந்தியாவிற்கு வெறுப்பினை உண்டு பண்ணியதோடு இலங்கை-இந்திய உறவில் பாதிப்பினையும் ஏற்படுத்தி இருந்தது. 1990 ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் கட்சி தோல்வியைத் தழுவியதனைத் தொடர்ந்து தேசிய முன்னணியின் சார்பில் விஸ்வநாத பிரதாப் சிங் தலைமையிலான அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டது. அவரின் ஆட்சிக் காலத்தில் இரு நாடுகளுக்கிடையிலான உறவுகள் சுமுகநிலைக்கு வரத்தொடங்கின. ஏனெனில் இவர் இந்திய இராணுவத்தினை இலங்கையில் இருந்து வாபஸ் பெற்றுக் கொண்டதோடு இலங்கைக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதனையும் தவிர்த்துக் கொண்டார். 1991 ஆம் ஆண்டு ராஜீவ்காந்தி கொலை செய்யப்பட்டதனைத் தொடர்ந்து இந்தியா இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையில் நேரடியாகத் தலையிடுவதில்லை என்ற தந்திரோபாய நிலைப்பாட்டினை எடுத்துக்கொண்டது.

தொகுப்புரை

இலங்கையின் இன முரண்பாட்டில் மத்தியஸ்தராகச்

செயற்படுவதன் மூலம் தனது தேசிய நலனை உறுதிப்படுத்த இந்தியா முயற்சித்தது. இந்நோக்கில் ராஜீவ்காந்தி பிரதம மந்திரியாக பணிபுரிந்த காலத்திலும் மத்தியஸ்தத்திற்குரிய பங்கினைச் செய்வதற்கு இந்தியா முனைப்புக் காட்டியிருந்தது. தமிழ் இராணுவக் குழுக்களின் பிரதிநிதிகளுக்கும், இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் இடையில் திம்புவில் பேச்சு வார்த்தையினை ஏற்பாடு செய்து இலங்கையின் இன முரண்பாட்டினை பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்த்து வைக்க இந்தியா முயற்சித்தது. இம் முயற்சி தோல்வியடைந்தாலும், ராஜீவ்காந்தி இம் முயற்சியில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டதுடன், சிதம்பரம் தலைமையில் தூதுக்குழு ஒன்றை இலங்கைக்கு அனுப்பி இலங்கை அரசாங்கத் தலைவர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தியது. மத்தியஸ்த முயற்சியின் உச்சக் கட்டமாகவே இலங்கை, இந்திய ஒப்பந்தத்தை 1987 ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம், 29ஆம் திகதி இந்தியா உருவாக்கியது. இது பெரும் உண்மையினை வெளிப்படுத்தியது. அதாவது, இலங்கையின் இன முரண்பாட்டிற்கு சமாதானமான அரசியல் தீர்வினை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதன் மூலமே இந்தியா தனது பிராந்திய வல்லாதிக்கக் கொள்கையினை நிலை நிறுத்திக் கொள்ளலாம் என்பதாகும். இவ்வகையில் இலங்கை அரசாங்கத்துடன் இந்தியா செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம் இந்தியாவின் தேசிய நலனை உறுதிப்படுத்தும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

இந்திய புலனாய்வுத் துறையாகிய ரோ இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்கில் திட்டமிட்டு உருவாக்கி உதவியளித்திருந்த தமிழ் இராணுவக் குழுக்களில் த.வி.பு, ஆகியன ரோவின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விலகிச் சுதந்திரமாகச் செயற்பட்டது. தமிழ் இராணுவக் குழுக்களைப் பயன்படுத்தி இலங்கை அரசாங்கத்தினைக் கட்டுப்படுத்துவதில் வெற்றிகண்ட ரோவிற்கு இப்போது த.வி.பு கட்டுப்படுத்தி அல்லது அழித்து இந்திய நலனைப் பாதுகாக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இதன் விளைவே த.வி.பு களுக்கும் ஜபிகேஎவ் இற்கும் இடையிலான யுத்தமாகும். த.வி.பு இயக்கம் இலங்கையில் சமாதானத்தினை ஏற்படுத்துவதற்குத் தடையாக இருக்கின்றது என்ற கோசத்தினை முன்வைத்து இந்திய இராணுவத்தினை ரோ யுத்தத்தில் ஈடுபட வைத்தது. இவ் யுத்தம் ஜபிகேஎவ் இலங்கையிலிருந்து ஐனாதிபதி ஆர்.பிரேமதாசாவினால் 1989 ஆண்டு மார்கழி மாதத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படும் வரை வாட்க்கு கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள எட்டு மாவட்டங்களில் நடைபெற்றதுடன், 1155 இந்திய இராணுவ வீரர்கள் மரணிப்பதற்கும், நாள் ஒன்றிற்கு இந்திய

த.வி.பு இயக்கம் இலங்கையில் சமாதானத்தினை ஏற்படுத்துவதற்குத் தடையாக இருக்கின்றது என்ற கோசத்தினை முன்வைத்து இந்திய இராணுவத்தினை ரோ யுத்தத்தில் ஈடுபட வைத்தது.

மதிப்பில் 50 மில்லியன் ரூபாவினை யுத்தத்திற்குச் செலவிடுவதற்கும் காரணமாகியது. இப்பெரும் மனித இழப்புக்களையும், பொருளாதார இழப்புக்களையும் இலங்கையின் அல்லது இலங்கைத் தமிழர்களின் நலனில் அக்கறை கொண்டு இந்தியா ஏற்றுக்கொண்டிருக்கவில்லை. இலங்கையின் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் இந்திய சார்பு வெளியுறவுக் கொள்கையினை வகுக்க வைப்பதற்கும், அதன் மூலம் தென்னாசியாவின் வல்லரசாகத் தன்னைத்தானே பிரகடனப்படுத்திக் கொள்வதற்கும் கொடுத்த விலையாகும். எனவே இவ் யுத்தம் இலங்கையில் சமாதானத்தினை ஏற்படுத்துவதற்கான இந்தியாவின் செயற்பாட்டிற்கு வலுச் சேர்த்ததாகக் கூறப்பட்டாலும், அடிப்படையில் இந்திய தனது பிராந்திய வல்லாதிக்கத்தினையும், பாதுகாப்பினையும் ஏனைய நலன்களையும் ஒப்பந்தத்தினூடாகப் பாதுகாக்க முற்பட்டதன் விளைவாகவே ஏற்பட்டது. இந்தியா தனது தேசியநலன், அதிகாரம் என்பவற்றை இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியத்தில் நிலை நிறுத்துவதற்கு ஏற்பவும், மாறும் உலக ஒழுங்கிற்கு ஏற்பவும் தனது புவிசார் அரசியல் தந்திரோபாயத்தினை வகுத்துச் செயற்பட்டு வருகின்றது.

இலங்கையின் வடக்கு கிழக்கு பிரதேசங்களில் தனியரசு ஒன்றை உருவாக்குவதற்கான முயற்சியானது, இந்தியாவின் தேசிய உருமைப்பாட்டிற்கும், தேசிய பாதுகாப்பிற்கும், பிராந்திய வல்லாதிக்கப் போக்கிற்கும் தொடர்ந்தும் ஆபத்தானதாகவே இந்திய கொள்கை வகுப்பாளர்களால் நோக்கப்படுகிறது. இதனால், இலங்கையின் இனமுரண்பாடானது இலங்கையின் இறைமை, சுயாதிபத்தியம், தன்னாதிக்கத்திற்கு தீங்கு ஏற்படாத வகையில் தீர்க்கப்படுதல் வேண்டும் என்பதே இந்தியாவின் நிலைப்பாடாகும். அண்மைக்காலங்களில் மத்தியஸ்தம் வகிக்கும் பங்கு இந்தியாவிடமிருந்து கை நழுவிப் போயிருப்பினும், இலங்கையின் இனமுரண்பாட்டினைத் தீர்த்து வைக்க முயற்சிக்கும் சக்தியாகிய நோர்வே அரசாங்கம் இது தொடர்பாக இந்தியாவிிற்குத் தெரியப்படுத்தி வந்ததுடன், இந்தியாவுடன் கலந்துரையாடியும் வந்தது. நோர்வேயின் மத்தியஸ்தம் முயற்சிதோல்வியடைந்து நோர்வே இலங்கையிலிருந்து வெளியேறியபின்னர், இலங்கையின் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திரக் கூட்டமைப்பு அரசாங்கம் த.வி.பு வினை யுத்தத்தினால் தோற்கடிப்பதற்கு மேற்கொண்ட செயற்பாடுகளும், வெளிநாட்டுக்

கூட்டுக்களும் இந்தியாவின் தேசியநலனுக்கும், பாதுகாப்பிற்கும் ஆபத்தானது என இந்தியா உணரத் தொடங்கியது. இதனை முறியடிக்க இந்தியா மீண்டும் தனது இராஜதந்திரச் செயற்பாடுகளுக்கு புத்துயிர ளித்ததுடன், த.வி.புக்கள் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாகச் செயற்பட்டு, த.வி.பு வினை யுத்தத்தினால் தோற்கடிப்பதற்கு அனைத்து உதவிகளையும் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு வழங்கியமை மூலம் இப்பிராந்தியத்தில் தனக்கிருந்த பாகாப்பு அச்சுறுத்தலைத் தகர்த்தெறிந்து தனது தேசிய நலனைப் பாதுகாத்துக் கொண்டது. அதேநேரம் இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வே இறுதியானது என்பதிலும் இந்தியா நம்பிக்கை கொண்டுள்ளதுடன், இந்தியாவின் தேசிய நலனுக்கும், தென்னாசிய வல்லாதிக்கக் கொள்கைக்கும் தீங்கு ஏற்படாத வகையில் அரசியல், தீர்வும் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்பதே இந்தியாவின் விரும்பமும், முடிவுமாகும்.

தேசிய பாதுகாப்பிற்கும், பிராந்திய வல்லாதிக்கப் போக்கிற்கும் தொடர்ந்தும் ஆபத்தானதாகவே இந்திய கொள்கை வகுப்பாளர்களால் நோக்கப்படுகிறது.

Reference

1. Chattopadhyaya H.P, 1994, *Ethnic Unrest in Modern Sri Lanka; An Account of Tamil- Sinhalese Race Relations*, M D, Publications Pvt Ltd, New Delhi.
2. Depinder Singh, 1990, *The IPKF in Sri Lanka*, Trishul Publication, Delhi.
3. De Silva. K.M, Peiris G.H, (Ed), 2000, *Pursuit of peace in Sri Lanka; Past Failures and Future prospects*, International center for Ethnic Studies, Kandy
4. Dixit J.N, 1998, *Assignment Colombo*, Vijitha Yapa Book Shop, Colombo
5. *Indo – Sri Lanka Agreement to Establish Peace and Normalcy in Sri Lanka*, Signed between the Prime Minister of India and the President of Sri Lanka, 1987, July 29.
6. Kumari Jayawardhana, *Ethnic Conflict in Sri Lanka and Regional Security* <http://www.infolanka.com/org/srilanka/issues/kumari.html>
7. Parthasarathy G, 1983, Annexure C, *Proposals for Peace in Ethnic Conflict in Sri Lanka*
8. Ravi Kant Dubey, 1993, *Indo-Sri Lankan Relations; With special reference to the Tamil problem*, Deep & Deep Publications New Delhi
9. Rohan Gunaratna, 1993, *Indian Intervention in Sri Lanka; The Role of India's Intelligence Agencies*, South Asian Network on Conflict Research, Colombo
10. Rohan Gunaratna, 1998, *Sri Lanka's Ethnic Crisis & National Security*, South Asian Network on Conflict Research, Colombo.
11. *Selected Speeches and Writings of Indira Gandhi*, Vol.V, January 1982-October 30, 1984, Government of India, New Delhi.
12. Shelton U Kodikara (Ed), 1991, *Dilemmas of Indo-Sri Lanka Relations*, Bandaranayaka center for International studies, Colombo.
13. Sinha Ratnatunga, 1988, *Politics of Terrorism; The Sri Lankan Experience*, IFSED, Australia
14. Sri Lanka, Ministry of State, *The Thimpu Talks, 1985*, The stand taken by the Sri Lankan Government
15. Surendra Nath Kaushik, Rajan Mohan and Ramakant (Ed), 1995, *India and South Asia*, South Asian publishers pvt Ltd, New Delhi
16. Vaidik V.P, 1986, *Ethnic Crisis in Sri Lanka; India's options*, National publishing house, New Delhi.
17. Venkateswar Rao.P, 1988, April, *Ethnic Conflict in Sri Lanka; India's Role and Perception*, Asian Survey, Volume XXVIII, No.4
18. மனோகரன் M. f., 2008, இலங்கை தேசிய இனமுரண்பாடுகளும் சமாதான முன்னெடுப்புக்களும் ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை 1948-2007, தி பார்க்கர் வெளியீட்டகம், ப.324.

தத்துவம் - நடைமுறை - கலை: சில குறிப்புகள்

வளர்மதி

“தத்துவவாதிகள் உலகுக்கு பலவகையான விளக்கங்கள் மட்டுமே தந்துள்ளனர்; ஆனால் விஷயமோ, அதை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்பதே.”

ஃபாயர்பாக் மீதான ஆய்வுரைகளின் இந்த புகழ்பெற்றபதினோராவது ஆய்வுரையை அறியாத மார்க்சியர் யாரும் இருக்க முடியாது என்பது ஒரு பொதுவான நம்பிக்கை. ஒரு முனையில், இனி தத்துவத்திற்கு வேலையில்லை; களத்தில், நடைமுறையில் இறங்க வேண்டும் என்பதாகவும், இன்னொரு முனையில், தத்துவத்தின் பணி, இனி நடைமுறைக்கு உதவுவதாக இருக்க வேண்டும் என்பதாகவும் புரிந்து கொள்ளப்பட்ட வகையில், தத்துவ வரலாற்றிலே முதல்முறையாக, தத்துவத்தின் முடிவை அறிவித்ததாக அல்லது ஒரு மிக முக்கியமான திருப்புமுனையாக இது மார்க்சியர்களால் கருதப்பட்டும் வந்திருக்கிறது.

ஆனால், காரல் மார்க்ஸ் இந்த முடிவிற்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தார் என்ற கேள்வியைப் பொருத்த அளவில் அவர்களுடைய புரிதல் மிக மிக மேலோட்டமானது என்பது என் துணிபு. அவர்களுடைய புரிதலை ‘ஆழப்படுத்துவதை’ வேலையாக எடுத்துக் கொள்வதைத் தவிர்த்து விட்டு, காரல் மார்க்சின் இந்த ஆய்வு முடிவு சரிதானா, அப்படியென்றால் எந்த அளவுக்கு என்ற கேள்வியின் மீது கவனத்தைக் குவிப்பதே நல்லது.

ஃபாயர்பாக் மீதான ஆய்வுரைகளில் முதல் ஆய்வுரை, “Hence he (ஃபாயர் பாக்) does not grasp the significance of ‘revolutionary’, of ‘practical-critical’, activity” என்று முடிகிறது. அதேபோன்று, மூன்றாவது ஆய்வுரை, “The coincidence of the changing of circumstances and of human activity or self-change can be conceived and rationally understood only as revolutionary practice” என்று முடிகிறது.

இதில், “Practical-Critical Activity” கம்யூனிஸ்ட்டு கட்சிகளிலிருந்து விலகி நின்று செயல்பட்ட மார்க்சிய அறிவுஜீவிகள் தம்மை நியாப்படுத்திக் கொள்ளவும், “Revolutionary Practice” கம்யூனிஸ்ட்டு கட்சிகள் தமது கட்சியையும், நடைமுறையையும் நியாயப்படுத்திக் கொள்ளவும், அணிகளைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவும், தம்மிடமிருந்து சற்று விலகி நின்று செயல்பட்ட அறிவுஜீவிகளை, தேவையான சந்தர்ப்பங்களில் ‘விமர்சனத்தோடு அணுகவும்’, மற்ற சந்தர்ப்பங்களில் தாக்கவும் பயன்பட்டன என்ற வரலாற்றைப் பெரிதாக விளக்கிக் கொண்டிருக்கத்தேவையில்லை.

இருதரப்பாரும், காரல் மார்க்ஸ் Praxis என்ற சொல்லில் இருந்தே, அதன் பொருளாக அவர் புரிந்துகொண்ட விஷயங்களிலிருந்தே, மேற்கண்ட இரு பதங்களையும் கையாண்டார் என்பதைக் கோட்டை விட்டுவிட்டனர். மேற்சொன்ன பதத்திற்கும் அதன் பொருளுக்கும் அவர் எங்ஙனம் வந்து சேர்ந்தார் என்பதை விளக்க ஒரு தனி நூலை தேவைப்படும் என்பதாலும், அது இங்கு நோக்கமில்லை என்பதாலும், தவிர்த்

“தத்துவவாதிகள் உலகுக்கு பலவகையான விளக்கங்கள் மட்டுமே தந்துள்ளனர்; ஆனால் விஷயமோ, அதை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்பதே.”

துவிட்டு, இச்சொல்லின் பொருள், அது குறித்த காரல் மார்க்சின் புரிதல் என்ற திசையில் திரும்பி விடுவது நன்றென்று தோன்றுகிறது.

Praxis ஒரு கிரேக்கச் சொல். பொதுவாக, இது நடைமுறை என்று பொருள் தரும் Practice என்ற சொல்லாக ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டாலும், இதன் பொருளுக்கு நெருங்கிவரக் கூடியதாக இருக்கும் ஆங்கிலச் சொல் doing. இதைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ள Poiesis என்ற மற்றொரு கிரேக்கச் சொல்லைப் பார்க்கலாம்.

Poiesis என்ற கிரேக்கச் சொல்லுக்கு நெருக்கமான ஆங்கிலச் சொல் உருவாக்குதல் அல்லது தொழிற்படுத்தல் என்று இதை தமிழில் எழுதலாம். களிமண்ணைத் தொழிற்படுத்தி நாம் மட்கலன்களை உருவாக்குகிறோம். கற்களைத் தொழிற்படுத்தி வீடுகளை, சிற்பங்களை உருவாக்குகிறோம். மொழியைத் தொழிற்படுத்தி கவிதைகளையும், மொழியையும், நமது உடல்களையுமே தொழிற்படுத்தி நாடகங்களையும் உருவாக்குகிறோம். தொழிற்படுத்தல் எப்போதும் ஒரு பொருளை உருவாக்குவதில் முடிகிறது. இந்த நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் குறிப்பிட்ட பொருட்கள் முழுமையாக உருவாகி முடிந்தபின்பே அர்த்தமுள்ள நடவடிக்கைகளாகக் கொள்ளப்படும். வீட்டைக்கட்டி முடித்த பின்பே, சிற்பத்தை செதுக்கி முடித்தபின்பே அதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் நடவடிக்கைகள் பொருள் பதிந்தவையாக இருக்கும்.

Doing என்று பொருள்படும் praxis ஐ தமிழில் செய்தல் அல்லது ஈடுபடுத்தல் என்று

எழுதலாம். கிரேக்க அர்த்தத்தில் செய்தல் சிறப்பாகச் செய்தல் (doing something well). இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு புல்லாங்குழலை வாசிப்பதை (அல்லது வணிகம் செய்வதை, அரசியலில் ஈடுபடுவதை) சொல்லலாம். புல்லாங்குழலை வாசிப்பதால் எந்த ஒரு பொருளும் உருவாகிவிடுவதில்லை. (வணிகம் செய்வதால் கிடைக்கும் பணம் பொருள் அன்று; வணிகத்தில் எதுவும் உருப்பெறுவதில்லை. அரசியல் நடவடிக்கைகளால் நிகழக்கூடும் அரசு மாற்றங்கள் பருண்மையானவைதான் என்றாலும், பொருள் தன்மையானவை அல்ல).

புல்லாங்குழலை சிறப்பாக வாசித்தாலேயே வாசித்ததாகக் கொள்ளப்படும் (வணிகத்தை சிறப்பாக செய்ய வேண்டும்; அரசியலில் திறமையாக ஈடுபட வேண்டும்.) புல்லாங்குழலை வாசிப்பதாலேயே (சிறப்பாக) அந்நடவடிக்கை நிறைவானதாகிறது. அது நிறைவு பெறுவது வாசிப்பை நிறுத்துவதால் அன்று (இதற்கு மாறாக, வீட்டைக் கட்டி முடித்தபின்பே அவ் வீட்டைக் கட்டும் நடவடிக்கைதொழிற்பாடு நிறைவு பெறுகிறது). இங்கு, நடவடிக்கையும் முடிவும் வெவ்வேறாக இருப்பதில்லை. வாசிப்பதை நிறுத்துவதற்கு வெகு நேரத்திற்கு முன்பாகவே அது தன் இலக்கை எய்திவிடுகிறது.

தொழிற்படுத்தலில் (making) இலக்கும் நடவடிக்கையும் வெவ்வேறாக இருக்கிறது. ஈடுபடுத்தலில்/செய்தலில் (doing) இலக்கும் நடவடிக்கையும் பிரிக்க முடியாததாக இருக்கிறது.

இவ்விரண்டு சொற்களும் அவற்றால் குறிக்கப் பெறும் அர்த்தங்களும் நேரெதிரானவை அன்று. இதைவிளங்கிக் கொள்ள இன்னொரு கிரேக்கச் சொல்லைப் பார்ப்பது அவசியமாகிறது. அந்த மற்ற சொல் theoria. Theory என்ற ஆங்கிலச் சொல் இதிலிருந்து பெறப்பட்டதே. Theory (தமிழில் இதை கோட்பாடு என்று எழுதலாம்) என்பதை நாம் இன்று நடைமுறையிலிருந்து விலகிய, நடைமுறைக்கு உதவக்கூடிய ஒரு செயல்பாடாகவே புரிந்து கொள்கிறோம். ஆனால், கிரேக்கச் சூழலில் அதன் பொருள் வேறு.

Philosopher என்ற சொல்லைத் தந்தவர் பிதாகரஸ் என்று நம்பப்படுவதுண்டு. அவர் குறித்து ஒரு சம்பவமும் சொல்லப்படுவதுண்டு. தத்துவாதி என்று தன்னை அழைத்துக் கொள்வது எந்தப் பொருளில் என்று கேட்கப்பட்ட போது அவர், "அழகில் சிறந்த பொருட்களைப் பார்ப்பவர்/கவனிப்பவர் தியானிப்பவர்!", என்று பதில் சொன்னாராம்.

புல்லாங்குழலை சிறப்பாக வாசித்தாலேயே வாசித்ததாகக் கொள்ளப்படும் புல்லாங்குழலை வாசிப்பதாலேயே அந்நடவடிக்கை நிறைவானதாகிறது.

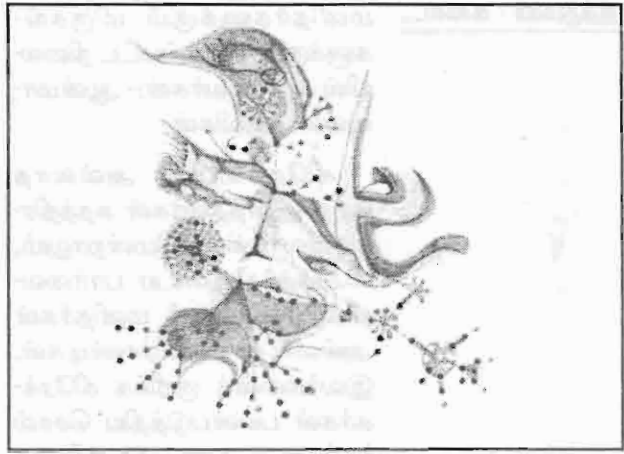
தத்துவவாதி என்றால் கவனிப்பவர் (one who sees) என்று பிதாகரஸ் சொன்னதை, அவரது கேள்வியாளர்கள், அன்று நிலவிய சில மரபுகளின் சூழலில் வைத்தே புரிந்து கொண்டார்கள். அன்றைய கிரேக்க நகர அரசுகள், கடவுளர்களை மகிழ்விப்பதற்காக புனித விழாக்களை நடத்துவது வழக்கம். இவ்விழாக்களில் விளையாட்டுப் போட்டிகளுக்கு ஒரு முக்கியமான இடமுண்டு.² இவற்றில் கலந்து கொண்டு, போட்டிகளைப் பார்த்து வருவதற்காக, ஒவ்வொரு கிரேக்க நகர அரசும் தனது பிரதிநிதியாக ஒருவரை அனுப்பி வைக்கும். இந்தப் பிரதிநிதிகள் theoros என்று அழைக்கப்பட்டனர். விளையாட்டுப் போட்டிகள் புனித விழாவின் ஒரு பகுதியாதலால், இந்த theoros எனப்படும் பார்வையாளர்கள் அவற்றை மிகுந்த அமைதியோடு கவனிப்பர். Theorosகளின் இந்தச் செய்கை - theoria - இதனால் கடவுளை தியானிப்பது என்றாகிறது. மேலும், theo என்றாலே கடவுள் என்றும் பொருளுண்டு.

இம்மூன்று சொற்களைப் பற்றிய இந்த அறிமுகம் வெறும் சொல்லாராய்ச்சியன்று. தத்துவம் - நடைமுறை - கலை இவற்றுக்கிடையிலான உறவுகளைப் புரிந்து கொள்ளவும், நமது சமகாலத்திய பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்வதில் சில தெளிவுகளை நோக்கி நகர்வதற்காகவுமே. அதற்கு, கி.மு.நான்காம், ஐந்தாம் நூற்றாண்டுகளின் கிரேக்கச் சூழலில் வைத்து இவற்றைப் பார்ப்பது அவசியம்.

Theoria, paraxis, poiesis என்ற இந்த மூன்று சொற்களும் மூன்று மாறுபட்ட வாழ்க்கை முறைகளைச் சுட்டுபவை. இவை குறித்த மிகவும் விரிவானதொரு விவாதத்தை முன்வைத்தார் அரிஸ்டாட்டில். அவருக்கு முன்பாகவிருந்த பல கிரேக்கத் தத்துவவாதிகளுக்கு இவை குறித்த புரிதல் இருந்தது என்ற போதிலும், தெளிவான விரிவானதொரு விவாதத்தை வைத்தவர் 'அரிஸ்டாட்டிலே' என்று சொல்லலாம்.

அரிஸ்டாட்டில், அவருடைய முன்னோடிகளான ப்ளேட்டோ, சாக்ரடீஸ் மூவருக்குமே அன்றைய கிரேக்கச் சூழலில் அவர்கள் கண்ணுற்ற வாழ்க்கை முறையில், எது சிறந்த வாழ்க்கை என்பதே கேள்வி. எது அதிகபட்ச மகிழ்ச்சியைத் தரும், விரும்பத்தக்க வாழ்க்கை; யார் மகிழ்ச்சி நிரம்பிய, அறிவார்ந்த, நன்னோக்குடைய, மிகச் சிறந்த மனிதன் என்பதே விசாரணை.

இவர்கள் மூவருமே இழிவானதாகச் சொல்லும் வாழ்க்கைமுறை, உடல் இன்பங்களில் திளைத்துக் களித்திருப்பது. அத்தகையயோரை, மிருகத்தனமான வாழ்வை வாழ்பவர்கள் என்று இழிவாகவே பேசுகின்றனர்.

வணிகத்தில் ஈடுபடுவோரையும் அவர்கள் மதிப்பதில்லை. வணிகம் செய்பவர்கள் பொய் சொல்பவர்கள். (சொல்லியே ஆக வேண்டியவர்கள்), ஏமாற்றுபவர்கள் என்பதால், அவர்களுடைய வாழ்வும் விரும்பத்தகாத ஒன்று. அதனாலேயே, இவ்விரண்டைப் பற்றியும் அவர்கள் விரிவாகப் பேசுவதில்லை.

என்றாலும், அரிஸ்டாட்டிலைப் பொருத்தமட்டில், வணிகம் ஒரு தவிர்க்கவியலாத தீமை (necessary evil) அவரது காலத்தில், கிரேக்க வாணிபம் அதன் உச்சத்திலிருந்தும், கிரேக்க நகரங்களின் (Polis) வருவாய் பெருமளவு வணிகத்தைச் சார்ந்ததாக மாறியிருந்ததும் அவர் இவ்வாறு மொழிந்ததற்குக் காரணம் என்று சொல்லாம்.

அடிமைகளைப் பொருத்தவரையில் அவர்களை குதிரை, கழுதை, நாய் போன்ற, மனிதர்களுக்குப் பயனுள்ள பழக்கப்படுத்தப்பட்ட மிருகங்களோடு ஒப்பிடுகிறார் அரிஸ்டாட்டில். என்றாலும் அவர்கள் மிருகங்களும் அல்லர். ஏனென்றால், அவர்களுக்குப் புரிந்துகொள்ளும் தன்மை மிருகங்களைவிடக் கூடுதலாக இருக்கிறது. மேலும், அவர்கள் மனிதர்களைப் போல நேரான, நிமிர்ந்த முதுகெலும்பை உடையவர்கள், ஆகையால்,

அரிஸ்டாட்டில், அவருடைய முன்னோடிகளான ப்ளேட்டோ, சாக்ரடீஸ் மூவருக்குமே அன்றைய கிரேக்கச் சூழலில் அவர்கள் கண்ணுற்ற வாழ்க்கை முறையில், எது சிறந்த வாழ்க்கை என்பதே கேள்வி.

மனிதர்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் உள்ளவர்கள்; ஆன்மாவள்ள கருவிகள்.

கிரேக்கர்கள் அல்லாத மற்ற இனத்தவர்கள் சுதந்திரமானவர்கள் தாமென்றாலும், கிரேக்கர்களுடைய பார்வையில் அவர்களும் மனிதர்கள் அல்லர்; காட்டுமிராண்டிகள். இவர்களைக் குறிக்க கிரேக்கர்கள் பயன்படுத்திய சொல் barbarous அதாவது புரியாத மொழியை (barabara - வென்று) பேசியவர்கள்.

பழமையான எல்லா இனங்களையும் போலவே கிரேக்கர்களும் தமது மொழியைப் புனிதமானதாக, கடவுள் அருளியதாகவே கருதினர். அதோடு மட்டுமல்லாமல், அவர்களுக்கு கிரேக்க மொழி மட்டுமே, பகுத்தறிவை உள்ளடக்கிய, வெளிப்படுத்தக்கூடிய மொழி. மொழியை அவர்கள் பேச்சாகவே கருதினர். மொழியின் வரிவடிவம் - எழுத்து, பேச்சிலிருந்தே பெறப்பட்டது என்பது அவர்களது புரிதல். சொல் (வாய்-மொழிச் சொல் - word) என்பதைக் குறிக்கும் கிரேக்கச் சொல்லான Logo ற்கு பகுத்தறிவு (reason) என்ற பொருளும் உண்டு என்பதிலிருந்தே இதைக் காணலாம்.

ஆக, கிரேக்க இனத்தில் பிறந்து, கிரேக்க மொழியில் பேசுபவர்களே பகுத்தறிவு உள்ளவர்கள் - மனிதர்கள். 'எல்லா மனிதர்களும் சமமானவர்கள்' என்ற கருத்தே கிரேக்கர்களுக்கு அந்நியமானது. இதில் உள்ள முரண்கை, அடிப்படையானதொரு கருத்திற்கு அவர்கள் வரமுடியாமல் போனதற்கு, மனிதன் அதாவது, கிரேக்கன் மட்டுமே பகுத்தறிவுள்ளவன் என்ற அவர்களுடைய புரிதலே காரணமாக அமைந்து விட்டதுதான்.

ஆனால், பகுத்தறிவு என்பதை கிரேக்கர்கள் நாம் இன்று பார்ப்பதைப் போல ஒரு உறுப்பு (மூளை) சம்பந்தப்பட்டதாகப் பார்க்கவில்லை. அவர்களைப் பொறுத்தவரையில், பேச்சும் பகுத்தறிவும் அரசியல் நடைமுறையின் தமது கருத்துக்களை தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லி, விவாதித்து, நகர அரசின் பொது நன்மைக்கு உகந்த முடிவுகளை எடுப்பது - பிரிக்க முடியாத அம்சங்கள். அடிமைகள், கிரேக்கரல் லாதவர்கள் இருவரிடத்திலுமே இத்தகைய நடைமுறை (ஒருவேளை, பகுத்தறிவு உடையவர்களாக இருந்தாலும், அதைப் பயன்படுத்தாதவர்கள் என்பதே இங்கு முக்கியமே தவிர, பகுத்தறிவே இல்லாதவர்கள் என்ற எண்ணம் அல்ல) இல்லை என்பதாலேயே அவர்கள் மனிதர்கள் அல்லர்; ஆகையால், கிரேக்க நகரங்களின் குடிகளாகும் தகுதியும் அற்றவர்கள்.³

கிரேக்கர்களின் பார்வையில், மனிதனாக இருப்பது என்பதே, கிரேக்க நகர அரசுகளின் குடிமக்களாக இருப்பது என்பதுதான். குடிமக்களாக இருப்பது என்பது அதன் அரசியல் வாழ்வில் முழுமையாக பங்கெடுத்துக் கொள்வது. கிரேக்க (ஜனநாயக) நகர - அரசுகள், குடிமக்கள் அனைவரையும் உறுப்பினராகக் கொண்ட, வழக்கமாக, வருடத்திற்கு மூன்று முறை கூடிய ஒரு பேரவையால் (assembly) நிர்வாகம் செய்யப்பட்டவை. இப்பேரவையல்லாது, ஒவ்வொரு வட்டத்திற்கும், இனக் குழுவிற்கும் (ஏதன்ஸ் நகரின் குடிமக்கள் நான்கு இனக்குழுக்களால் ஆனவர்கள்) தனித்தனியே நிர்வாக சபைகள் இருந்தன. இவை இன்னும் அதிகமுறை கூடியவை. ஒவ்வொரு குடிமகனும், தனது வாழ்வில் குறைந்தது இரு முறையாவது ஆட்சிப் பேரவைக்குத் (senate) தோர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கான வாய்ப்பு இருந்தது. இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண்டுகளில், ஒருமுறை, நீதிமன்றத்திற்கு ஜூரியாக தோந்தெடுக்கப்படலாம்; வட்டங்கள், இனக்குழு சபைகளுக்கு பலநூறு குற்றவியல் நடுவர்களை (magistrates) நியமிக்க வேண்டிய தேவையும் இருந்தது. ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்த்தால், ஒவ்வொரு குடிமகனும், ஆண்டு முழுக்க ஏதாவது ஒரு பொறுப்பில் இருந்தே ஆகவேண்டும் என்ற நிலைமை நிலவியது.⁴

வேறுவகையில் சொல்வதென்றால், கிரேக்கர்களின் வாழ்க்கை, தம்மைத் தாமே நிர்வகித்துக் கொள்வதில், அரசியலிலேயே கழிந்தது என்று சொல்லாம். இத்தகையதொரு வாழ்க்கை முறையையே கிரேக்கர்கள் praxis என்று அழைத்தனர். இதையே மிகச் சிறந்த வாழ்க்கை முறையாகவும் கருதினர். அவர்கள் அவ்வாறு கருதியதற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு.

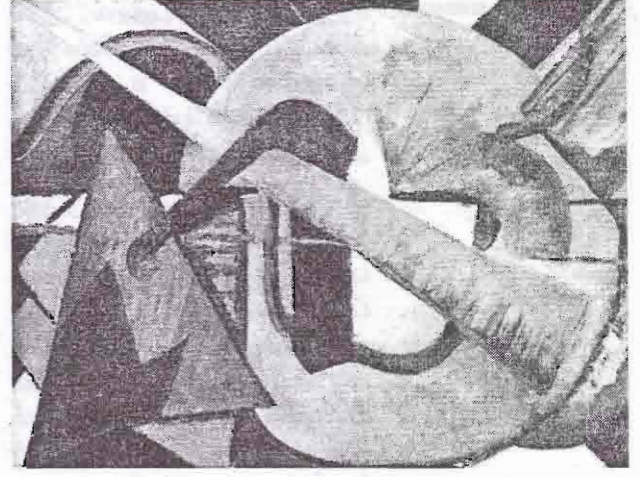
கிரேக்கர்களின் பார்வையில், மனிதனாக இருப்பது என்பதே, கிரேக்க நகர அரசுகளின் குடிமக்களாக இருப்பது என்பதுதான்.

மேலே விவரித்தது போன்றதொரு வாழ்க்கைக்கு, குடிமக்கள் தமது அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, இருப்பிடம் போன்றவற்றிற்காக உழைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாத ஒரு சூழல் நிலவ வேண்டும் என்பது அடிப்படை நிபந்தனை. ஒட்டுமொத்த கிரேக்கப் பொருளாதாரமுமே அடிமைகளின் உழைப்பில் நின்றது என்ற வகையில் இது ஓரளவிற்கு நிறைவேற்றப்பட்டது என்பதுமும் உண்மை. மிகுந்த வறுமை நிலைமையில் இருந்தவர் என்ற கருதப்பட்டவர்கூட ஒன்றிரண்டு அடிமைகளாவது வைத்திருந்தனர் என்ற நிலைமை இருந்தது. சில சந்தர்ப்பங்களில், வறுமை நிலையில் இருந்தவர்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவதற்கு உதவியகா இருக்கும் பொருட்டு இழப்பீட்டுத் தொகைகளும் கூட வழங்கப்பட்டது.

என்ற போதிலும், கிரேக்கத்தில் ஜனநாயக நகர அரசுகள் செழித்தோங்கியிருந்த (கி.மு. 450-350) காலகட்டத்தில், ஒரு சிறு எண்ணிக்கையிலான மேட்டுக்குடியினரே நகரத்தின் மொத்த செல்வத்தையும் கைக்கொண்டிருந்தனர். நிலபுலன்களையும் மற்றசெல்வங்களையும் நிர்வகிக்க விசுவாசமான அடிமை களை வைத்துவிட்டு முழுநேர அரசியல்வாதிகளாக வாழ்வைக் கழித்தவர்கள் இவர்களைப் போன்ற மிகச்சிலரே என்று சொல்லலாம்.

என்றாலும், குடிமக்களாக இருப்பது என்பது உயிர் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அடிப்படைத் தேவைகளுக்காக உழைப்பது என்பதிலிருந்து விலகிய உயர்வான வாழ்க்கை என்று சொல்லப்பட்டதால்/புரிந்து கொள்ளப்பட்டதால் கையளிக்கப்பட்ட அவ்வாழ்வைத் தழுவிக்கொள்வதில் கிரேக்கர்கள் எந்தத் துன்பமும் காணவில்லை என்றே சொல்லலாம்.

இப்படியானதொரு சூழலில், கிரேக்கத் தத்துவவாதிகள் அதை விடவும் மேலானதொரு வாழ்க்கை என்று ஒன்றை முன்வைக்கின்றனர். அது தத்துவவாதியாக இருப்பது. முன்னர் கண்டதைப் போல தத்துவம் என்பது 'அழகில் சிறந்தவற்றைத் தியானிப்பது' என்று விளக்கினர். அவ்வாறு 'தியானம்' செய்வதற்கு குடிமக்களின் அரசியல் வாழ்க்கைக்குத் தேவையானதைக் காட்டிலும் கூடுதலான ஓய்வு அவசியம் என்பது வெளிப்படை. ஒருவகையில் குடிமக்களின் praxis அலைக்கழிப்புகள் மிக்க ஒரு வாழ்க்கை என்பதை விளக்கிக்கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை. தத்துவவாதியின் வாழ்க்கை முறையோடு ஒப்பிட்டால் அந்த அலைக்கழிப்பு கூட மோசனாது; முற்ற முழுதான ஓய்வும், அமைதியும் கோரும் ஒரு வாழ்க்கைமுறை.

மேலும், குடிமக்களாக இருப்பது மனிதனாக, அதாவது மிருகத்திற்கும் கடவுள் தன்மைக்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் இருப்பது. ஆனால், தத்துவவாதியாவது மனிதனுக்கும் கடவுளுக்கும் இடைப்பட்ட நிலையை - கடவுள் தன்மையை நோக்கி நகர்வது என்றும் அவர்கள் விளக்கங்கள் தந்தனர்.

கடவுள் எந்தச் செயலிலும் ஈடுபட வேண்டிய அவசியம் இல்லாதவர்; எல்லையில்லாத ஓய்வில், நிரந்தரமான தியானத்தில் இருப்பவர். ஒரு தத்துவவாதியாக ஆவதன் மூலம், Theoria - வில் இறங்குவதன் மூலம், அது போன்றதொரு ஓய்வும் தியானமும் சாத்தியமாவதால் கடவுளின் நிலைக்கு நெருங்கிச்செல்ல முடியும் என்றும் விளக்கி, அத்தகைய வாழ்வையும், அதன் மூலம் தனது தேர்வையுமே நியாப்படுத்திக் கொண்டனர் என்றும் சொல்லலாம்.

அதே நேரத்தில், கிரேக்கத் தத்துவவாதிகளால் Praxis - ஐ முற்ற முழுதாகவும் நிராகரித்துவிட முடியவில்லை. கிரேக்க ஜனநாயக நகர அரசுகள், அவை கோரிய என்ற Praxis என்ற வாழ்க்கைமுறை, இவை நிலவும் பட்சத்திலே theoria என்ற வாழ்க்கைமுறையும் ஒரு தத்துவவாதியின் இருப்பமே

கடவுள் எந்தச் செயலிலும் ஈடுபட வேண்டிய அவசியம் இல்லாதவர்; எல்லையில்லாத ஓய்வில், நிரந்தரமான தியானத்தில் இருப்பவர்.

சாத்தியம் என்பதால், இவ் விரண்டிற்குமிடையில் ஒரு இணக்கத்தை உருவாக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு அவர்கள் ஆளாயினர்.

முழுக்க முழுக்க ஒரு தத்துவவாதியாக மட்டுமே இருப்பது/வாழ்வது (பிதாகரஸ், ப்ளேட்டோ) என்ற பார்வைக்குப் பதிலாக, ஒரு நல்ல அரசியல்வாதி தத்துவவாதியாகவும் இருக்க வேண்டும் என்ற பார்வையை வைத்தனர் (அரிஸ்டாட்டில்). இதன் உள்ளீடாக, Praxis - Theoria இரண்டும், மாறுபட்ட எதிரெதிரான வாழ்க்கைமுறைகள் என்ற கருத்து மறைந்து, சிறந்த வாழ்வின் பிரிக்கமுடியாத இரு அம்சங்கள் என்ற கருத்து எழுந்தது. இதில் உள்ள முரண் நகை என்னவென்றால், அரிஸ்டாட்டில் இதை முன்மொழிந்த காலப்பகுதியில், கிரேக்க நகரக் குடியரசுகள் தமது அந்திமக்காலத்தில் இருந்தனர். மாசிடோனியப் பேரரசு, சுதந்திரமான நகரக் குடியரசுகளை, ஒவ்வொன்றாக விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அலெக்சாண்டரின் தந்தை பிலிப், பாதிக்கும் மேற்பட்ட கிரேக்கத்தை தனது ஆளுகையின் கீழ் கொண்டு வந்துவிட்டிருந்தார். அரிஸ்டாட்டிலின் கண் முன்பாகவே, அலெக்சாண்டர் அதை முடித்து வைத்தான். Praxis என்ற வாழ்க்கைமுறை அவர் கண் முன்பாகவே மறைந்து போனது.

இந்த இடத்தில் poiesis என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்ட வாழ்க்கை முறையை சற்று கவனிப்பது தேவையாகிறது. முன்பு விளக்கியது போல, அது making - தொழிற்படுதல்; அதாவது, கைவினைஞர்கள், கலைஞர்கள் ஆகியோரின் வாழ்க்கையைச் சுட்டிய ஒன்று. கைவினைஞர்களைப் பொருத்தவரை-

யில், அவர்களது வாழ்க்கை உடல் உழைப்பைக் கோருவது. அதனால், அவர்கள் கிரேக்க நகர அரசுகளின் குடிமக்களாகும் தகுதி மறுக்கப்பட்டனர். கலைஞர்களைப் பொறுத்தவரையில், பிளேட்டோ கவிஞர்களை (poietai) தன் கற்பனைக் குடியரசிலிருந்து நாடு கடத்தியது புகழ்பெற்ற கதை. கவிஞர்கள் உடல் உழைப்பில் ஈடுபடாதவர்கள் என்ற போதிலும் ப்ளேட்டோ அவர்களை ஏன் நாடு கடத்த வேண்டும்?

ஒரு தத்துவவாதி அழகில் சிறந்த பொருட்களை, அதாவது, கடவுளின் நமது கண்களுக்குப் புலப்படும் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாப் பொருட்களை (eternal divine objects) தியானிப்பவன். அதுவே அவனை கடவுள் தன்மையை நோக்கி இட்டுச்செல்லும். கவிஞனோ, நாளும் தோன்றி மறையும் இவ்வுலகப் பொருட்களை - வடிவங்களை மொழியில் புனைந்து கொண்டே இருப்பவன். இதனால், தத்துவவாதி முன்மொழியும் விடுதலைக்குத் தடையாக இருப்பவன்; அதுதான் காரணம். கைவினைஞர்களும், இதே போன்று வடிவங்களை வளைபவர்கள் என்ற ஒப்புமையைக் கவனித்தால், அவர்கள் ஒதுக்கப்பட்டதற்கு, அது மேலும் ஒரு காரணமாவதும் புலப்படும்.

இதில் உள்ள வன்முறை ஏதோ விலக்கி வைத்தல் என்பதல்ல. கிரேக்கத் தத்துவம் அதன் ஆரம்பம் முதலே poiesis என்ற வாழ்க்கை முறையை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுந்த ஒன்று. உடல் உழைப்பில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டுவதால் கிடைத்த ஓய்விலிருந்தே அவர்களது வாழ்க்கை இருந்தது என்ற அர்த்தத்தில் மட்டுமல்ல. சாக்ரடீசிற்கு முந்தைய, ஆரம்பகால கிரேக்கத் தத்துவவாதிகளின் மொழியும் உள்ளடக்கமும், விவசாயம் சார்ந்த உழைப்புச் செயல்பாடுகளை உருவகப்படுத்தியும், சாக்ரடீசு தொடங்கி (அவருக்கு சற்றே முன்பிருந்தவர்கள்கூட) கைவினைத் தொழில் சார்ந்த செயல்பாடுகளை உருவகப்படுத்தியும் அமைந்திருப்பதைக் காட்ட முடியும்.

சுருக்கமாகக் கூறினால், அன்றாட உழைப்பு நடவடிக்கைகளைக் கவனித்து, அவற்றிலிருந்து அவருவமான கருதுகோள்களுக்கு வந்தடைந்த தோடல்லாமல், அவற்றை உருவகங்களாகவும் பயன்படுத்திக்கொண்ட கிரேக்கத் தத்துவம், தனது இருப்பை நியாயப்படுத்திக்கொள்ள, அந்த உழைப்பு நடவடிக்கையையே இழிவுபடுத்தி கடைக்கோடிக்கு விலக்கி வைத்தது.

கவிஞர்களை விலக்கி வைக்க அதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருந்தது. தத்துவத்தின் தோற்றத்திற்கு முன்பாக, கிரேக்க உயர்குடியினரின் இருத்தலியல் நெருக்கடிக்கு வடிகாலாக

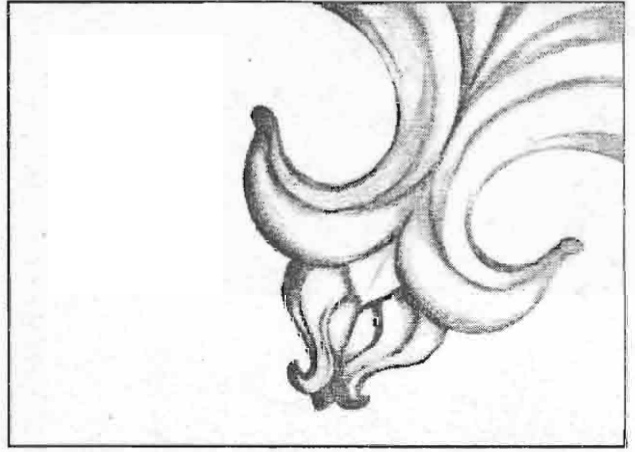
ஒரு தத்துவவாதி அழகில் சிறந்த பொருட்களை, அதாவது, கடவுளின் நமது கண்களுக்குப் புலப்படும் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாப் பொருட்களை

இருந்தது கிரேக்கத் துன்பியல் நாடகம் (tragedy). கிரேக்க உயர்குடியினரின் வாழ்வையும் இருத்தலியல் நெருக்கடிகளையும் கருப்பொருளாகக் கொண்டு, புராணங்களையும் நாட்டுப்புறக் கதைகளையும் பாடி நடித்துக் காட்டி அவர்களுக்கு இருத்தலியல் திருப்தியை வழங்கிக்கொண்டிருந்த அவ்வடிவத்தின் நியாப்பாடு, கிரேக்க வடித்தின் நியாயப்பாடு, கிரேக்க ஜனநாயக நகர அரசுகளின் (உயர் குடியினர் அல்லாத வெகுமக்களின்) எழுச்சி, கைவினைத் தொழில்களின் வளர்ச்சி, அதற்குக் காரணமாக இருந்து விஞ்ஞான அறிவின் வளர்ச்சி ஆகியவற்றால் மெல்லச் சரிந்து கொண்டிருந்தது. அச்சூழலில், புதிய விஞ்ஞான அறிவின் வளர்ச்சியை... அதற்கு காரணமாக இருந்த விஞ்ஞான அறிவின் வளர்ச்சி ஆகியவற்றால் மெல்லச் சரிந்துகொண்டிருந்தது. அச்சூழலில், புதிய விஞ்ஞான அறிவின் வளர்ச்சியை - அதற்கு காரணமாக இருந்த கைவினைத் தொழில்களை ஒதுக்கிவிட்டு - கையிலெடுத்துக் கொண்டு, சரிந்து கொண்டிருந்த உயர்குடியினரின் இருப்பிற்கு, புதிய சூழலையொட்டிய புதிய நியாப்பாடுகளை வழங்க கிரேக்கத் தத்துவம் முன்வந்தது.

விஞ்ஞான அறிவின் வளர்ச்சியின் காரணமாக, கிரேக்கப் புராண தெய்வங்கள், அவை மானுட வாழ்வில் குறுக்கிடுவது போன்ற நம்பிக்கைகள் மறைந்து கொண்டிருந்த சூழலில், ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத, பெயரில்லாத, பெயரிட முடியாத ஒரே தெய்வத்தை கிரேக்கத் தத்துவவாதிகள் முன்மொழிந்தனர். புராணங்களையும் பல்தெய்வ வழிபாட்டையும் இன்னும் முன்வைத்துக் கொண்டிருந்த துன்பியல் நாடகங்கள் இதனால் அதன் இயல்பான தாக்குதல் இலக்காயின. இந்தத் தாக்குதலில் தவிர்க்க இயலாமல் சிக்கிக் கொண்டவர்கள் அவற்றின் ஆசியர்கள் - கவிஞர்கள்.

கலைஞர்களை சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கும் அரசியல்வாதிகளும் கோட்பாட்டாளர்களும்; கோட்பாட்டாளர்களை, அரசியல்வாதிகளை வெறுப்புடன் புறந்தள்ளும் கலைஞர்களும் என்று இந்தப் பிரச்சினை இன்றுவரை தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. கிரேக்கச் சூழலும் அதனடியாக எழுந்த தத்துவமும் வடிவத்துத்தந்த இப்பிரச்சினைக்கு குறைந்தபட்சம் மார்க்சியத்தின் வழியாக நாமும் வாரிசுகளாயிருக்கிறோம். இன்று, அது நம் முன் எழுந்திருக்கும் வடிவத்தை எதிர்கொள்ள, கடந்த ஈராயிரம் ஆண்டுகளில் இப்பிரச்சினைப்பாட்டில் நிகழ்ந்த சில முக்கிய திருப்பு முனைகளை மிகச்சுருக்கமாக வேளும் பார்ப்பது அவசியம்.

முதல் முக்கிய திருப்புமுனையாக, கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டளவில் எழுந்த நவப்பளேட்-

டோனிசத்தைச் சொல்லலாம். இதில்தான் சிந்தனை என்பது இரண்டாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. ஒன்று, "எதையும் காணாத ஒருகாணல்" ஒரு "தொடுதல்" அல்லது "பிரசன்னம்" (presence) என்று வர்ணிக்கப்படுகிற "தியானம்" (contemplation) மற்றது, நாம் இன்று கோட்பாடு அறிவு (theoretical knowledge) என்று சொல்கிற தர்க்கரீதியான சிந்தனை. சிந்தனையை அதாவது தத்துவார்த்த சிந்தனையை இவ்வாறு இரண்டு வகையாக பிரித்து, ஒரு புதியவகைப்பட்ட சிந்தனை முறையை - discursive thought-ஐ கண்டு பிடித்ததானது, நடைமுறைக்கு (praxis) அதளவில் இருந்த நியாயத்தை இழக்கச் செய்தது; எல்லா அரசியல் நடைமுறைகளும் செயல்பாடுகளும் இறைவனோடு ஒன்று கலப்பதற்கான பாதையை நோக்கிச் செல்லும் வழியில், தயார்படுத்திக் கொள்ளாதல் அல்லது தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ளாதல் என்றானது.

அடுத்த முக்கிய தாவல், கிறித்துவ இறையியலுக்குள் நிகழ்ந்தது. கி.பி மூன்று, நான்காம் நூற்றாண்டுகள் தொடங்கி, ஆரம்பகால கிறித்துவப் பாதிமார்கள் "இறைவனை அறிதலுக்குத்" தந்த முக்கியத்துவம் மெல்லக் குறைந்தது.

கிரேக்கச் சூழலும் அதனடியாக எழுந்த தத்துவமும் வடிவத்துத்தந்த இப்பிரச்சினைக்கு குறைந்தபட்சம் மார்க்சியத்தின் வழியாக நாமும் வாரிசுகளாயிருக்கிறோம்.

மிக மெதுவாக வளர்ந்து கொண்டிருந்த அறிவியல் - தொழில்நுட்பத்தின் வளர்ச்சியும் கூட தத்துவம் - நடைமுறை குறித்த பார்வைகளில் விளைந்த இந்த மாற்றத்திற்கு இன்னொரு முக்கியமான காரணம்.

இது தொடர்பாக, இரண்டு முக்கிய புள்ளிகளை மட்டும் இங்கு குறித்துக் கொள்ளலாம். முதலாவது, கி.பி. 1500-களின் வாக்கில், ஐரோப்பிய நாகரிகத்தின் கலாச்சார மையம், மத்திய-தரைக்கடல் பகுதியிலிருந்து மேற்கு ஐரோப்பாவை - குறிப்பாக ஃப்ரான்ஸ் - நோக்கி நகர்ந்தது. மேற்கு ஐரோப்பியப் பகுதிகளில் இரும்புப் படிமங்கள் நிறைந்திருப்பது கண்டு பிடிக்கப்பட்டதே இதற்குக்காரணம்.

வாழ்க்கை நிலைமைகளைப் பொறுத் வரையில், கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் ஐரோப்பா, கிறித்து பிறப்பதற்கு முந்தைய சில நூற்றாண்டுகளைக் காட்டிலும் பெரிதாக வித்தியாசப்பட்டிருக்கவில்லை. இரும்பு, கிடைப்பதே அரிதாக, விலையுயர்ந்த ஒரு பொருளாக, போர்க் கருவிகளுக்கும், மரம் மற்றும் பிற பொருட்களைப் பிளப்பதற்கு பயன்படுத்துவதற்கும் உரிய பொருளாக இருந்தவரையில், பெரிய மாற்றங்கள் எதுவும் நிகழ்ந்துவிடவில்லை.

ஆனால், மேற்கு ஐரோப்பாவின் இரும்புச் சுரங்கங்கள் திறக்கப்பட்டதும், பெரும் மாற்றங்களை விளைவித்த (மெதுவாகத்தான் என்றாலும்), குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள். தொழில்நுட்பத்தில் நிகழத் தொடங்கின. கிரேக்க காலம் தொட்டு வழக்கத்தில் இருந்துவந்த கீறும் கலப்பை (scratch plough) க்குப் பதிலாக கனத்த கலப்பை (heavy plough) ஆறாம் நூற்றாண்டில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு ஐரோப்பா முழுக்க உடனே பழக்கத்திற்கு வந்தது. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டளவில் சேணமும், லாடமும் வடிவமைக்கப்பட்டபோது, எருதை விடவும் விரைவாகவும் கடுமையாகவும் உழைக்கக்கூடிய குதிரையை விவசாயிகள் இன்னும் கணிசமாகவும் முறையாகவும் பயன்படுத்த உதவியாக இருந்தது. குதிரையின் வேகம் பயணத்தை விரைவாக்கியதால், விவசாயிகள் தங்கள் உழுநிலங்களிலிருந்து தொலைவில் வசிக்கவும், இதனால் நகரங்களையொத்த வாழ்நிலை சாத்தியமான கிராமப் பகுதிகள் உருவாவதும், பொதுவான செல்வப் பொருக்கமும் எழுந்தது. எட்டாம் நூற்றாண்டிலேயே அறியப்பட்டிருந்த சுழற்சி முறை விவசாயம் பதினோராம் நூற்றாண்டளவில் முன்னேற்றமடைந்ததன் விளைவாக, விவசாய நிலங்களின் வளமும் உற்பத்தியும் கூடியது.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, காற்றாலைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. பெரும் மாற்றங்களை

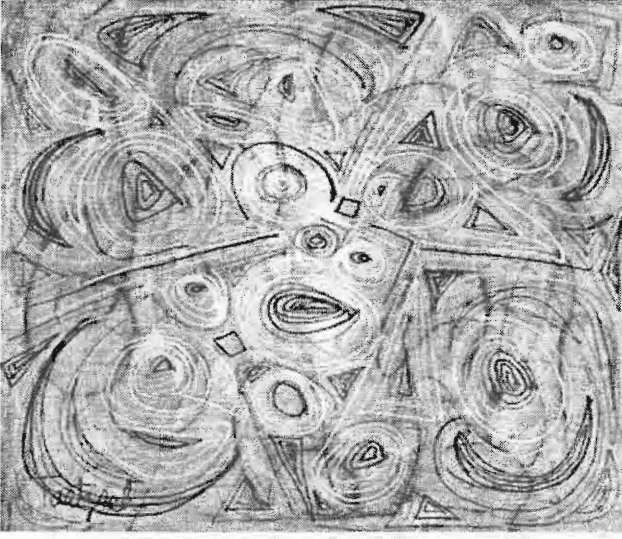

விளைவித்தது. பதினான்காம் நூற்றாண்டில், மேற்கு ஐரோப்பா எங்கும் காற்றலைகள் பரவிவிட்டிருந்தன. தோல் பதனிடுவது, சலவை செய்வது, தாதுக்களை பிரிப்பது, உலைகளுக்கு காற்றாதும்துருத்தியாக, வைரங்களை பட்டை தீட்ட என்று வியக்கத்தக்க, எண்ணற்ற விதங்களில் அது பயன்படுத்தப்பட்டது.

இந்த இயந்திரமயமாக்கல், உற்பத்தியில் குறிப்பிடத்தக்களவு பெருக்கத்தை கொண்டு வந்தது என்பதோடு மட்டுமல்லாது, மெதுமெதுவாக, தொழில் நுட்பங்களை செம்மைப்படுத்தவும் தூண்டியது. பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே தொழில்களில் உள்ள நடைமுறைப் பிரச்சினைகளை செய்து பார்த்து (trial and error) தீர்த்துக்கொள்ளும் பழக்கத்திற்குப் பதிலாக, பொது விதிகள் குறித்த ஆராய்ச்சி மீதும், முறைமைகள் (methods) மீதும் புதிய ஆர்வம் எழுந்தது. கைவினைஞர்கள் மட்டுமல்லாது, அறிவுஜீவிகளும் கலைஞர்களும் இதில் ஆர்வம் கொள்ள ஆரம்பித்தனர்.

கலைஞர்கள் என்றதும், மேற்சொன்ன மாற்றங்களின்

எட்டாம் நூற்றாண்டிலேயே அறியப்பட்டிருந்த சுழற்சி முறை விவசாயம் பதினோராம் நூற்றாண்டளவில் முன்னேற்றமடைந்ததன் விளைவாக, விவசாய நிலங்களின் வளமும் உற்பத்தியும் கூடியது.

துணைவிளைவான, இத்தாலியை மையமாகக் கொண்டு எழுந்த மறுமலர்ச்சி (Renaissance) என்ற நிகழ்வைப் பற்றி குறிப்பிட்டாக வேண்டும். கி.பி. 800 - ஆம் ஆண்டு வரையிலும் கூட, ஐரோப்பாவின் காலாச்சார, மையமாக இத்தாலியே இருந்தது. மேற்கு ஐரோப்பாவில் இரும்புச் செல்வம் நிறைந்திருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, ஃப்ரான்ஸ் கலாச்சார மையமாக மாறியதும், இத்தாலியைச் சேர்ந்த அறிவுஜீவிகளும் கலைஞர்களும் இழந்த பொற்காலத்தை மீட்டெடுக்கும் ஏக்கத்திற்கு ஆளானதில் உருவானதே மறுமலர்ச்சி என்று சொல்லலாம். இவர்களது மா-

கிரேக்கத் தத்துவவாதிகள் முன்மொழிந்த திலிருந்து முற்றிலும் விலகி, தத்துவம் தொழிற்படுத்துவதற்கான தாகியது; நடைமுறை என்பதும் எழபெ - லிருந்துற்கு அயமபெற்கு சரிந்தது.

பெரும் கலை - அறிவுச் சோதனைகள் பெரும் பாலும், மேற்சொன்ன தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்களை கற்பனையில் நிகழ்த்திக் காட்டியவை என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

புதிய நிலப்பகுதிகள், கடல்கள், இனங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது இரண்டாவது முக்கியமான புள்ளி. இதன் விளைவாக, ஏராளமான செல்வங்கள் - பொருள், அறிவு இரண்டும் - ஐரோப்பாவை நோக்கிக் குவிந்தது நாம் அறிந்த வரலாறே.

தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி, புதிய நிலப்பகுதிகளின் கண்டுபிடிப்பு, இத்தாலிய மறுமலர்ச்சிக்கலைஞர்களின் கலைதொழில்நுட்பப் பரிசோதனைகள், இவற்றோடு பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் துவக்கம் முதலே நெருக்கமாகத் தொடர்பு கொண்டிருந்த ஒரே சமூகக் குழு கைவினைஞர்கள் மட்டுமே. பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டளவில், மத்தியகால ஐரோப்பிய சமூகநிலையில், அதன் மதிப்பீடுகள் தகர்ந்திருந்த நிலையில், தனக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த சமூக நிலையிலிருந்து வெளியே வந்து, செல்வத்தைச் சேகரிக்கவும், புதியனவற்றைத் தேடுவதும் அதற்குச் சாத்தியமானது. தமது முயற்சிகளை, கண்டுபிடிப்புகளை நியாப்படுத்த, அவையனைத்தும் பொது நன்மைக்கு, 'மனிதகுல மேம்பாட்டிற்கு உதவியாக இருக்கின்றன' என்றே அவர்கள் முன்வைத்த வாதம். இதனடியாகப் பிறந்ததே மனிதநேயவாதம் (Humanism), மனிதகுல முன்னேற்றம் (progress) என்ற கருதுகோள்கள்.

பேகன், 'அறிவு பயனுள்ள பொருட்களை உருவாக்குவதாக இருக்க வேண்டும்' என்று அறிவுறுத்திய போது, இந்த கலாசார சூழலையே பிரதிபலித்தார் என்று சொல்லாம்.

மனித குல முன்னேற்றத்திற்குப் பயன்படாத ஆகாயக் கோட்டைகளை, அருவமான கருதுகோள்களை கட்டிக் கொண்டிருப்பதற்குப் பதிலாக இனி அறிவின் பணி, தத்துவத்தின் பணி, விஞ்ஞானத்தின் பணி, நடைமுறை சார்ந்ததாக, அதாவது, making என்ற புலத்திற்கானதாக, தொழில்நுட்பமாக மாற்றத்தகுந்ததாக, 'மனிதகுலத்திற்கு பயன்படக்கூடிய' தொழில்களை உருவாக்க உதவுவதாக மாறிப்போனது.

கிரேக்கத் தத்துவவாதிகள் முன்மொழிந்ததிலிருந்து முற்றிலும் விலகி, தத்துவம் தொழிற்படுத்துவதற்கான தாகியது; நடைமுறை என்பதும் doing - லிருந்து ற்கு making ற்கு சரிந்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில், காரல் மார்க்ஸ் praxis என்ற "practical - critical activity" - ஐ முன்மொழிந்த போது இந்த நீண்ட வரலாற்றையும் நுட்பங்களையும் புரியாமலேயே, மேற்சொன்ன முதலாளியக் கருத்தியலின் தொடர்ச்சியாகவே வைத்தார். அதோடு மட்டுமல்லாமல் உழைப்பு நடவடிக்கையே paraxis என்று உழைப்பை எல்லாவற்றுக்கும் மேலானதாக, மனிதனின் சாராசம்சமான பண்பாகவே ஏற்றி வைத்தார். மனிதக் குரங்கிலிருந்து மனிதன் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றதே உழைப்பினால்தான் என்று பிற்பாடு எங்கெல்ஸ் இதை இன்னொரு தளத்திற்கு நகர்த்திச் சென்றார். இதன் அடுத்தக்கட்டமாக லெனினும், அவரது வழிவந்தவர்களும் கட்சி சொல்படி நடந்துகொள்வது மட்டுமே

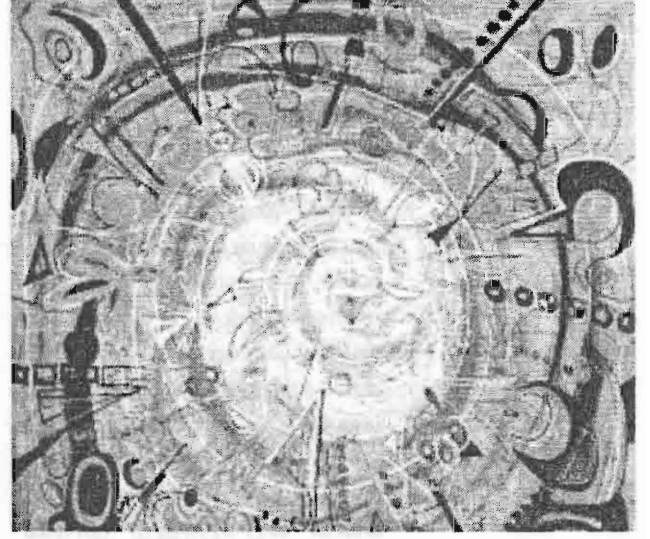
நடைமுறை என்ற சீரழித்த கதையெல்லாம் இன்று ஓரளவு பொது அறிவு சமாச்சாரங்கள்.

நம்முன் இருக்கும் கேள்வி, தத்துவம் - நடைமுறை - கலை என்று சொல்லப்படுபவற்றுக்கு, இனி என்ன பொருள் கொள்ளலாம் என்பதே.

கிரேக்கத் தத்துவவாதிகள் முன்மொழிந்ததற்கு மறுப்பாக, எதிர்மறையாகச் சொல்வதென்றால்: தத்துவத்தின் பணி இறைவனை தியானிப்பதல்ல, இறவாப்புகழ் நோக்கிய முயற்சியல்ல; நிகழ்கால சமூகத்தை விளக்கிக் கொண்டிருப்பதுமல்ல. அடிமைகளின் உழைப்பின்மீது கட்டமைத்த, மற்றவர்களையும், பெண்களையும் விலக்கிவைத்த, நிகழ்த்துதல் வடிவிலான நடைமுறையும் அல்ல. கலைஞர்கள் நாடுகடத்தப்பட வேண்டியவர்களும் அல்லர்; கலை நடவடிக்கை உழைப்ப நடவடிக்கையோடு ஒப்பிடக்கூடியதும் அல்ல. இம்மூன்று புலங்களையும் படிநிலை வரிசையில் வைக்கவும் இயலாது.

பிரபஞ்சத்திற்கும், மானுடம் வாழ்விற்கும் இறுதியான, உறுதியான அர்த்தம் எதுவும் இல்லை என்பதை ஒப்புக்கொண்டு வாழத்தலைப்பட்டிருக்கும் இன்றைய உலகில், மானிடப் பிறவிக்கும் மிருகங்களுக்கும் வித்தியாசம்தான் என்ன என்ற கேள்விக்கு இன்னமும் நியாயம் இருக்கிறது. மனிதன் தன் புறச்சூழலோடு ஆக்கப் பூர்வமான வினை புரிபவன். கலைநடவடிக்கை என்பது அதைப் பல்வேறு காலகட்டங்களிலும் ஊடறுத்துச் சென்ற பல்வேறு கருத்தியல்களையும் மீறி இலக்குகள் அற்ற ஆக்கபூர்வமான வினையாகவே இருக்கிறது. இதைக் கருத்தில் கொண்டுதான் "நமது மதம், அறம், தத்துவம் எல்லாம் மனிதனின் சீரழிவின் வடிவங்கள். இதன் எதிர் இயக்கம் : கலை" என்று முன்மொழிந்தான் நீட்ஷே.

கிரேக்கத் தத்துவம் அரசியல் புலக்கத்திற்குரியதாக விலக்கிய Praxis நிகழ்த்துதல் என்ற பொருளில் உண்மையில் கலையின் உள்ளார்ந்த சாத்தியப்பாடே. கிரேக்கத் துன்பியல் நாடகங்களுமே இத்தகைய நிகழ்த்துதலாகவே இருந்தன என்றாலும், அரசியலற்ற நிகழ்த்துதல் என்ற வெட்டிப் பேச்சும் ஆபத்தானதே என்பதை விளக்கிக் கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை. கிரேக்கத் தத்துவவாதிகள் முன்வைத்த அரசியல் நடைமுறையும், பெண்களையும், அடிமைகளையும், மற்றவர்களையும் விலக்கி வைத்தல்கள் நீக்கிய, அதிகாரப் படிநிலை வரிசையற்ற, அதிகாரத்தின் மறு உற்பத்தியாக இல்லாத கலையை நிகழ்த்துதலாக நாம் எப்படி உருவாக்கப் போகிறோம் என்ற கேள்வியே முன்வைக்கிறது. தத்துவமும் நடைமுறையும் கலையின் இந்த அம்சத்தை - நிகழ்த்துதலை கிரகித்துக் கொள்ள வேண்டும். மூன்றுமே,

காலத்திற்கொவ்வாத (Untimely) நிகழ்த்துதலாக இனி அமைய வேண்டும்.

நிகழ்கால சமூகத்தில் கருக்கொண்டுள்ள சாத்தியப்பாடுகளை (Virtual Possibilities) கண்டுணர்ந்து, இறுக்கமற்ற கருதுகோள்களை (Concepts) மிதக்க விடும் நிகழ்த்துதலாக தத்துவமும், அதே சாத்தியப்பாடுகளை உணர்வுத்தளத்தில் பரவவிடுவதாக கலையும் இருக்க வேண்டும்.

நீட்ஷே, காஃப்பா, ஜார்ஜ் ரீவெல் இதை நிகழ்த்திக் காட்டியவர்கள் என்று சொல்லலாம். "இனிவரும் இரண்டு நூற்றாண்டுகளின் வரலாற்றைச் சொல்லப் போகிறேன்," என்று தொடங்குவான் நீட்ஷே. பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளில் ஐரோப்பாவை ஆட்டி வைக்கப் போகிற பாசிசத்தை, சர்வவியாபகமான அதிகாரத்தை விசாரணையில் முன்னுணந்து விவரித்துக் காட்டினான் காஃப்பா. இருபது ஆண்டுகளில் மேற்கத்திய முதலாளிய சமூகம் எடுக்க இருந்த பரிமாணத்தை "கண்காணிப்பு மயமான சமூகத்தை" தனது Nineteen Eighty - Four இல் விவரித்தார் ஆர்வெல். ஒரு மதக்கறை படிந்த சொல்லைப் பயன்படுத்திச்

நம்முன் இருக்கும் கேள்வி, தத்துவம் - நடைமுறை - கலை என்று சொல்லப்படுபவற்றுக்கு, இனி என்ன பொருள் கொள்ளலாம் என்பதே.

சொல்வதென்றால், எதிர்-காலத்தை முன்னுணர்ந்து சொன்ன தீர்க்க தரிசிகள் இவர்கள்.

நடைமுறை அரசியல்வாதிகள், களப்பணியாளர்கள் முன்னுள்ள சவாலும் இதுதான். நிகழ்கால சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கு எதிர்வினை ஆற்றிக் கொண்டிருப்பது மட்டுமே களப்பணி, அரசியல் அல்ல. அதிகாரத்தை எதிர்ப்பதே புரட்சிகரமான அரசியல் அல்ல. அதிகாரம் தனது எதிரிகளை எப்போதும் தானே உருவாக்கிக் கொள்கிறது. அதன் இருப்பிற்கு எதிர்ப்புகள் வடிகால்கள் (safety-valves) மட்டுமே.

நடைமுறை என்பதன் முன்னுள்ள சவால், அதிகாரக் கட்டமைவிலிருந்த விலகி நின்று, அதிகாரப் படிநிலை வரிசையற்ற, மாற்று சமூக அமைவுகளை, வாழ்விற்கான சாத்தியப்பாடுகளை உருவாக்குவது எப்படி என்பதே அத்தகைய நடைமுறைகளை வடித்துக்கொள்வதே. (Ha-kim Bey முன் மொழியும் Temporary Autonomouys Zones எப்படியானவை என்பதையாவது நான் புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கலாம்).

நடைமுறையை தீர்மானகரமான இலக்குகள் (அதாவது, ஆதியிலே சொர்க்கம் மண்ணிலே இருந்தது, இடையில் சீரழிந்தது, மீண்டும் தேவனுடைய சாம்ராஜ்யத்தை மண்ணிலே கொண்டு வருவோம் என்ற வகையிலான இலக்குகள்; தத்துவத்தில் இதை teleology என்று சொல்வர்; மார்க்சியம் இப்படியாக விளக்கப்பட்டதும் ஒரு பிரச்சினை) இன்றி நிகழ்த்திக் காட்டுவதே சவால். அதுவே

நிகழ்கால சமூக அமைவில் கருக்கொண்டுள்ள சாத்தியப்பாடுகளை வெளிக்கொண்டு வருவதாக இருக்கும்.

இதை மறுத்துவிட்டு அல்லது இதற்காக மூளையைக் கசக்கிக் கொள்ளச் சோம்பல்பட்டு, இன்றைய சூழலுக்கான எனது எதிர்வினை என்று நியாயம் சொல்லிக்கொண்டு, எதிர் அரசியலை மட்டுமே செய்து கொண்டிருப்பது, மறைமுகமான, நுட்பமான சுயஅரிப்புச் சமாதானமே அன்றி வேறல்ல.

இவ்விஷயங்கள் குறித்து மேலும் ஆழமாக விளங்கிக் கொள்ள விரும்புவர்கள் வாசிக்க வேண்டிய நூற்கள் சில:

1. 1. Politics/Sense/Experience

A pragmatic inquiry into the promise of democracy - Timothy V. Kaufman - Osborn, Cornell University Press, Ithaca, 1991

2. Theory and Practice: History of a con- from Aristotle to Marx - Nicholas Lobkowitz, University of Dame Press, Notre Dome, 1967.

3. Challenging Theory: Discipline After Deconstruction - Catherine Burgeass, Ashgate, 1999

4. The Subjects Tragedy - Political Po- Feminist Theory and Drama. - Linda Kintz, The University of Michigan Press, 1992.

5. Introduction to the Reading of Hegel - Alexandre Kojeve, Cornell University Press, Zthaca, 1969.

6. Praxis and Action - Richard J. Bernstein, The University of Pennsylvania Press, 1971

7. Community: Reflections on a Tragic Ideal - Glenn Tinder Louisiana State Uni- Press, Baton Rouge.

8. The Culture of Citizenship, Inventing Postmodern Civic Culture - Thomas Bridges, State Unviersity of New York Press, 1994.

9. Finite and Infinite Games, A vision of Life as Play and Possibility - James P. Carse, Ballantine Books, New York, 1986.

மற்றும் சாத்தியமானால் நீட்டிப்பின் நூல்கள் அனைத்தையும், அல்லது குறைந்த பட்சமாக The Birth of Tragedy - யையும் வாசிப்பது அவசியமாகலாம்.

(கவிதாசரண் பெப்-ஏப் 2003)

நிகழ்கால சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கு எதிர்வினை ஆற்றிக் கொண்டிருப்பது மட்டுமே களப்பணி, அரசியல் அல்ல.

விமர்சனத்திற்கு எதிராக

ஸுலிஸன் ஸோன்டாக்

இன்றைய நவீன இலக்கியத் துறையில் உலக அளவில் பேசப்படும் மிக முக்கியமான பெண் படைப்பாளி ஸுலிஸன் ஸோன்டாக். Susan Sontag பன்முகப் பரிமாணங்களைக் கொண்ட இவர் திரைப்படம், புகைப்படம், நாவல், விமர்சனம், பெண் நிலைவாதம் என்று பல்வேறு தளங்களில் மிகவும் ஆழமான பார்வையுடனும் தேர்ந்த ஆற்றலுடனும் செயல்பட்டு வரும் அபூர்வமான ஆளுமை கொண்டவர். ரோலாண்ட் பார்த்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட எழுத்துக்களைக் கொண்ட தொகுப்புக்கு இவர் வழங்கிய முன்னுரை குறிப்பிடத்தகுந்தது. நாவல் எழுத்து முறையில் புதிய வடிவங்களைத் தோற்றுவித்தவை இவரது நாவல்கள். இவரது படைப்பாற்றலின் முக்கிய வெளிப்பாடுகளாய் நிற்கும் இவரது விமர்சனங்களில் கவனம் பெறும் இந்தக் கட்டுரை, படைப்பைவிட விமர்சனம் முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கும் இன்றைய காலத்தில் விமர்சனத்துக்குச் சிக்காமல் எப்படித் தப்பித்து தன்னை விமர்சனத்துக்கு மேம்பட்ட தாய் தற்காத்துக்கொண்டே வருகிறது என்பதைத் தெளிவாக முன்வைக்கிறது.

இக் கட்டுரை உன்னதம் இதழ் 4 இல் (1995 ஜூலை) இடம் பெற்றது. விமர்சனச் சிந்தனையை விரிவாக்கும் நோக்கில் இக்கட்டுரை இங்கு இடம் பெறுகின்றது.

தமிழில்:

எஸ். பாலசந்திரன்

உள்ளடக்கம் என்பது

ஏதோ வொன்றின் கணத் தோற்றம்

ஒரு மின்னலை எதிர்கொள்ளல்.

உள்ளடக்கம், அது மிகச் சிறியது.

மிகச் சிறியது.

வில்லெம் டி.சுனிங்

(ஆமெரிக்க அப்ச்ட் ராக்ட் எக்ஸ்பிரஷ்னிஸ்ட் ஓவியர்)

ஆழ்ந்த அறிவு இல்லாதவர்கள் தாம்

தோற்றத்தைக் கொண்டு

மதிப்பிட மாட்டார்கள்.

கண்ணுக்குப் புலனாகின்றவற்றில் தான்

உலகத்தின் மர்மங்கள் இருக்கின்றன.

கண்ணுக்குத் தெரியாத வற்றிலல்ல

ஆஸ்கார் வைல்ட்

மந்திரத் தன்மையும் ஜாலத் தன்மையும் கொண்டதாக இருந்ததே கலையின் தொடக்கக் கால அனுபவமாக இருந்திருக்க வேண்டும். கலை என்பது சடங்குகளுக்கான கருவியாக இருந்தது. (லஸ்கா குகைகளில் உள்ள சித்திரங்கள். மன்றும் அல்டாமிரா. நியாக்ஸ், லா பாஸேய்கா மற்றும் பல குகை ஓவியங்கள் ஆகியவை). தொடக்கக் காலக் கலைக் கோட்பாடு ஆகிய கிரேக்கத் தத்துவ அறிஞர்களின் கோட்பாடானது யதார்த்தத்தை மீட்டுருவாக்கம், (mimesis) போலி செய்வதே கலை என்று மொழிந்தது.

இந்த இடத்தில் தான் கலையின் மதிப்பு பற்றிய தனிச்சிறப்பான கேள்வி எழுந்தது. ஏனெனில் மீட்டுருவாக்கக் கோட்பாடு, அதன் வரையறைகளின் மூலம், கலையே தன்னைப் பற்றிய மதிப்பீட்டை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கான சவாலை முன் வைத்தது. இந்தக் கோட்பாட்டை மொழிந்த ப்ளேட்டோ, கலையின் மதிப்பு சந்தேகத்துக்குரியது என்று கூறுவதற்காகவே அதைச் செய்தார் என்று தோன்றுகிறது.

அறிதலுக்கு அப்பாற்பட்ட வடிவங்கள் அல்லது அமைப்புக்கள் ஆகியவற்றின் தோற்றத்தைப் போலச் செய்யப்பட்டு. சாதாரண பௌதீகப் பொருட்கள் கூட மீட்டுருவாக்கப் பொருள்களாகவே இருக்கின்றன என்று அவர் கருத்தியதால். ஒரு படுக்கையின் மிகச் சிறந்த ஓவியமும் கூட. 'போலச் செய்தலின்' (imitation) போலச் செய்தலே. ப்ளேட்டோவைப் பொருத்த வரையில் கலை என்பது பயன்பாடு உடையதும் அல்ல (படுக்கையின் ஓவியம் தூங்கு

வதற்குப் பயன்படாது). கண்டிப்பான அர்த்தத்தில், உண்மையும் அல்ல. அனைத்துக் கலைகளும் விரிவான, கண்களை ஏமாற்றுகிற (trompel oril) புனைவுகளையாதலால் அவை பொய்கள் தான் என்னும் ப்ளேட்டோவின் பார்வையை எதிர்த்து. கலைக்கு ஆதரவான அரிஸ்டாட்டிலின் வாதங்கள் உண்மையிலேயே சவால் விட இயலவில்லை. ஆனால், கலை பயன்பாடற்றது என்னும் ப்ளேட்டோவின் கருத்தை அவர் மறுத்தார். பொய்யாக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும். கலையானது ஒரு சிகிச்சை முறையின் வடிவத்தைப் பெற்றிருப்பதால் அதற்கென நிச்சயமாக ஒரு உபயோகம் உண்டு என்கிறார் அரிஸ்டாட்டில். ஆபத்தான உணர்ச்சிகளைத் தூய்மையாக்குகின்ற மருத்துவ ரீதியான பயன்பாடு இருப்பதால் கலை பயன்மிக்கதே என்று அரிஸ்டாட்டில் வாதிட்டார்.

யதார்த்தத்தை மீட்டுருவாக்கும் கலை என்பதாக கோட்பாடானது - ப்ளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் ஆகிய இருவரிடமும் - கலையானது எப்பொழுதும் கற்பனையானது என்னும் அனுமானத்தோடு கைகோர்த்துக் கொள்கிறது. ஆனால் மீட்டுருவாக்கக் கோட்பாட்டின் ஆதரவாளர்கள் அலங்கரிக்கப்பட்ட குணரூபக் கலைகளைக் காணத் தமது கண்களை மூடிக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. மீட்டுருவாக்கக் கோட்பாட்டின் எல்லைக்கு வெளியே உள்ள பிரச்சினைகளை அணுகாமலே, கலை என்பது 'யதார்த்தம்' ஆக இருப்பது இன்றியமையாதது என்னும் தப்பிதத்தைச் சரிசெய்யவோ, களைந்தெறியவோ இயலும்.

உண்மை என்னவெனில், யதார்த்தைப் 'போலச் செய்தல்' அல்லது பிரதிநிதித்துவப்படுத்தல் தான் கலை என்னும் கிரேக்கக் கொள்கையால் தீர்மானிக்கப்பட்ட எல்லைகளுக்குள்ளேயே கலை பற்றிய மேற்கத்தியப் பிரக்களுகள் மற்றும் பிரதிபலிப்புகளனைத்தும் கிடக்கின்றன. இந்தக் கொள்கையினூடாகவே கலை என்பது - ஒரு குறிப்பிட்ட படைப்புக்கு அப்பாலும் வெளியிலும் - பிரச்சினைக்குரியதாக மாறுகிறது. எனவே பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதாகிறது. இவ்வாறு கலையைப் பாதுகாப்பதற்கான முனைப்பே பின்வரும் வினோதமான பார்வையை உருவாக்குகிறது: 'உள்ளடக்கம்' என்று குறிப்பிடுவதற்கு நாம் கற்றுக் கொண்ட ஏதோவொரு விஷயத்திலிருந்து 'வடிவம்' என்று குறிப்பிடுவதற்கு நாம் கற்றுக் கொண்ட ஏதோவொரு விஷயம் பிரிந்து வேறுபட்டு இருக்கிறது. எனவே இதிலிருந்து 'உள்ளடக்கம்' பிரதானமானது என்றும் வடிவம் அதற்குத் துணையானது எனவும் உள்நோக்கம் கொண்ட ஒரு முடிவுக்கு நாம் வருகிறோம்.

யதார்த்தைப் 'போலச் செய்தல்' அல்லது பிரதிநிதித்துவப்படுத்தல் தான் கலை என்னும் கிரேக்கக் கொள்கையால் தீர்மானிக்கப்பட்ட எல்லைகளுக்குள்ளேயே கலை பற்றிய மேற்கத்தியப் பிரக்களுகள் மற்றும் பிரதிபலிப்புகளனைத்தும் கிடக்கின்றன.

கலை என்பது அகவயமான வெளிப்பாடு என்னும் கொள்கைக்கு ஆதரவாக, பெரும்பாலான விமர்சகர்கள் கலை என்பது வெளிப்புற யதார்த்ததைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவது என்னும் கொள்கையைக் கைவிட்டுவிட்ட நவீன காலத்திலும் கூட மீட்டுருவாக்கக் கொள்கையின் முக்கிய அம்சம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஒரு ஓவியத்தின் மாடலின் ஒரு கலைப் படைப்பைக் கருதுவோமாயினும் (யதார்த்தத்தின் சித்தரிப்பாகக் கலை). ஒரு அபிப்பிராயத்தின் மாடலின் அதைக் கருதுவோமாயினும் (கலைஞரின் அபிப்பிராயமாகக் கலை). உள்ளடக்கமே முதலாவதாக வருகிறது. உள்ளடக்கம் மாறியிருக்கலாம். இப்போது அது கற்பனை வலம் குறைந்து இருக்கலாம். அல்லது யதார்த்தத் தன்மை குறைந்து காணப்படலாம். ஆயினும் ஒரு கலைப்படைப்பு என்று இன்னும் கருதப்படுவது அதன் உள்ளடக்கமே. அல்லது, ஒரு கலைப் படைப்பு என்பது ஏதேனும் ஒன்றைச் சொல்லுகிறது என்று குறிக்கலாம் ('X சொல்வது என்னவென்றால்.... 'X சொல்ல முயல்வது என்னவென்றால்..., 'X சொன்னது என்னவென்றால்... போன்ற பல)

II

கலை தன்னைத் தானே மதிப்பிட வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று அது அறிந்திருக்கும் போது, ஒரு கலைப்படைப்பு என்ன செய்திருக்கிறது என்று முன்பே தெரிந்து கொண்டு (அல்லது தெரிந்ததாக எண்ணிக் கொண்டு) ஒருவர் ஒரு கலைப்படைப்பு என்ன சொல்லியிருக்கிறது என்று கேட்காமலிருக்கும் போது நம்மில் யாரும் இந்த எல்லாவிதமான கொள்கைகளின் முன்னாலும் உள்ள அறியாமையைக் களைய முடியாது. நம் உணர்வுள்ள வரையிலும் கலையைப் பாதுகாக்க வேண்டிய கடமை நமக்கு உண்டு. கலையைப் பாதுகாக்கவும் மதிப்பிடவும் உள்ள வழிமுறைகளில் எவை சுமையானதாகவோ, முட்டாள்தனமாகவோ அல்லது தற்காலத் தேவைகளையும் நடைமுறைகளையும் புறக்கணிக்கக் கூடியதாகவோ இருப்பினும் அவற்றை வீசியெறியக் கூடிய உரிமையும் நமக்கு உண்டு.

'உள்ளடக்கம்' என்னும் விஷயமே இன்று இந்த நிலையில் தான் உள்ளது. கடந்த காலத்தில் எப்படியிருந்த போதிலும் இன்று உள்ளடக்கம் என்னும் கருத்து ஒரு தடைக்கல்லாகவும் தொந்தரவாகவும், முழு அல்லது அரைகுறை ஃபிலிஸ்டைனிசமாகவும் இருக்கிறது.

பலவிதக் கலைகளிலும் ஏற்பட்டுள்ள நிஜமான வளர்ச்சி நம்மை கலைப்படைப்பு என்பது முதலாவதாக அதன் உள்ளடக்கம் என்னும் கருத்தியலிருந்து தொலைவுக்கு இட்டுச் செல்வ

தாகத் தோன்றியபோதிலும் இந்தக் கருத்து அசாதாரணமான தலைமைப் பீடத்தில் நீடித்திருக்க முயல்கிறது. எந்தவொரு கலையையும் அக்கறையுடன் கவனிக்கும் பெரும்பாலானவர்களிடம் மிக ஆழமாகப் பதிந்துவிட்ட கலைப்படைப்புகளை எதிர்கொள்வதற்கான உறுதியான வழியாக இக்கருத்து நிலை பெற்றிருப்பதால் தான் இது நேர்கிறது என்று நான் கருதுகிறேன். உள்ளடக்கம் பற்றிய கருத்து மீதான மிகையழுத்தம் நீண்ட காலத்துக்கு நீடித்திருப்பதான விமர்சனத்தை (Interpretation)யே இன்றியமையாததாகக் காண்கிறது பூரணத்துவம் பெற்றிருப்பதை அல்ல. அதுமட்டுமல்ல, ஒரு கலைப்படைப்புக்கு உள்ளடக்கம் என ஒன்று உண்டு என்னும் எண்ணத்தை நிலைப்பெறச் செய்வதற்காகவும் ஒரு கலைப்படைப்பு விமர்சனப்படுத்தப்படுவது வழக்கமாகிவிட்டது.

III

"உண்மைகள் என்று எதுவும் கிடையாது வெறும் விமர்சனங்கள் தாம் உள்ளன" என்று (சரியாகவே) கூறுகின்ற நீட்டேஷவைப் போல அவ்வளவு விரிவான பொருளில்

கலை தன்னைத் தானே மதிப்பீட வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று அது அறிந்திருக்கும் போது, ஒரு கலைப்படைப்பு என்ன செய்திருக்கிறது?

விமர்சனத்தை நான் அர்த்தப்படுத்தவில்லை.

கலையைப் பொருத்தவரையில், ஒரு முழுமையான படைப்பிலிருந்து குறிப்பிட்ட அம்சங்களைப் பிய்த்து எடுப்பது தான். (X, Y, Z மற்றும் பல) விமர்சனம் என்பதில் அர்த்தம் கொள்கிறது. விமர்சனத்தின் பணி உண்மையிலேயே ஒரு மொழி பெயர்ப்பின் பணிதான். விமர்சனம் செய்பவர் கூறுகிறார்: இதோ, பாருங்கள், X என்பது உண்மையிலேயே A-ஆகவோ, அல்லது அதற்குச் சமமானதாகவோ இருக்கிறது அல்லவா? Y என்பது B - ஆகவும் Z என்பது C - ஆகவும் இருக்கின்றன அல்லவா?

ஒரு பிரதி (Text)யை இவ்விதமான மாற்றியமைப்பதை எந்தச் சூழ்நிலை அனுமதிக்கிறது? இதற்கு விடையாக நமக்குச் சில விஷயங்களைத் தருகின்றது. விஞ்ஞான மறுமலர்ச்சியால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட உலகைப் பற்றிய யதார்த்தப் பார்வையால் தொன்மங்களின் (MYTH) சக்தியும் நம்பகத் தன்மையும் நொறுக்கப்பட்ட பிற்காலச் செந்நெறிக் காலப் பண்டைய நாகரிகத்தின் பண்பாட்டில்தான் விமர்சனம் முதலில் தோன்றுகிறது. தொன்மம் பிற்கால தொன்மப் பிரக்ஞையை உலுக்குகின்ற கேள்வி கேட்கப்பட்டவுடன் - மதரீதியான குறியீடுகளின் லட்சணம் உட்பட - பழங்காலத்து பிரதிகளனைத்தும் அவற்றின் புராதன வடிவத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கவையாக இருக்கவில்லை. பிறகு 'நவீனத் தேவைகளுக்குத் தகுந்தவாறு பழங்காலப் பிரதிகளை மறுசீரமைப்புச் செய்வதற்கு விமர்சனம் பயன்படுத்தப்பட்டது. கடவுள்களும் ஒழுக்கம் மிக்கவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று கருதிய

ஸ்டாயிக்குள் (stoics) ஜீயஸ் கடவுளின் மூர்க்கமான பண்புகளையும் அக்கடவுளின் இனத்தவர்களது முரட்டுத் தனத்தையும் ஹோமரின் இதிகாசங்களிலிருந்து நீக்கினார்கள்.

லேட்டோ (Leto)வுடன் ஜீயஸ் கொண்டிருந்த முறைகேடான பாலஹவினைச் சித்தரித்ததன் மூலம் ஹோமர் உண்மையிலேயே குறிப்பிட்டது ஆற்றல், விவேகம் ஆகிய இரண்டின் ஒருங்கிணைவைத்தான் என்று அவர்கள் விளக்கினார்கள். ஹீப்ரு மொழியின் பைபிளில் இருந்த வரலாற்றுப் பூர்வமான விவரணைகளை அலெக்ஸாந்திரியாவின் ஃபிலோ (Philo) ஆன்மீகப் பாடல்கள் தான் என்று விமர்சனம் செய்தார். எகிப்து தேசத்து மக்கள் அங்கிருந்து வெளியேறி நாற்பது வருடங்கள் பாலைவனத்தில் அலைந்து திரிந்துவிட்டு தங்களுக்கு வாக்களிக்கப்பட்ட தேசத்தில் நுழைவதைப் பற்றிய கதையானது உண்மையிலேயே இறைவனிடமிருந்து ஒரு தனிப்பட்ட ஆத்மா விடுதலை பெற்றுப் பல துன்பங்களை அனுபவித்து, இறுதியில் இறைவனால் வரமளிக்கப்பட்டதைப் பற்றிய உருவகக் கதையோயாகும் என்று கூறினார் ஃபிலோ.

எனவே விமர்சனம் என்பது பிரதிநிதியின் உண்மையான அர்த்தத்துக்கும் (பிற்கால) வாசகர்களின் தேவைகளுக்குமிடையில் உள்ள வித்தியாசத்தையும் ஏற்பின்மையையும் முன்னனுமானிக்கிறது. இந்த வித்தியாசத்தையும் ஏற்பின்மையைத் தீர்த்து வைக்க முயல்கிறது. சில காரணங்களால் பிரதியானது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட இயலாமற் போய்விட்டது. எனினும் அதனை வீசியெறிந்துவிட முடியாது என்பதுதான் நிலைமை. ஒதுக்கிக் தள்ள முடியாத மதிப்பு வாய்ந்த பழைய பிரதியை புதுமைப்படுத்திக் கொள்வதற்கு விமர்சனமே தீவிரமான நெறிமுறையாக இருக்கிறது. விமர்சனம் செய்பவர் பிரதியை அழிக்காமலும் புதிதாக எழுதாமலும் அதைச் சீரமைக்கிறார். இதைத்தான் செய்கிறேன் என்று ஏற்றுக் கொள்ளாதவராகவும் இருக்கிறார். பிரதியின் உண்மையான அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதன் மூலம் அதனைப் புரிந்து கொள்ளச் செய்வதாகவே சொல்லிக் கொள்கிறார். விமர்சனம் செய்பவர்கள் எவ்வளவு தான் பிரதியை மாற்றியமைத்தாலும் (இதற்கு மற்றுமொரு உதாரணம் கிறிஸ்தவ, யூதராபினிய 'ஆன்மீக கர்த்தாக்கள் எடுத்துக்கொண்ட சாலமனின் பாடல்களின் பாடல் - இது வெளிப்படையாகவே பாலுணர்வுப் பாடலாகும்) அவர்கள் ஏற்கனவே அதில் உள்ள அர்த்தத்தை மறந்துவிட்டுத்தான் இதைப் படிக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

கலையைப் பொருத்தவரையில், ஒரு முழுமையான படைப்பிலிருந்து குறிப்பிட்ட அம்சங்களைப் பிய்த்து எடுப்பது தான்.

எவ்வாறிருப்பினும் நமது காலத்து விமர்சனம் மேலும் சிக்கலானதாகும். விமர்சனத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான தற்காலத்து ஆர்வம் பிரச்சினைக்குரிய பிரதியின் மீது பக்தி நிரம்பிய அணுகுமுறையால் (இதற்கடியில் ஒருதாக்குதல் மறைந்திருக்கலாம்) அல்லாமல் பிரதி காட்டும் தோற்றங்களின் மேல் நேரடியான தாக்குதலை, பகிரங்கமான இகழ்வைக் காட்டுவதன் மூலமாக வெளிப்படுகிறது. விமர்சனத்தின் பழையபாணி வற்புறுத்தக் கூடியதாக இருப்பினும் மரியாதைக்குறியதாக இருந்தது. அது நேடியான அர்த்தத்தின் மீது வேறொரு அர்த்தத்தைக் கட்டியமைத்தது. விமர்சனத்தின் நவீன பாணி அகழ்வாராய்ச்சி செய்கிறது. அவ்வாறு செய்யும் போதே அழித்து விடுகிறது. பிரதிக்குப் 'பின்னால்' மறைந்திருக்கக் கூடிய உண்மையான பிரதியான ஒரு துணைப் பிரதியை அது தோண்டியெடுக்கிறது.

நவீன காலத்தில் மிகவும் போற்றப்படுகின்ற, செல்வாக்குமிக்க தத்துவங்களான மார்ச்சியமும் ஃப்ராய்டியமும், தாக்குகின்ற முனைப்புக் கொண்ட வியாக்கியானங்களின் (Hermeneutics) விரிவான அமைப்புக்களே அவை விமர்சனக் கோப்புகளுக்கே உண்மையில் விரிவான பங்காற்றுகின்றன. ஆராயத்தக்க எல்லா நிகழ்வுகளும் ஃப்ராய்டின் வார்த்தைகளில், 'உள்ளடக்க வெளிப்பாடுகள்' (Manifest Content) என்ற அடைப்புக் குறியிடப்படுகின்றன. இதற்கடியில் மறைந்து 'உள்ளறையும் உள்ளடக்கத்' (Latent Content) தின் உண்மையான அர்த்தத்தைப் பெற வேண்டுமெனில் இந்த உள்ளடக்க வெளிப்பாடுகளை நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தும் பின் ஒதுக்கி விட வேண்டும். மார்க்ஸைப் பொருத்த வரையிலோ புரட்சிகள், போர்கள் போன்ற சமூக நிகழ்வுகள். ஃப்ராய்டுக்கோ தனிநபர்களின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்களுக்கும் (நரம்பியல் நோய்க்குறிகள் மற்றும் பேச்சுப் பிறழ்ச்சி போன்றவை) விமர்சனத்திற்கான தருணங்களாகக் கையாளப்படுகின்றன. மார்க்ஸையும் ஃப்ராய்டையும் பொருத்தவரையில் இந்தச் சம்பவங்கள் புரிந்து கொள்ளத்தக்கவையாகத் தோன்றுகின்றன. ஆனால், விமர்சனமின்றி இவற்றை உண்மையிலேயே புரிந்து கொள்ள முடியாது. விமர்சனத்தால் மட்டுமே புரிந்து கொள்ள முடியும். விமர்சனம் செய்தல் என்பன விஷயத்தை மறுவரையறை செய்து அதற்குச் சமமான இன்னொன்றைப் பெறுவதாகும்.

எனவே, விமர்சனம் (நிறைய பேர் நினைப்பதைப் போல) முழுமையான தனிச்சிறப்பான மதிப்பு அல்ல. தகுதிகள் நிறைந்த காலமற்ற இடத்தில் பொருத்தப்பட்டுள்ள அறிவின் செயல்பாடு தான் அது. மனிதப் பிரக்ஞையைப் பற்றிய வரலாற்றுப் பார்வை கொண்டு விமர்சனம்

மதிப்பிடப்பட வேண்டும். சில குறிப்பிட்ட பண்பாட்டுச் சூழல்களில் விமர்சனமே விடுதலைக்கான செயல்பாடாக இருக்கிறது. இறந்துபோன கடந்த காலத்தைப் புனரமைப்பதற்கும் கால மாறுதலுக்குத் தக்கபடி மாற்றியமைப்பதற்கும், கடந்த காலத்திலிருந்து தப்பிப்பதற்கும் இது ஒரு வழிமுறை. வேறு பண்பாட்டுச் சூழல்களில் இது பிற்போக்கானதாக, மரியாதையற்றதாக, கோழைத்தனமானதாக, திக்கு முக்காடச் செய்வதாக இருக்கிறது.

IV

விமர்சனம் செய்யும் உபாயங்கள் பெருமளவுக்கு எதிர்ப்புவாதமானதாகவும், ஆக்கிரமிப்புத் தன்மையுள்ளதாகவும் இருக்கும் காலம் இது. நகர்ப்புறச் சுற்றுச் சூழலை போக்குவரத்து வாகனங்களின் மற்றும் கனரகத்தொழில்சாலைகளின் புகை அழுகாக்கிவிடுவதைப் போல, கலையின் மீது விமர்சனங்களைக் கொட்டுவதால் நம் உணர்வுகள் இன்று விஷம் தோய்ந்து கிடக்கின்றன. ஆற்றல் உயர்வுநிலைத் தகுதி ஆகியவற்றைப் பலி கொடுத்து அறிவை எக்கச் சக்கமாகப் பெருக்கி வைத்துள்ள பண்பாட்டில் விமர்சனம் என்பது

மனிதப் பிரக்ஞையைப் பற்றிய வரலாற்றுப் பார்வை கொண்டு விமர்சனம் மதிப்பிடப்பட வேண்டும்.

கலையின் மீதான அறிவின் பழிவாங்குதலாகவே இருக்கும்.

அதுமட்டுமல்ல, உலகின் மீதான, அறிவின் பழிவாங்குதலாகவும் அது இருக்கும். விமர்சனம் செய்வது - 'அர்த்தங்களின்' நிழல் உலகத்தைக் கட்டமைப்பதற்காக - உலகத்தை வறியதாக்குவது, வெற்றிடமாக்குவது. உலகத்தை இந்த உலகமாக மாற்றுவதற்கான முயற்சியாகும். ('இந்த உலகம்' என்றால் இன்னொரு உலகம் இருக்கிறதென்று பொருள்)

ஏற்கனவே உலகம் - நமது உலகம் வெற்றிடமாக்கப்பட்டுவிட்டது. வறியதாக்கப்பட்டுவிட்டது. நமக்கு கிடைத்த உலகத்தை மீண்டும் நாம் உடனடியாக அனுபவிக்கும் வரையிலுமாவது போலியான உலகங்கள் நம்மை நெருங்காதிருக்கட்டும்.

V

பெரும்பாலான நவீன உதாரணங்களில், படைப்பைத் தனியே விடுவதற்கு மறுக்கின்ற ஃபிலிஸ்டைன் வாதத்துக்கு இட்டுச் செல்கிறது விமர்சனம். உண்மையான கலை நம்மை நெகிழ வைக்கும் ஆற்றல் கொண்டது. ஒரு கலைப்படைப்பை அதன் உள்ளடக்கமாகச் சுருக்கி, பிறகு அதை வியாக்கியானம் செய்வதன் மூலம் கலைப்படைப்பு ஒருவரால் தமக்கேற்றபடி வசக்கி வைக்கப்படுகிறது. ஒரு கலைப்படைப்பை விமர்சனம் சமாளிக்கத் தகுந்ததாகவும், சௌகர்யமானதாகவும் மாற்றிவிடுகிறது.

விமர்சனத்தின் இந்த ஃபிலிஸ்டைனிஸம் மற்ற எந்தக் கலைவடிவத்தையும் விட இலக்கியத்தில் தான் ஏராளமாக இருக்கிறது. பல பத்தாண்டுகளாகவே கவிதை

நாடகம் அல்லது கதையின் உட்கூறுகளை இன்னொரு விஷயமாக மொழிபெயர்ப்பதே நமது பணி என்று இலக்கிய விமர்சகர்கள் புரிந்துகொண்டுள்ளனர். சில சமயங்களில் ஒரு எழுத்தாளர் சற்றே வெட்கத்துடன் தன் படைப்பில் மிக நல்ல ஹாஸ்யச் சுவையைத் சேர்த்து, தெளிவான, வெளிப்படையான விமர்சனத்துக்கு அழகூட்டி தனது கலையின் அப்பட்டமான ஆற்றலுக்கு முன்னால் சிரமப்படக்கூடும். இவ்வாறு மிகையான ஒத்துழைப்புத் தரும் எழுத்தாளருக்கான எடுத்துக்காட்டு தாமஸ் மான். இன்னும் உறுதியான எழுத்தாளர்களின் விஷயத்தில் தனது பணியைச் செய்வதற்கு விமர்சகர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடையலாம்.

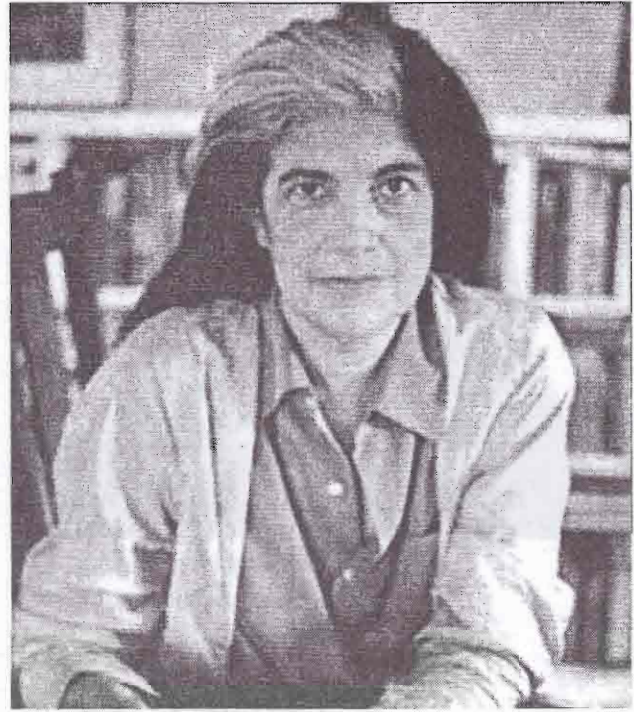
விமர்சன கர்த்தாக்களின் மூன்று படையணியினராய் காஃப்காவின் படைப்புகள் கொச்சைப் படுத்தப்பட்டன. சமூகப் பிரச்சினையின் எழுத்தாளரான காஃப்காவை அணுகியவர்கள் எதேச்சாதிகார அரசின் முன்னால் நவீன அதிகாரவர்க்கத்தின் ஏமாற்றங்கள் மற்றும் உளநோய்கள் ஆகியவற்றின் நோய் ஆராய்ச்சியாகவும் இறுதியான முடிவாகவும் அவரது படைப்புக்களைக் கண்டார்கள். உள் பகுப்பாய்வின் எழுத்தாளராக காஃப்காவை அணுகியவர்கள் காஃப்காவின் எழுத்துக்களை அவர் தனது தந்தையிடம் கொண்ட அச்சத்தின் துயரமிக்க வெளிப்பாடுகளாகவும், அவரது ஆண்மையின்மை குறித்த கவலைகளாகவும் அவரின் சுய விரியமின்மை குறித்த உணர்வுகளாகவும் தன் கனவுகளிடம் தானே அவர் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்ததன் வெளிப்பாடுகளாகவும் கண்டார்கள்.

காஃப்காவை மதப் பிரச்சினைகளின் எழுத்தாளராக அணுகியவர்கள் The Castle - ல் கே. என்னும் பாத்திரம் சொர்க்கத்துக்குச் செல்வதற்கு வழியைக் கண்டடைய முயன்று கொண்டிருந்ததாகவும், The Trial (விசாரணை) -இல் ஜோஸ்ப்கே, கடவுளின் பாரபட்சமற்ற, புதிரான நீதியாய் தீர்ப்பு வழங்கப்படுவதாகவும் விளக்கினார்கள்.... விமர்சனக் கர்த்தாக்களை, அட்டைப்புழுக்களைப் போலக்கவர்ந்த படைப்புகள் சாமுவெல் பெக்கட்டின் படைப்புக்கள். வெளிப்புற உலகிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டுத் துண்டு துண்டாக்கிக் கீழே சிதறிக் கிடக்கின்ற உடலியல் ரீதியாக இயங்கும் சக்தியற்றதெனச் சித்தரிக்கப்படுகின்ற, தோல்வியடைந்த ப்ரக்ஞையைப் பற்றிய மிகவும் மென்மையான பெக்கட்டின் நாடகங்கள், கடவுளிடமிருந்து அல்லது வாழ்வின் அர்த்தத்திலிருந்து மனிதரின் அந்நியமாதலைப் பற்றிய கருத்துரையாகவோ அல்லது மனநோயின் உருவகமாகவோ வாசிக்கப்படுகின்றன.

ப்ரெலிஸ்ட், ஜாய்ஸ், ஃபாக்னர், ரில்கே, லாரன்ஸ், ஸ்டீட்.. இவ்வாறு எழுத்தாளர்களை வரிசை

யாகச் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கலாம். விமர்சனம் என்னும் கெட்டியான ரொட்டியால் மூடப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் பட்டியல் முடிவே இல்லாதது. ஆனால் விமர்சனம் என்பது பேதைமை வாய்ந்தவர்களுக்கு சாதாரணர்களால் வழங்கப்படுகின்ற பரிசு மட்டுமல்ல. அது உண்மையில், ஏதோவதொரு விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கான நவீன வழிமுறையாகவும், ஒவ்வொரு வேறுபட்ட படைப்புக்கும் பொருந்திப் பார்க்கத்தக்கதாகவும் இருக்கிறது. டென்ஸ்ஸிவில்லியமின் A Streetcar Named Desire என்னும் தனது திரைப்படத் தயாரிப்புப் பற்றி இயக்குநர் எலியா கஸன் வெளியிட்ட குறிப்புகளிலிருந்து நமது பண்பாட்டைச் சூழ்ந்துள்ள பழிவாங்கும் உணர்வுள்ள உணர்ச்சிப் பூர்வமான காட்டுமிராண்டித் தனத்தை ஸ்டான்லி கோவால்ஸ்கி என்ற கதாபாத்திரம் பிரதி நிதித்துவப்படுத்துவதையும் ப்ளான்சு டூ பாய்ஸ் மேற்கத்திய நாகரிகம், கவிதை, மெல்லிய ஆடை, மங்கலான ஒளி, தூயதான உணர்வுகள் மற்றும் பல பண்புகளின் குறியீடாகவும், கொஞ்சம் உடை சம்பந்தமான விஷயத்தில் ஒழுக்கற்றவளாகவும் இருப்பதையும் கஸன் கண்டு பிடிக்க வேண்டியிருந்தது என்று அறிய இயலும். டென்ஸ்ஸி வில்லியம்ஸ் எழுதிய ஆற்றல் மிக்க மனோதத்துவ இந்த மெலோடி ராமா இப்போது எளிதில் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாகி விட்டது: 'அது மேற்கத்திய நாகரிகத்தின் சீரழிவைப் பற்றியது. ஸ்டான்லி கோவால்ஸ்கி என்னும் பெயருடைய ஆழகான அயோக்கியனையும், ப்ளான்சு டூ பாய்ஸ் என்னும் பெயருடைய கைவிடப்பட்ட அழகுமிக்க யுவதியையும் பற்றிய நாடகமாக மட்டுமே இருந்திருந்தால், ஒருவேளை அது சமாளிக்க முடியாததாக இருந்திருக்கும்.

தங்கள் படைப்புக்கள் விமர்சனப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று கலைஞர்கள் முனைப்புக் காட்டு கிறார்களா அல்லது காட்டுவதில்லையா என்பது பொருட்படுத்தத்தக்கதல்ல. Streetcar எதைப் பற்றிய படைப்பு என்று கஸன் நினைக்கிறாரோ அதையே தான் டென்ஸ்ஸி வில்லியம்ஸ் நினைக்கிறார். The Blood of a Poet மற்றும் Orpheus ஆகியவற்றில் எழுத்தாளர் Cocteau விரும்பிய விரிவான விளக்கப் படிப்பை மேற்கண்ட திரைப்படங்கள் - ஃப்ராய்டிய சிம்பலிஸம் மற்றும் சமூக விமர்சனம் ஆகியவற்றோடு - பெற்றிருந்தன. ஆனால் இந்தப் படைப்புகளின் மதிப்பு அதன் 'அர்த்தங்களில் பொதிந்திருக்கவில்லை. உண்மையில், வில்லியம்ஸின் நாடகங்களும் Cocteau வின் திரைப்படங்களும், மேற்கண்ட எச்சரிக்கைத் தொனியிலான அர்த்தங்கள் குறைபாடுள்ளவையென்றும் பொய்யானவை யென்றும் கற்பிதங்களென்றும் நேர்மைக் குறைவானவையென்றும் தான் உண்மையில் தெரிவிக்கின்றன.

இதற்குச் சமமான போலியான விமர்சனங்கள் உருவாகும் வகையிலேயே Last Year at Marienbad திட்டமிட்டு Resnais மற்றும் Robbe - Grillet இருவரும் உருவாக்கினர் என்று அவர்களது பேட்டிகளிலிருந்து தோன்றுகிறது. ஆனால் Marienbad - ஐ விமர்சனப்படுத்தும் முயற்சிகள் எதிர்க்கப்பட வேண்டும். Marienbad ன் சிறப்பே அதன் படிமங்களின் தூய்மையான, மொழிபெயர்க்கவியலாத, உணர்வுபூர்வமான உடனடித்தன்மையும் சினிமா வடிவத்தின் குறிப்பிட்ட சில பிரச்சினைகளுக்கு அது முன்வைக்கும் கடுமையான (குறுகலான) தீர்வுகளும் தான்.

The Silence திரைப்படத்தில், வெறிச் சோடிய இரவு நேரத்துத் தெருவொன்றில் தண்ணீர்த் தொட்டி விழுந்து கடகடவென்று உருள்வதை ஆணுறுப்பு வடிவச் சிலையின் குறியீடாக இங்கம் பெர்க்மான் அர்த்தப்படுத்தியிருக்கக் கூடும். அவ்வாறு அவர் செய்திருப்பாரேயானால் அது முட்டாள்தனம் ('கதை - சொல்லி-

தங்கள் படைப்புக்கள் விமர்சனப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று கலைஞர்கள் முனைப்புக் காட்டு கிறார்களா அல்லது காட்டுவதில்லையா என்பது பொருட்படுத்தத்தக்கதல்ல.

யை நம்பாதீர்கள், கதையை நம்புங்கள்' என்றார் டி.ஹெச். லாரன்ஸ். லாரன்ஸ் உண்மையில் 'கலைஞனை நம்பாதீர்கள்' என்றுதான் சொன்னார்.) உணவு விடுதியின் உள்ளே மூர்க்கத்தனமாக நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆயுதங்களுடனான மர்மமான கலவரத்தின் உணர்வுப்பூர்வமான உடனடி சமனியாக, பௌதீக ரீதியான பிம்பமாக, தண்ணீர்த் தொட்டி காட்டப்படும் காட்சி அத்திரைப் படத்திலேயே சிறப்புமிக்கதாகும். தண்ணீர்த் தொட்டியின் ஓய்விய வியாக்கியானத்தை நோக்கிச் செல்பவர்கள் திரையில் நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பதை உள்வாங்குவதற்குத் தங்களுக்கு ஆற்றல் இல்லை என்பதையே வெளிப்படுத்துகிறார்கள்.

படைப்பின் மீதான (பிரக்ஞையுள்ள அல்லது பிரக்ஞையற்ற) அதிருப்தியைத்தான் இதுபோன்ற விமர்சனங்கள் எப்போதும் காட்டுகின்றன. படைப்பை வேறொன்றின் மூலம் அப்புறப்படுத்துவதற்கான விருப்பத்தையும் கூட ஒரு கலைப்படைப்பு அதன் உள்ளடக்கத்திற்கான விஷயங்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்படுகிறது என்னும் மிகவும் சந்தேகத்திற்குரிய

கொள்கையின் அடிப்படையில் அமைந்த விமர்சனங்கள் கலையைக் கொச்சைப்படுத்துகின்றன. இவை கலையைப் பயன்பாட்டுக்குரிய ஒரு கட்டுரையாகவும், உள்ளத்தில் வைத்துக் கொள்வதற்கான வகைப்பாடுகளின் தொகுப்பாகவும் ஆக்கி விடுகின்றன.

VII

விமர்சனம், உண்மையில் எப்போதுமே கலையைப் பணிய வைக்க இயலாதது. இன்று உள்ள கலையின் பெரும்பாலான பகுதி விமர்சனத்திலிருந்து விலகிச் செல்வதற்கான முனைப்புடன் உருவாயிற்று என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். விமர்சனத்தை ஒதுக்குவதற்காக கலை எள்ளலாக (Parody) மாறுகிறது. அல்லது குணரூப (abstract) மானதாகிறது. அல்லது (வெறும்) அலங்காரம் கொண்டதாகிறது. அல்லது கலையல்லாததாக (non-art) மாறுகிறது.

விமர்சனத்திலிருந்து விலகிச் செல்வது நவீன ஓவியத்தின் குறிப்பிடத்தக்க பண்பாக இருக்கிறது. குணரூப வகை ஓவியம் என்பதே எளிய வார்த்தைகளில் சொல்வதெனில், உள்ளடக்கம் இல்லாம விருப்பதற்கான முயற்சிதான். உள்ளடக்கமே இல்லையெனில் விமர்சனமும் இருக்க முடியாது. பாப் கலையானது இதற்கு எதிரான வழிமுறையை மேற்கொண்டு இதே விளைவை உருவாக்குகிறது. வக்கிரமும் சப்தமும் முரட்டுத்தனமும் கொண்ட உள்ளடக்கத்தைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் விமர்சனப்படுத்த இயலாததாகி விடுகிறது.

(சிம்பலிசம் என்று தவறாகக் குறிப்பிடப்பட்ட இயக்கம் உட்பட) பிரெஞ்சுக் கவிதையின் மாபெரும் பரிசோதனைகளில் தொடங்கி பெரும்பாலான நவீனக் கவிதைகள், வார்த்தையின் ஜாலத் தன்மையை மீட்டெடுத்து, கவிதையில் மௌனத்தைப் புகுத்தி, விமர்சனத்தின் முரட்டுப் பிடியிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டன. நவீனக் கவிதை ரஸனையின் மிகச் சமீபத்துப் புரட்சி - எலியட்டைத் தூக்கியெறிந்து விட்டு பவுண்டை உயர்த்திய புரட்சி - கவிதையில் உள்ளடக்கம் என்பதிலிருந்து விலகிச் செல்வதைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. விமர்சனகர்த்தாக்களின் ஆவத்துக்கு நவீனக் கவிதையை இரையாக்கும் போக்குக்கு எதிர்ப்புணர்வைக் காட்டுகிறது.

அமெரிக்காவின் சூழ்நிலையைத் தான் நான் பேச விரும்புகிறேன். புறக்கணிக்கத்தக்க அளவிலும் பலவீனமாகவும் உள்ள சோதனா பூர்வவாத (Avant-garde) கலை வடிவங்களின் மீது (கதைகள் மற்றும் நாடகங்கள்) இங்கு விமர்சனம் தீவிரமாக இருக்கிறது; பெரும்பாலான அமெரிக்க நாவலாசிரியர்களும் நாடகாசிரியர்களும் பத்திரி-

விமர்சனத்திலிருந்து விலகிச் செல்வது நவீன ஓவியத்தின் குறிப்பிடத்தக்க பண்பாக இருக்கிறது.

கையாளர்களாகவோ அல்லது சமூகவியல் கனவான்களாகவோ மனோவியல் கனவான்களாகவோ இருக்கிறார்கள். திட்டமிடப்பட்ட இசையைப் போன்ற இலக்கியத்தையே அவர்கள் எழுதுகிறார்கள். எனவே கதையின் மற்றும் நாடகத்தின் உருவகத்தில் எதைச் செய்ய முடியுமோ அதிலெல்லாம் ஆதிநிலையும், ஆர்வமின்மையும், தேக்கநிலையுமே உள்ளன. ஆகவே தான் வெறும் செய்தியாகவோ, தகவலாகவோ உள்ளடக்கத்தைக் கருதமுடியாத போதும் கூட, அது வெளிப்படையானதாகவும் பார்வைக்கு அகப்படக்கூடியதாகவும் கையாளத்தக்கதாகவும் இருக்கிறது. கவிதை, ஓவியம் மற்றும் இசையைப் போலன்றி நாவல்களும் நாடகங்களும் (அமெரிக்காவில்) தமது உருவத்தில் மாற்றங்களுக்கான அக்கறையைப் பிரதிபலிக்காத காரணத்தால், இக்கலை வடிவங்கள் விமர்சனத்தின் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகின்றன.

ஆனால் திட்டமிடப்பட்ட சோதனா பூர்வவாதம் - உள்ளடக்கத்தை விலையாகக் கொடுத்தேனும் உருவத்தில் செய்யப்பட்ட பரிசோதனைகளை குறித்ததெனினும் - விமர்சனத்தை இட்டு நிரப்பிய கலைக்கு எதிரான ஒரேயொரு மறுப்பு இதுமட்டும்தான் என்று சொல்லிவிட முடியாது. குறைந்தபட்சம் நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. ஏனெனில் அவ்வாறு சொல்வது கலையைத் தொடர்ந்து விலகியோடச் செய்வதாகும். (அதுமட்டுமன்றி, அடிப்படையிலேயே மாயையான உருவத்துக்கும் உள்ளடக்கத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை நிலைத்திருக்கச் செய்கிறது).

விமர்சனகர்த்தாக்களைப் புறக்கணிப்பதற்கு கொள்கையளவில் இன்னொரு சாத்தியமான வழி இருக்கிறது: ஒருமைத் தன்மையும் தாய்மையும் கொண்ட மேற்பரப்புடன் உள்ள, துடிப்பான, இயக்க வேகங்கொண்ட, நேரடியான மொழியில் பேசக்கூடிய கலைப் படைப்புக்களை படைப்பதே அது. இப்போது அது சாத்தியமா? திரைப்படத்தின் மூலம் அது சாத்தியம் தான் என்று நம்புகிறேன். எனவே தான் சினிமா மிகவும் உயிர்ப்புள்ளதாகவும் மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட வைப்பதாகவும், இப்போதுள்ள கலை வடிவங்களிலேயே மிகவும் முக்கியமானதாகவும் இருக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட கலைவடிவம் ஜீவத்துடிப்பு மிக்கது என்பதை தவறுகள் செய்வதற்கான நிறையத் தளங்களை வழங்கி, பிறகும் அது நல்லதாக இருப்பதை வைத்துக் கணிக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக பெர்க்மானின் திரைப்படங்கள் - நவீன மனோநிலைகளைப் பற்றிய பலவீனமான செய்திகளை ஏராளமாக வைத்திருந்த போதிலும், ஆகவே விமர்சனத்துக்கு வரவேற்பளித்த போதி-

லும் - அவற்றின் இயக்குநருடைய பாசாங்களை உள் நோக்கங்களை வெற்றி-கொண்டு விடுகின்றன. Winter Light மற்றும் The Silence ஆகிய திரைப்படங்களில், படிமங்களின் அழகும் காட்சிரீதியான சிறப்புகளும் நம் கண்ணெதிரிலேயே கதையினுடைய மற்றும் வசனங்களுடைய போலி - அறிவு - ஜீவித்தன்மையை அழித்துவிடுகின்றன. (D.W. கிரிஃபித்தின் படைப்புகளிலும் இதே போன்ற வித்தியாசம் இருப்பது மிகச் சிறந்தவோர் எடுத்துக்காட்டு)

சில நல்ல படங்களில், விமர்சனம் செய்வதற்கான அரிப்பிலிருந்து முற்றிலும் நம்மை விடுவிக்கும் நேரடித்தன்மை இருக்கின்றது. நவீன ஐரோப்பிய டைரக்டர்களின் - ட்ரூஃபோவின் Shoot the Piano Player, Jules and Jim, கோடார்ட்டின் Breathless, Vivre Sa Vie, அன்டோனியோனியின் L'Avventura ஒமி (Olmi)யின் the Finances போன்ற மிகச் சிறந்த படைப்புகளுக்குக் குறைந்துவிடாத வகையில் குகோர் (Cukor), வால்ஷ் (Walsh) ஹாக்ஸ் (Hawks) மற்றும் பல டைரக்டர்களின் பழைய ஹாலிவுட் திரைப்படங்கள் விமர்சனத்-

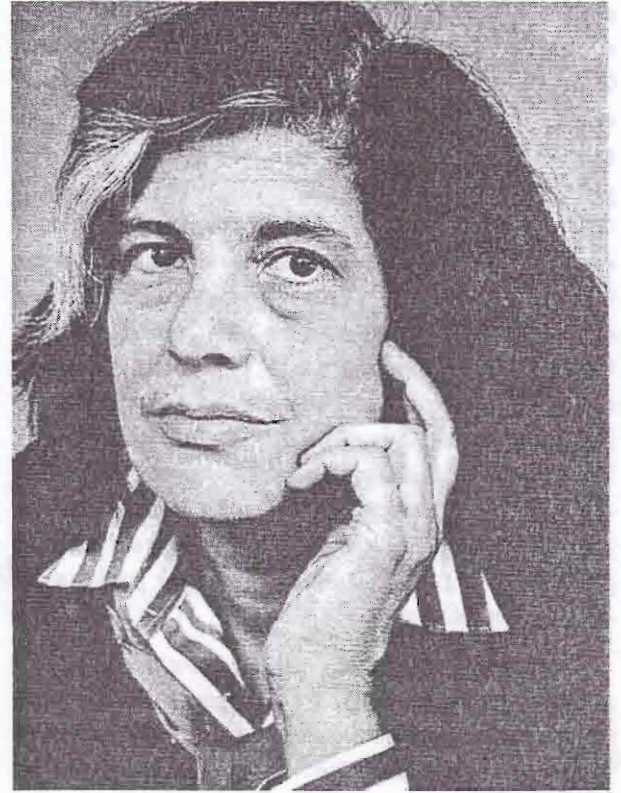
கவிதை, ஓவியம் மற்றும் இசையைப் போலன்றி நாவல்களும் நாடகங்களும் தமது உருவத்தில் மாற்றங்களுக்கான அக்கறையைப் பிரதிபலிக்காத காரணத்தால், இக்கலை வடிவங்கள் விமர்சனத்தின் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகின்றன.

திலிருந்து விடுதலை தருகின்ற இந்த எதிர்க் குறியீட்டுப் பண்பைப் பெற்றுள்ளன.

விமர்சனகர்த்தாக்களால் சினிமா மிகையாகப் பயன்படுத்தப் படாமலிருப்பதற்கு சினிமா என்னும் கலை வடிவத்தின் புதுமைத் தன்மையும் ஒரு காரணம். நீண்ட காலமாக சினிமா என்பது வெறும் சினிமாவாக இருந்ததும் ஒரு காரணம். வேறு விதமாகச் சொல்வதென்றால், உயர்ந்த மேல்தட்டுப் பண்பாட்டுக்கெதிராக, வெகு ஜனங்களின் பண்பாட்டின் ஒரு பகுதியாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டு, பெரும்பாலான அறிவுஜீவிகளால் கவனிக்காமல் விடப்பட்டது சினிமா. அப்பொழுது கூட பகுப்பாய்வு செய்பவர்களுக்கு உள்ளடக்கம் தவிர்த்து ஏனைய பல விஷயங்கள் இருக்கத்தான் செய்தன. ஏனெனில் சினிமா என்பது, நாவலைப் போலல்லாமல், வடிவம் பற்றிய பல விஷயங்களை உள்ளடக்கியது - வெளிப்படைத்தன்மை, சிக்கல், காமிரா அசைவுகள் பற்றிய தொழில் நுட்பவிவாதங்கள், வெட்டி சட்டகத்தை உருவாக்குதல் போன்ற திரைப்படத் தயாரிப்புடன் தொடர்புடைய விஷயங்கள் அவை.

VIII

கலைகளின் மீதான எவ்வகையான விமர்சனம், அல்லது கருத்துரை இன்று வரவேற்கத் தகுந்தது? கலைப்படைப்புக்கள் விமர்சனத்துக்கு அப்பாற்பட்டவையென்றோ அல்லது விவரிப்புக்கும் அர்த்தப்படுத்துதலுக்கும் உட்படாதவையென்றோ நான் கூறவில்லை. எப்படி என்பது தான் கேள்வி. கலைப்படைப்புக்குச் சேவகம் செய்கின்ற படைப்பின் இடத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளாத

விமர்சனம் எப்படிப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும்?

முதலாவதாகத் தேவைப்படுவது கலையின் வடிவத்தின் மீதான கவனம். உள்ளடத்தின் மீதான மிகையான அழுத்தம் வியாக்கியானத்தின் ஆணவப் போக்குக்கு இடந்தருமேயானால், வடிவத்தின் மீதான விரிவான, ஆழமான விவரிப்புக்கள் மெளனத்துக்கு இடந்தரும். தேவைப்படுவது என்னவெனில் 'எப்படியிருக்கின்றன' என்று விளக்குகின்ற வடிவத்துக்கான அருஞ்சொற்களையன்றி, 'எப்படி இருக்க வேண்டும்' என்று கட்டளையிடும் அருஞ்சொற்களல்ல. உள்ளடக்கத்தை வடிவத்துடன் எவ்வாறு பொருத்துவது என்பதற்கான பரிசீலனைகளின் கரைந்துவிட்ட சிறந்த விமர்சனம் இன்று அரிதாகிவிட்டது.

திரைப்படம், நாடகம், ஓவியம் ஆகியவற்றுக்கும் முறையே எர்வின் பானோவ்ஸ்யின் 'Style and Medium in the Motion Pictures', நார்த்ராப்ஃப்ரையின் 'A conspectus of Dramatic Genres' பியரிஃப்ராங்காஸ்டலின் 'The Destruction of a Plastic Space' ஆகிய கட்டுரைகளைச் சிறந்தவை என்று நான் கருதுகிறேன். ரோலண்ட் பார்த் எழுதிய On Racine என்ற நூலும். ரோப் கிரியே பற்றிய அவரது இரண்டு கட்டுரைகளும் ஒரே படைப்பாளியின் படைப்புக்கள் மீதான வடிவவியல் பகுப்பாய்வுக்கு எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். (எரிக் ஓளர்பாக் எழுதிய Mimesis என்ற நூலிலுள்ள 'The Star of Odysseus' போன்ற மிகச் சிறந்த

விமர்சனகர்த்தாக்களால் சினிமா மிகையாகப் பயன்படுத்தப் படாமலிருப்பதற்கு சினிமா என்னும் கலை வடிவத்தின் புதுமைத் தன்மையும் ஒரு காரணம்.

கட்டுரைகளையும் இந்த வகையில் சேர்க்கலாம்) எழுத்தாளனுக்கும் படைப்பு வகைக்கும் ஒரே சமயத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட வடிவவியல் பகுப்பாய்வுக்கு எடுத்துக்காட்டு வால்டர் பெஞ்சமின் எழுதிய, 'The Story Teller: Reflections on the works of Nicolai Leskov' என்ற கட்டுரை.

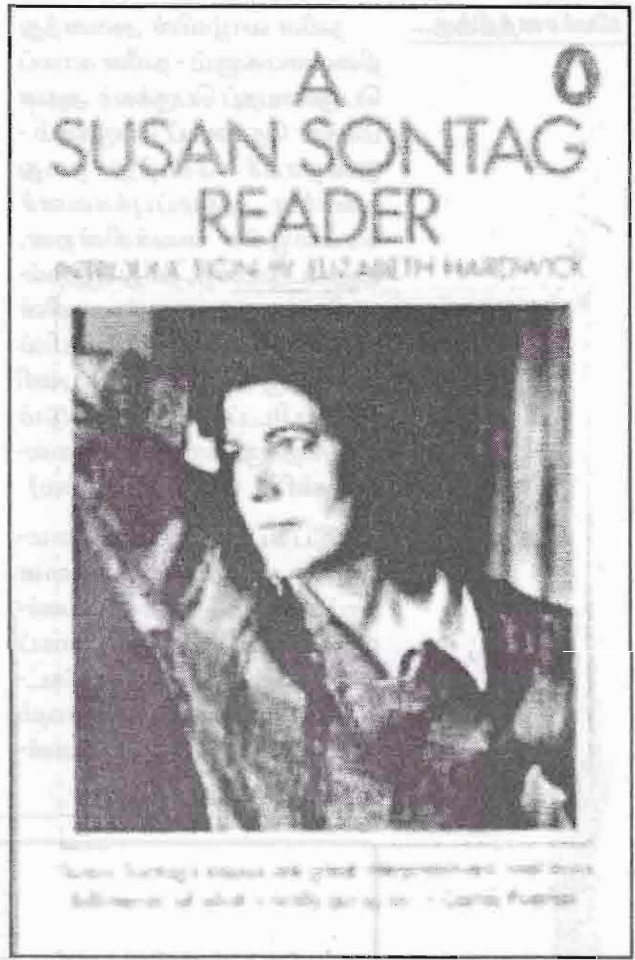
ஒரு கலைப்படைப்பின் தோற்றம் குறித்த உண்மையிலேயே துல்லியமான, கூர்மையான, விருப்பத்திற்குகந்த விவரிப்பை வழங்கக் கூடிய விமர்சனச் செயற்பாடுகளும் இதற்குச் சம அளவில் மதிப்பிற்குரியவையே. வடிவவியல் பகுப்பாய்வைக் காட்டிலும் இதுவே கடினமான பணியாகத் தோன்றுகிறது. மானிஃபார்பர் எழுதிய சில திரைப்பட விமர்சனங்கள், டோரதி வான் கென்ட் எழுதிய 'The Dickens World: a view from Todgers' என்ற கட்டுரை, ராண்டல் ஜாரலின் வால்ட் விட் மனைப் பற்றிய கட்டுரை போன்றவை நான் சொல்ல விரும்பும் விஷயத்தின் அரிதான எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். இவையனைத்தும் கலைப்படைப்பின் மீது சாணத்தை வீசாமல், அவற்றின் உணர்வுப் பூர்வமான தளத்தைக் காட்டுகின்ற கட்டுரைகளாகும்.

IX

கலையிலும், விமர்சனத்திலும் ஊடுருவும் தன்மையே (Transparence) இன்று மிகவும் உயர்வான, விமர்சனத்திலிருந்து விடுவிக்கும் மதிப்பாக விளங்குகிறது. விஷயங்களை, அவை எவ்வாறு இருக்கின்றனவோ அவ்வாறே வைத்து அதன் ஒளியை அனுபவிப்பதே ஊடுருவும் தன்மை ஆகும். இந்த உயர்பண்பே ப்ரெஸ்ஸன், ஒஸ்வின் திரைப்படங்களிலும், ரெனாய்ரின் 'The Rules of the Game' - யிலும் இருக்கிறது.

ஒரு காலத்தில் (தாந்தேவின் காலத்தில்) பல்வேறு தளங்களில் அனுபவிப்பதற்கு உகந்த கலைப் படைப்பை உருவாக்குவதே படைப்பாக்க இயக்கமாகவும், புரட்சிகரமானதாகவும் இருந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் இன்று அப்படி அல்ல. அது நவீன வாழ்க்கையோடு எளிதில் கொள்கையை உறுதிப்படுத்திவிடுகிறது.

ஒரு காலத்தில் (உயர்வான கலை அரிதாக இருந்த காலத்தில்) கலைப் படைப்புக்களை விமர்சனம் செய்வது படைப்பாக்க இயக்கமாகவும், புரட்சிகரமானதாகவும் இருந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் இன்று அப்படி அல்ல. நாம் திட்டமிட்டே விரும்பாமலிருப்பது என்னவெனில், கலையைச் சிந்தனையின் தொகுப்பாகவோ, அல்லது (இதைவிட மோசமாக) கலையைக் கலாசாரமாகவோ மாற்றாமலிப்பதைத் தான்.

கலையின் உணர்வுரீதியான அனுபவத்தை எடுத்துக்கொண்டு, விமர்சனம் அங்கிருந்தே தொடங்குகின்றது. ஆனால் இப்போது அப்படிச் செய்ய முடியாது.

தற்சமயம் புழக்கத்திலிருக்கின்ற கலைப் படைப்புக்களின் பெருக்கம் நமது உணர்வுகளைத் தகர்த்தெறிகின்ற முரண்பட்ட நகர்ப்புறச் சூழலின் ரசனைகள், வாசனைகள், காட்சிகள் ஆகியவற்றோடு எவ்வாறு சேர்ந்து கொண்டுவிட்டது என்று யோசியுங்கள். நமது பண்பாடு மிகையானதின் மேலாகவும், அதிகப்படியான உற்பத்தியின் மேலும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் விளைவு நமது உணர்வுரீதியான அனுபவங்களின் கூர்மை தொடர்ச்சியாக மழுங்கிக் கொண்டு இருப்பதாகும்.

கலையின் உணர்வுரீதியான அனுபவத்தை எடுத்துக்கொண்டு, விமர்சனம் அங்கிருந்தே தொடங்குகின்றது. ஆனால் இப்போது அப்படிச் செய்ய முடியாது.

நவீன வாழ்வின் அனைத்து நிலைமைகளும் - நவீன காலப் பெருளாயதப் பெருக்கம் அதன மக்கள் தொகைப் பெருக்கம் - ஒன்றாகச் சேர்ந்து நமது உணர்வு அமைப்புக்களைச் செயலிழக்க வைக்கின்றன. அதுமட்டுமன்றி, நமது ஆற்றல்களின் நமது உணர்வுகளின் நிலைமைகளின் ஒளியில் தான் ஒரு விமர்சனரின் பணி மதிப்பிடப்பட வேண்டும் (வேறொரு காலத்து நிலைமைகளின் ஒளியால் அல்ல)

இப்போது இன்றியமையாதது நமது உணர்வுகளை நாம் மீட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே. அதிகமாகப் பார்க்கவும், அதிகமாகக் கேட்கவும், அதிகமாக உணரவும் நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு கலைப்படைப்பின் உள்ளடக்கத்தின் அதிகபட்ச அளவை கண்டுபிடிப்பது நமது பணி அல்ல. ஏற்கனவே படைப்பில் இருக்கும் உள்ளடக்கத்தைவிட அதிகமான உள்ளடக்கத்தைப் பிழிந்தெடுப்பதும் அல்ல. நமது பணி உள்ளடக்கத்தை மட்டுமே வெட்டியெடுத்துக் கொண்டு, விஷயத்தை அப்படியே பார்ப்பது மட்டும்தான்.

இப்போது கலைப்படைப்பின் மீதான விவரிப்புரைகள் கலைப்படைப்புக்களையும், அதன் மூலம் நமது சொந்த அனுபவங்களையும் மேலும் அதிகமாக உண்மையாக்க வேண்டும் என்பதுதான். ஒரு விஷயம் எவ்வாறு அவ்விஷயமாக இருக்கிறது என்பதையும், அவ்விஷயம் எவ்வாறு ஒரு விஷயமாக இருக்கிறது என்பதையும் காட்டுவது தான் விமர்சனத்தின் வேலையாகும். அவ்விஷயம் எதை அர்த்தப்படுத்துகிறது என்று காட்டுவதைக் காட்டிலும்.

வியாக்கியானவியலின் (Hermeneutics) இடத்தில், நமக்கு வேண்டுவதெல்லாம் கலையின் பாலியல் அனுபவமே (erotics of art).

புதிய ஒன்றை...

உலகின் நண்பர்களே! ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் இன்றைய வடிவம் பயனற்றதாகிவிட்டது என்ற வருத்தமளிக்கும் முடிவுக்கு வரவேண்டியுள்ளது. சீர்திருத்துவதன் மூலம் சரிசெய்ய முடியாது. புதிய அமைப்பு ஒன்று உருவாக்கப்பட வேண்டும் அப்போதுதான் இருபத்தியேராம் நூற்றாண்டிற்குத் தேவையான ஆழமான மாற்றங்களைக் கொண்டுவர முடியும். ஐக்கிய நாடுகள் சபை செயலிழந்து கிடக்கிறது. நாம் இதைச் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். அதுதான் உண்மை வெளிகுலா குறிப்பிடும் இந்த முழுமையான மாற்றங்கள் இரண்டு கட்டங்களை உள்ளடக்கியவை என்பது உங்கள் கருத்தாகும். அவையாவன: ஒன்று உடனடியாக நிறைவேற்றப்பட வேண்டியவை; மற்றவை நாம் ஆசைப்படுவது, நமது இலட்சியக் கனவு. உடனடியாக நிறைவேற்றப்பட வேண்டியவை பழைய அமைப்பு முறையில் ஒப்பந்தங்கள் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட அமைப்பு முறையில் ஒப்பந்தங்கள் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட அமைப்பு முறை தொடர்பாக அவற்றிலிருந்து தப்பித்துச் செல்ல நாம் விரும்பவில்லை. அந்த அமைப்பு முறையில் செய்யப்பட்ட வேண்டிய குறுகிய கால மாற்றங்களுக்காகவும் கூட திட்டவாட்டமான முன் மொழிவுகளை முன்வைக்கிறோம். நீடித்து நிலைக்கும் உலக அமைதி என்ற கனவு உலகம். பசி, நோய், கல்லாமை, பற்றாக்குறை ஆகிய அவமானச் சின்னங்கள் இல்லாத ஒரு கற்பனை உலகம். அப்படிப்பட்ட உலகம்- வேர்விட்டுப் பரவவேண்டும். நாம் நமது சிறகுகளை விரித்துப் பறக்க வேண்டும். நவீன தாராளவாத உலகமயம் என்ற அச்சுறுத்தலை நாம் அறிவோம். ஆனால், அத்துடன் ஒன்றுக்குகொன்று தொடர்புடைய உலகம் என்ற யதார்த்தம் இருக்கிறது; அதனைப் பிரச்சினையாகப் பார்க்காமல் சவாலாக நாம் சந்திக்க வேண்டும்; தேசிய யதார்த்தங்களின் அடிப்படையில், அறிவுநுட்பத்தைப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ள வேண்டும்; சந்தைகளை ஒன்றிணைக்க வேண்டும். அவ்வாறு ஒன்றிணைக்கும் போதே தேசிய அளவில் தீர்க்க முடியாத பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். கதிரியக்க மேகங்கள், உலக எண்ணெய் விலை, பல்வேறு நோய்கள், கோள்கள் வெப்பமடைதல், ஓசோன் படிமத்தில் ஓட்டை ஆகிய அனைத்தும் உள்நாட்டுப் பிரச்சினைகள் அல்ல.

-யுகோ சாவேஸ்-

கலை இலக்கியமும் தேச ஊடகங்களும்

நீதிபதி மார்க்கண்டேய கட்ஜலி

இந்தியா இன்று மிகப்பெரிய சிக்கல்களை எதிர் கொள்ள வேண்டிய நெருக்கடியில் இருக்கிறது. சில மாநிலங்களில் விவசாயிகளும் நெசவாளர்களும் தற்கொலை செய்த வண்ணமிருக்கின்றனர். அடிப்படைத் தேவையான பொருட்களின் விலையேற்றம் வானத்தை முட்டுவதாக இருக்கிறது. வேலையில்லாத திண்டாட்டம், தீர்க்க முடியாத நீண்ட நாள் சிக்கலாகப் பெருகிக் கிடக்கிறது. தண்ணீர், மின்சாரம் ஆகியவற்றின் பற்றாக்குறை, தேசம் முழுவதையும் பாதிக்கிறது. லஞ்சமும் மோசடியும் எங்குப் பார்த்தாலும் தலைவிரித்தாடுகிறது. மருத்துவத்துக்கான செலவு, தவிர்க்க முடியாத அளவிற்கு உச்சத்தில் போய் கொண்டிருக்கிறது. குடியிருப்புகள் கிடைத்தற்கரியதாக மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. கல்வியமைப்பு முழுவதும் சின்னாபின்னமாகி விட்டது. சட்டம் ஒழுங்கு பல மாநிலங்களில் முழுவதும் சீர்குலைந்துவிட்டது. குற்றவாளிகளின் இராஜ்யமாகி விட்டது. இத்தகைய தேசத்தில் வாழ நேர்ந்த கலை இலக்கியவாதிகள் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்?" இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டவர் வேறு யாருமில்லை. நமது உச்சநீதிமன்ற நீதிபதி மாண்புமிகு மார்க்கண்டேய கட்ஜலி அவர்கள் தான். 18.08.2008 தேதியிட்ட 'இந்து' நாளிதழில் இந்தியா போன்ற ஏழை நாடுகளில் வாழும் கலை இலக்கியவாதிகளின் கடமை என்ன? என்பதை விவாதிக்க முயலும் நீதிபதி, கலைகலைக்காகவா? கலை சமூகத்துக்காகவா? என்ற நூற்றாண்டுக் கால விவாதத்தை விரிவாக விளக்கிக் கொண்டு போகிறார். அவருடைய பரந்த நூலறிவும், நுட்பமான புரிதலும் இந்த எழுத்தில் புலப்படுகின்றன.

கலை கலைக்காகவே என்றோ, கலை சமூகத்துக்காகவே என்றோ ஒன்றைவாதம் பேசுவதில் பயனில்லை. இரண்டின் கலப்பில்தான் உன்னத கலைகள் தோன்றுகின்றன என அழகாக முன்மொழிகிறார். இது போலவே, யதார்த்தவியல்

(Realism) புனைவியல் (Romanticism) ஆகிய இருமைகளையும் சிதைத்து, இரண்டும் கலக்கின்ற ஓர்மையில் தான் உன்னத இலக்கியம் பிறக்கிறது என்றும் விளக்குகிறார். இவ்வாறு விளக்கிவிட்டு ஏழை நாடாகிய இந்தியாவில் வாழும் எழுத்தாளர்கள் வளமையான, எல்லோருக்குமான, ஓர் இந்தியத் தேசத்திற்காகப் போராட்டக் களத்தில் நிற்கும் சக்திகளுக்குப் பின்னால் திரள வேண்டுமென்று முன்மொழிகிறார். "எழுத்தாளர்கள் ஒடுக்குமுறைக்கும், அநீதிக்கும் எதிராக மக்கள் மத்தியில் தங்கள் எழுத்தின் மூலமாகக் கிளர்ச்சியைத் தூண்ட வேண்டும்" என்கிறார். ஆனால் இந்தியாவில் என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது? மக்களுக்காக எழுதிய சரத்சந்திரர், அல்லது பிரேம்சந்திரர் அல்லது கபீர் இன்று ஏன் இல்லாமல் போனார்கள்? இந்தியக் கலை இலக்கிய வெளியில் ஒரு வெற்றிடம் உருவாகியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. கலை இலக்கியம் உட்பட அனைத்தும் வணிகமயமாகிவிட்டன. எழுத்தாளர்கள் வெகுஜன மக்களின் துன்ப, துயரங்களுக்கான காரணங்களை வெளிக்கொணர முயலாமல், பணம் சம்பாதிப்பதற்காக எழுதுகின்றனர்

நீதிபதி ஒருவர்
கலைஇலக்கியம்
மற்றும் ஊடகம்
குறித்து
இவ்வளவு
விரிவாக
விவாதிக்க
முடியுமா?
விமர்சனம்
செய்ய
முடியுமா?
முடியும் என்பதை
தனது
கருத்துக்களால்
வெளிப்படுத்தி
உள்ளார்.

எனக் குற்றஞ்சாட்டுகிறார். சில ஹிந்தி எழுத்தாளர்கள், ஹிந்தி மொழி இலக்கிய இதழ்கள் மூடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன எனப் புலம்புகின்றனர். உண்மையில் இவர்கள் என எழுதுகிறார்கள் என்பதை யாரும் வாசிக்கத் தயாராக இல்லை. ஏனென்றால், இவர்களில் யாரும் மக்களின் துன்பங்களை எழுதுவதில்லை, நல்லதொரு வாழ்க்கைக்கும் போராடுமாறு மக்களைத் தூண்டுவதில்லை.

இரஷ்யாவில் மக்கள் எழுத்தாளர் மாக்சிம் கார்க்கி தெருவில் நடந்தால் அவரைச் சுற்றிக் கும்பல் கூடிவிடும். இன்றைக்கு அப்படியொரு உரிமையை இந்திய எழுத்தாளர் யாரும் பெறமுடிந்திருக்கிறதா? இவ்வாறு மக்களுக்கான கலைஞர்களை, எழுத்தாளர்களைத் தேடும் நீதிபதி தன் முதல் கட்டுரையைத் தொடர்ந்து, இந்திய ஊடகங்களின் செயல்பாட்டையும் மிக அற்புதமாகத் தன் விவாதத்திற்குள் கொண்டுவருகிறார். இன்றைய நவீன ஊடகமான தொலைக்காட்சிகளில் நாம் என்ன பார்க்கிறோம்? திரைப்பட நட்சத்திரங்கள், பாப் இசை, டிஸ்கோ நடனம், அழகிகள் போட்டிக் கான அலங்கார அணிவகுப்பு, சோதிடம் கிரிக்கெட் இவைகளைத் தானே.

ஓர் ஏழை நாட்டில் இந்த அளவிற்குக் கிரிக்கெட்டுக்காகவும், திரைப்பட நட்சத்திரத்துக்காகவும் கோடிக் கணக்கான பணத்தையும், நேரத்தையும் செலவழிப்பது அந்த ஏழை மக்களை அவமதிப்பதாகாதா? கிரிக்கெட்டோடும், திரைப்பட நட்சத்திரங்களோடும் அலங்கார அணிவகுப்புகளோடும் கோடிக்கணக்கான இந்த ஏழை மக்களுக்கு என்ன தொடர்பு இருக்கிறது? உண்மையில் இந்திய ஊடகங்கள்

மிகவும் பொறுப்பற்ற முறையில் நடந்துகொள்கின்றன. வறுமை, வேலையின்மை மற்றும் பிற சமூகத் தீமைகளுக்கெதிராகப் போராடுகிற மக்களுக்குத் துணை செய்யாமல் துரோகம் விளைவிக்கின்றன.

ஊடகங்கள் தோன்றி வளர்ச்சியடைந்த வரலாற்றைக் கவனித்தால், நிலவுடைமையாளர்களின் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராகத் திரண்ட மக்களுக்குத் துணை செய்யும் ஓர் அற்புதமான கருவியாகத்தான் இந்த ஊடகமே தோன்றியுள்ளது. ஐரோப்பாவில் நிலவுடைமைச் சமூகத்திலிருந்து நவீன தொழிற் சமூகம் உருவாவதற்கு அன்றைய ஊடகமான அச்ச ஊடகம்தான் பெரும் பங்காற்றியுள்ளது. அமெரிக்க விடுதலைப் போராட்டத்திலும், பிரெஞ்சுப் புரட்சியிலும் மக்களைத் தயார்ப்படுத்துவதற்கு இந்த ஊடகமாற்றிய பங்களிப்பை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். ரூசோ, வால்டேர், தாமஸ் பெயின், ஜீனியஸ், ஜான் பில்கஸ் ஆகியோர் நிலவுடைமைக்கு எதிராக ஊடகங்களை ஒரு போராட்டக் கருவியாகப் பயன்படுத்தினர். ஆனால் இன்றைய நிலைமை என்ன? உண்மையில் இந்தியா போன்ற வளர்ச்சியடையாத நாடுகளில் கோலோச்சிக் கொண்டிருக்கும் பிற்போக்குத்தனமான சாதியம், மதவெறி ஆகியற்றுக்கு எதிராகவும், வறுமை மற்றும் சமூகத் தீமைகளுக்கு எதிராகவும் மக்களைத் தயார்ப்படுத்துவதற்கு ஊடகங்களுக்கும் பெரும் பொறுப்பிருப்பதாக நான் கருதுகிறேன்.

நிலவுடைமைச் சமூகத்திலிருந்து தொழிற் சமூகமாக மாறிக் கொண்டிருக்கிற ஒரு காலகட்டம் என்பது, பெரிதும் துன்பமும் வலியும் தரக்கூடிய காலகட்டம் என்பதை நாம் வரலாற்றில் அறிவோம். ஐரோப்பிய வரலாற்றில், 17, 18 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்த மாற்றங்கள் நிகழும் போது அங்கே ஏற்பட்ட கலகங்களும், புரட்சிகளும், அறிவுக்குழப்பங்களும் நாம் அறிந்ததே. அந்த நெருப்பில்தான் இன்றைய புதிய ஐரோப்பா உருவானது. இந்தியா, அத்தகைய ஒரு நெருப்பிற்குள் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. இளம் ஆண்கள், பெண்கள் சாதிவிட்டுத் சாதி திருமணம் முடித்துக் கொண்டதற்காக மேற்கு உத்திரப்பிரதேச மாவட்டங்களில் கொலை செய்யும் காட்டு மிராண்டித்தனம் அரங்கேறுவது, நாம் இன்னும் எந்த அளவிற்குச் சாதியம் என்ற பெயரால் பின்தங்கிக் கிடக்கிறோம் என்பதைத்தானே காட்டுகிறது. இந்தியா இந்த நெருப்பிலிருந்து எவ்வளவு சீக்கிரம் எழுந்திருந்தது மாறிப் புதிய தொழிற் சமூகமாக மாறுகிறதோ அப்பொழுதுதான் உலக சமுதாயத்தில் அது தலை நிமிர்ந்து நிற்க முடியும்.

இந்த மாற்றத்தை விரைவாக நிகழ்த்திக் காட்டுவதற்குக் கலை, இலக்கியம், ஊடகம் ஆகிய மூன்றும் முக்கியமான பங்களிப்பினை வழங்குவதன்

**இந்திய
பின்புலத்தில்
மட்டுமல்ல நமது
சமூகச் சூழலும்
இந்த விமர்சன
நோக்கு விரிவு
பெறவேண்டும்.
கலைஇலக்கியம்
ஊடகம் குறித்து
நாமும் விரிவாக
ஆழமாக
விமர்சனம்
செய்ய
வேண்டும்.**
(இக்கட்டுரை அம்ருதா
இதழில் (அக்ட2008)
வெளியானது)

மூலம் ஒரு மாபெரும் பண்பாட்டுப் புரட்சியை நிகழ்த்திக்காட்ட முடியும். ஆனால் நம்முடைய கலை இலக்கியமும், ஊடகமும் இதை நிகழ்த்திக் காட்ட முன் வருமா? இன்றைய இந்தியாவில் ஊடகத்துக்கும், மக்களுக்கும் முழுமையான தொடர்பின்மை நிலவுகிறது. மகசேவிருது பெற்ற 'இந்து' இதழின் கிராமியப் பகுதி ஆசிரியரான பி.சைநாத், 2007 செப்டம்பர் 6 இல் பாராளுமன்றத்தில் பேசிய தொடர் சொற்பொழிவு நமது இந்தியத் தேசியத்தின் நிலைமை குறித்த பல உண்மைகளை வெறிப்படுத்துகிறது. இந்தியாவின் மொத்த மக்கள் தொகையின் 70% கிராமத்தில் வாழ்கின்றனர். கடந்த 40 ஆண்டுகளாக ஏற்பட்டுள்ள வேளாண்மை சார்ந்த பிரச்சினைகளால் இந்த 70% மக்களும் பாதிப்புக்குள்ளாயினர்.

இலட்சக்கணக்கான மக்களின் வாழ்க்கை அழிக்கப்பட்டுள்ளது. விவசாய நிலங்களும், மனித மதிப்பீடுகளும் வணிகமயப்படுத்தப்பட்ட சூழலில் லட்சக் கணக்கான விவசாயிகள் தற்கொலை செய்து கொண்டுள்ளனர். கோடிக்கணக்கான விவசாயிகள் கிராமத்திலிருந்து வேலையைத் தேடித் தங்கள் வேலைக்கான எந்த உத்தரவாதமும் இல்லாத நகரத்தை நோக்கி புலம் பெயர்ந்துள்ளனர். இப்படி நகர்ந்த பெரும்பாலோர் விவசாயி என்ற தரத்தை இழந்து கூலிக்காரர்களாக மாறியுள்ளனர். பலர் வீட்டு வேலைக்காரர்களாகவும் குற்றவாளிகளாகவும் மாறியுள்ளனர். இதைப் பற்றியெல்லாம் கவலைப்படாமல் நாம் விவசாயிகளின் நிலத்தைப் பிடுங்கி உலக வணிகக் குழுமங்களிடம் கொடுக்கின்றோம். இவ்வாறு பிடுங்குவது துப்பாக்கிகளைக் காட்டியோ, அடித்தோ அல்ல. சிறு விவசாயிகள் வாங்க முடியாத அளவிற்கு விதை, உரம் முதலிய விவசாய சாமான்களின் விலையை உயர்த்தி வைத்துக் கொண்டும், அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தியும், நிலத்திற்கு அதிகமான ஆசை காட்டும் விலையை முன்மொழிந்தும் இந்த மோசடியை நிகழ்த்திக் கொண்டு இருக்கிறோம்.

இந்தியா, கோடிக்கணக்கான பலரைக் கொண்ட நாடுகள் வரிசையில் நான்காவது இடத்தில் இருக்கிறது. ஆனால் மனித வளர்ச்சி விகிதத்தில் 120 வது இடத்திலிருக்கிறது. இதன் அர்த்தம், தென் அமெரிக்காவிலுள்ள போல்வியா அல்லது கௌதமாவா அல்லது காபன் ஆகிய நாடுகளிலுள்ள ஏழைகளின் நிலைமையை விட இந்தியாவிலுள்ள ஏழைகளின் நிலைமை மோசமாக இருக்கிறது என்பதுதான். 83.6 கோடி இந்திய மக்கள் ஒரு நாளைக்கு 20 ரூபாயிலும் குறைவான வருமானத்தில்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்நிலையில் கல்வியைப் பற்றியும், உடல் நலத்தைப் பற்றியும் எண்ணிப் பார்க்க ஒரு சிறிதும்

வாய்ப்பில்லாமல் போகிறது. விளைவு, நாடு முழுவதும் கல்லாதவர்கள், நோயாளிகள், இதுதான் இந்தியா. இந்த நிலைமை குறித்தெல்லாம் நம்முடைய ஊடகக்காரர்களுக்கு எந்த அக்கறையும் இல்லை. 'லேக்மி' சோப்பின் இந்திய அலங்கார அணிவகுப்பைக் குறித்து ஏறத்தாழ 512 பத்திரிகையாளர்கள் தங்கள் பத்திரிகையில் எழுதியுள்ளனர். அலங்கார அணிவகுப்பில் கலந்து கொண்டவர்கள், பருத்தித் துணிகளால் தங்களின் அழகை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்த போது அங்கிருந்து விமானத்தில் ஒரு மணிநேர பயணதூரத்திலுள்ள விதர்பாவில் அந்தப் பருத்தியை உற்பத்தி பண்ணிய விவசாயிகள் கொத்துக் கொத்தாகத் தற்கொலை செய்துகொண்டு இருந்தார்கள். எத்தகைய வேடிக்கை முரண் இது? இது குறித்து ஓரிரண்டு பத்திரிகையாளர்களைத் தவிர வேறு யாருமே எழுதவில்லையே! இதுதான் இந்திய ஊடகங்களின் செயல்முறையா? இராணி மேரி அந்தோனேத்திடம் "மக்கள் ரொட்டிக்குத் தீண்டாடுகிறார்கள்" என்ற போது, "அவர்கள் கேக் சாப்பிடலாமே" என்று சொன்ன அன்றைய வரலாறு போலத்தான் நமது ஊடகங்களின் செயல்பாடும் அமைந்திருக்கிறது.

மகாராஷ்டிராவில் நடந்த விவசாயிகளின் தற்கொலை குறித்தும், விலைவாசியேற்றம் குறித்தும் செய்திகளை வெளியிடுகின்றன என்பதும் ஓரளவு உண்மைதான். ஆனால் தங்களுடைய மொத்த வெளியீட்டின் 5-10% தான் இது குறித்துப் பேசுகின்றனர். மற்ற 90% கிரிக்கெட், திரைப்பட நட்சத்திரங்கள், அலங்கார அணிவகுப்பு, பாப்பிசை, சோதிடம் முதலிய செய்திகளைத்தான்

ஒரு ஏழை நாட்டில் இந்த அளவிற்கு கிரிக்கெட்டுக் காகவும், திரைப்பட நட்சத்திரங்களக்காகவும் கோடிக்கணக்கான பணத்தையும் நேரத்தையும் செலவழிப்பது அந்த ஏழை மக்களை அவமதிப்பதாகாதா?

இட்டு நிரம்புகின்றன. கவனம் செலுத்த வேண்டிய உண்மையான மக்கள் பிரச்சினைகளிலிருந்து திசை திருப்பவே ஊடகங்களின் இந்தச் செயல்பாடு அமைந்துள்ளது. சில தொலைக்காட்சி அலைவரிசைகள், நாள் முழுவதும் கிரிக்கெட்டை ஒளிபரப்புகின்றன. உண்மையில் இந்தியாவில் கிரிக்கெட் என்பது பெருவாரி மக்களின் போதைப் பொருளாகத் தான் பயன்படுகிறது. ரோமன் தேசத்தில் அரசர்களிடையே இப்படிச் சொல்லுகிற பழக்கமுண்டாம். “உன்னால் மக்களுக்கு ரொட்டி கொடுக்க முடியவில்லையென்றால், அவர்களுக்கு சர்க்கஸ் காட்டு”. நம்முடைய இந்திய அரசு நிறுவனமும் இதைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கின்றது. கிரிக்கெட் என்கிற போதையில் இந்திய மக்களை மூழ்கடிப்பதின் மூலம் அவர்களின் பொருளாதார, சமூகத்துயரங்களை மறக்கடிக்க முயற்சி செய்யப்படுகிறது. இந்தியாவில் மிக மிக முக்கியமானது என்னவென்றால் விலையேற்றமோ, வறுமையோ, வேலையில்லாத திண்டாட்டமோ, மருத்துவ வசதியின்மையோ, கல்வியின்மையோ அல்ல. மிக முக்கியமானது என்னவென்றால் இந்தியா, கிரிக்கெட்டில் நியூசிலாந்தை அல்லது குறிப்பாக பாகிஸ்தானைத் தோற்கடித்து விட்டதா? கங்குலியோ அல்லது டெண்டுல்கரோ 100ரன் எடுத்து விட்டார்களா? என்பதுதான். நம்முடைய ஊடகங்கள் இப்படித்தான் மக்களை மயக்கப் பயன்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. உண்மையில் கலை, இலக்கியம், ஊடகம் ஆகிய மூன்றும் நம்முடைய ஏழை நாட்டில், வறுமைக்கு எதிரான மக்கள் விழிப்புணர்வைத் தூண்டப் பயன்பட வேண்டும்.

இந்தியாவை வளமான தேசமாக மாற்ற மக்களிடம் அறிவியல் அணுகுமுறையை வளர்க்க ஊடகங்கள் பாடுபட வேண்டும். நம்முடைய ஏழை மக்கள் பகுத்தறிவாளர்களாக, தர்க்க பூர்வமாகச் சிந்திப்பவர்களாக, ஒவ்வொன்றை நோக்கியும் வினாக்கள் எழுப்புகின்ற மனப்பான்மைமிக்கவர்களாக வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டும். மூட நம்பிக்கைகளிலிருந்தும், தப்பித்து ஓடுவதிலிருந்தும் மக்களை மாற்றிப் பகுத்தறிவாளர்களாக ஆக்குவதில் ஊடகங்கள் மிகச் சிறப்பாகப் பங்களிக்க முடியும். பல தொலைக்காட்சி அலைவரிசைகள், தொடர்ந்து மீண்டும் மீண்டும் சோதிடம் போன்ற மூடநம்பிக்கை நிகழ்ச்சிகளை ஒளிபரப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. அறிவியல்தனமற்ற இந்தச் சோதிட நிகழ்ச்சிகளை ஒளிபரப்பிக் கொண்டேயிருப்பது, நவீன இந்தியத் தேசியத்தின் வளர்ச்சிக்கு எதிரான செயல்பாடாகவே நான் கருதுகிறேன். பேசப்பட வேண்டிய உண்மையான மக்கள் பிரச்சினையிலிருந்து திசைதிருப்பவே இத்தகையை நிகழ்ச்சிகள் மீண்டும் மீண்டும் ஒளிபரப்பப்படுகின்றன.

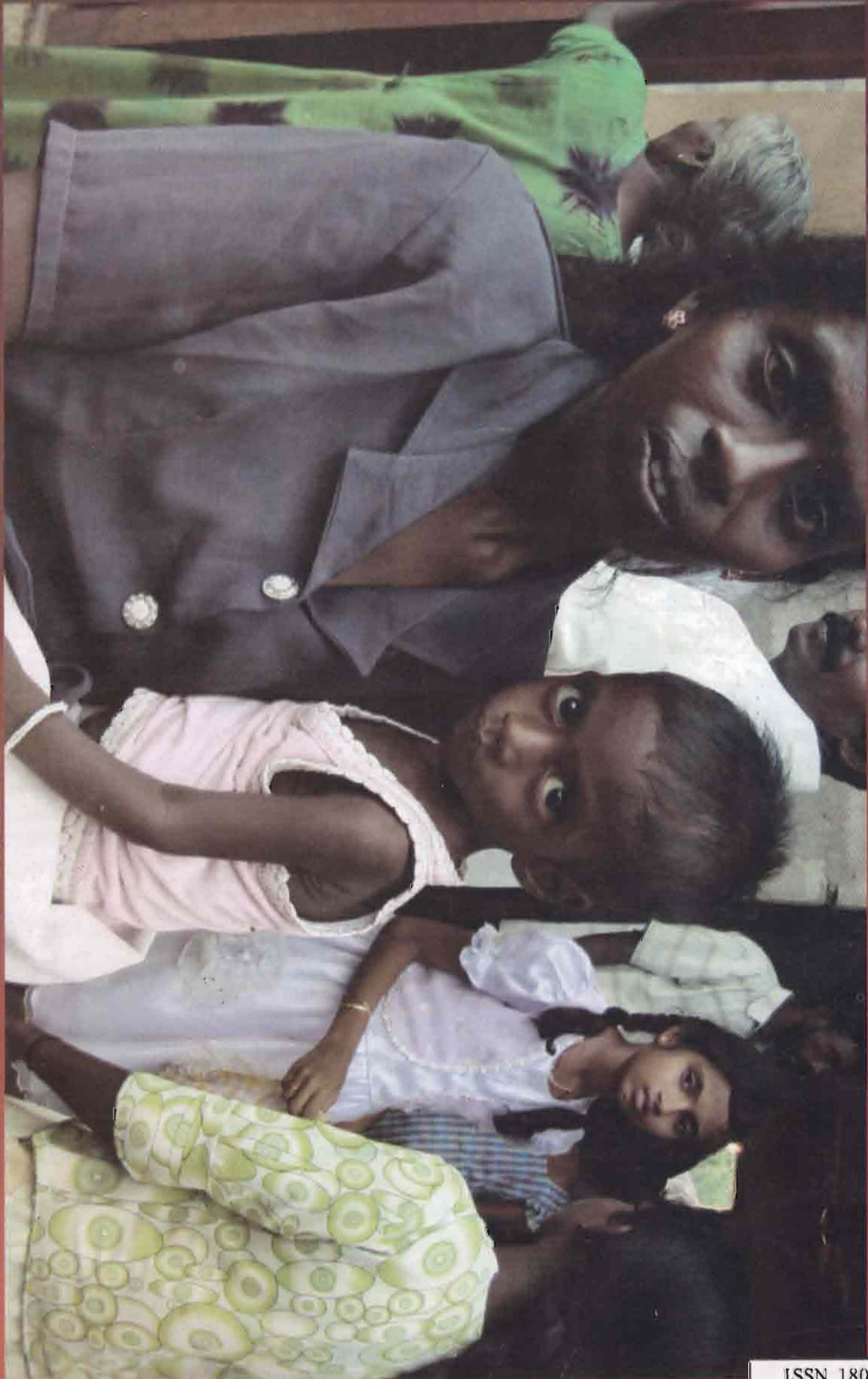
நீதிபதி மார்க்கண்டேய கட்டஜலிவினுடைய மேற்கண்ட கருத்துக்கள் நமது ஆளுபவர்களின் கண்களுக்குப்படுமோ? வெகுசன மக்களுக்குப் போய் சேருமோ? என்பதும் ஒரு பெரிய கேள்விக்குறிதான். ஆனால் கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று, நீதிபதி கட்டஜலி போன்ற உயர்பதவியில் இருக்கக்கூடிய மத்தியதர வர்க்கத்து மனிதர்கள் இப்படிப் பேசத் தொடங்கியிருப்பதுதான். இந்தியாவில் வாழும் 110 கோடி மக்கள் தொகையில் ஓர் இருபது கோடிதான் மத்தியதர வர்க்கத்து மனிதர்கள், இவர்களை மையமிட்டுத்தான் இந்திய அரசு, இந்திய தேசம், இந்தியப்பண்பாடு முதலியன அனைத்தும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த 20 கோடி மக்களுக்கும் என்றைக்குப் பிரச்சினை வருகிறதோ அன்றைக்குச் சமூகத்தில் மாற்றத்தை எதிர்ப்பார்க்கலாம். நீதிபதியின் கட்டுரை, இந்தியா அப்படியொரு மாற்றத்திற்கு மிக அருகாமையில் வந்து கொண்டிருக்கிறது என்கிற எண்ணத்தை ஏற்படுத்துகிறது. நீதிபதியின் கட்டுரைகளிலும் கலை இலக்கியவாதிகள், ஊடகக்காரர்கள் விமர்சிக்கப்படுகிறார்களே ஒழிய, அவர்களெல்லாம் இப்படி ஏன் வணிகமயமாகிப் போனார்கள் என்கிற கேள்வி கேட்கப்படவில்லை. அப்படியொரு கேள்வியைக் கேட்டு, அதற்கான விடைகளைத் தேடுகிற முயற்சியிலும், முயற்சி செய்து கண்டடைந்த உண்மைகளை வெகுஜன மக்களிடம் எடுத்துச் செல்லும் பணியிலும் மத்தியதர வர்க்கத்து மனிதர்கள் தீவிரமாக ஈடுபடும் போது, நாம் எதிர்பார்க்கும்நல்ல மாற்றங்கள் இந்தியாவில் விரைவாக நிகழும் என்று நம்பலாம்.

குமில்லி : . க. பஞ்சாங்கம்

நம்முடைய
ஏழை மக்கள்
பகுத்தறிவாளர்-
களாக, தர்க்க
பூர்வமாகச்
சிந்திப்பவர்-
களாக,
ஒவ்வொன்றை
நோக்கியும்
வினாக்கள்
எழுப்புகின்ற
மனப்பான்மை-
மிக்கவர்களாக
வளர்த்தெடுக்-
கப்பட
வேண்டும்.

சேமமடு பதிப்பகத்தின் 50 வெளியீடுகள்

விபரம்	ஆசிரியர்	விலை
கல்விக் கோட்பாடுகளும் மாற்றுச் சிந்தனைகளும்	பேரா.சபா.ஜெயராசா	260.00
சமகாலக் கல்வி முறைகளின் சில பரிமாணங்கள்	பேரா.சோ. சந்திரசேகரம்	280.00
கற்றல் உளவியல்	பேரா. சபா.ஜெயராசா	200.00
கல்விச் சமூகவியல்	பேரா. சபா.ஜெயராசா	200.00
கற்றல்கற்பித்தல் : மேம்பாட்டுக்கான வழிமுறைகள்	கலாநிதி .மா.கருணாநிதி	240.00
ஜோதியும் சுடரும் (சமயக்கட்டுரை)	SLAS. க.ஜயம்பிள்ளை	200.00
அழகியல்	பேராசிரியர்.கிருஷ்ணராஜா	200.00
முகாமைத்துவம் - ஒரு அறிமுகம்	கருணாநிதி / சந்திரசேகரம்	200.00
சைவ சித்தாந்தம் : ஓர் அறிமுகம்	கலாநிதி.கிருஷ்ணவேணி	200.00
இலங்கையின் கல்வி வரலாறு	பேரா. சபா.ஜெயராசா	200.00
இலங்கைத் தமிழரின் சில வரலாற்றுப் பக்கங்கள்	பேரா. ச.சத்தியசீலன்	300.00
இலக்கியத் தென்றல்	பேரா. சு.வித்தியானந்தன்	200.00
வளிமண்டலவியலும் காலநிலையியலும்	பேரா.அ. நோர்பேட்	350.00
திறவுகோல் (விஞ்ஞானக் கட்டுரை)	பொ.கனகசபாபதி	250.00
யாழ்ப்பாண அகராதி (மீள்பதிப்பு)	சரவணமுத்து பண்டிதர்	4,500.00
உளவியல் முகங்கள்	பேரா. சபா.ஜெயராசா	200.00
இலக்கியத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகள்	பேரா. சபா.ஜெயராசா	200.00
தலைமைத்துவக் கோட்பாடுகள்	தையல்முத்து தனராஜ்	300.00
நோத் முதல் கோபல்லா வரை (மீள்பதிப்பு)	கா.சி.குலரத்தினம்	550.00
மனம் எனும் தோணி	கோகிலா மகேந்திரன்	240.00
மொழிக் காலனித்துவமும் பரதநாட்டியமும்	பேரா. சபா.ஜெயராசா	200.00
நந்தியும் மலையகமும்	பொன்னுத்துரை / ஆப்பன்	260.00
யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் (மீள்பதிப்பு)	ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை	250.00
கல்வியலும் கணிப்பீட்டுயலும்	பேரா. சபா.ஜெயராசா	200.00
சீர்மிய உளவியல்	பேரா. சபா.ஜெயராசா	250.00
தென்னாசியாவின் அரசியல் கலாசாரம்	கே.ரீ.கணேசலிங்கம்	480.00
நூலக தகவல் அறிவியல் ஆய்வுக் கோவை	அ.ஸ்ரீகாந்தலட்சுமி	750.00
அறிவுசார் பொருளாதாரமும் கல்வியும்	சோ.சந்திரசேகரன் / கருணாநிதி	340.00
இசையும் சமூகமும்	பேரா.சபா.ஜெயராசா	250.00
சூழலியல் முகாமைத்துவம்	பேரா.அ. நோர்பேட்	350.00
ஆசிரியரை விளைதிறன் மிக்கவராக்கல்	மா.சின்னத்தம்பி	400.00
புனைகதை இயல்	பேரா. சபா.ஜெயராசா	260.00
பாடசாலைகளை முகாமை செய்தல் சமகால அனுகுமுறை	மா.சின்னத்தம்பி	340.00
வித்தியின் பார்வையும் பதிவும்	பேரா.சு.வித்தியானந்தன்	280.00
பின்னவீனத்துவ உரையாடல்	பேரா. சபா.ஜெயராசா	260.00
வழிகாட்டலும் ஆலோசனையும்	கலாநிதி.கிருஷ்ணபிள்ளை	500.00
கல்வி நிர்வாகமும் முகாமைத்துவமும்	பேரா. சபா.ஜெயராசா	260.00
வித்தியின் இலக்கிய முன்னீடுகள்	பேரா.சு.வித்தியானந்தன்	260.00
கதைக்கோலங்கள்	வி.அரியநாயகம்	250.00
தமிழியல்சார் சிந்தனைத் துளிகள்	சு.சுசீந்திரராஜா	560.00
தொன்மை செம்மொழித் தமிழ்	பி.இராமநாதன்	240.00
தமிழக நாகரிகமும் சிந்துவெளி நாகரிகமும்	அ.காந்தராவ்	240.00
தமிழரின் தோற்றமும் பரம்பலும்	இராமசந்திர தீட்சிதர்	240.00
கல்வியியலும் நிகழ்பதிவுகளும்	சோ.சந்திரசேகரம் / சபா	340.00
சமகால கல்விமுறைகள் : ஒரு விரிநிலை நோக்கு	சோ.சந்திரசேகரம்	330.00
சர்வதேச தாபனங்களும் நிறுவனங்களும்	ஏ.சி.ஜோர்ஜ்	260.00
தாய்மொழிக்கல்வியும் கற்பிக்கும் கலையும்	பேரா சபா.ஜெயராசா	260.00
கல்வியியற் பதிவுகளும் பண்புசார் விருத்தியும்	தி.கமலநாதன்	300.00
யாழ்ப்பாணத்து மரபுக் கல்வியும் பண்பாடும்	பேரா சபா.ஜெயராசா	240.00
ஈழத்து தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு	க.குணராசா	500.00

G. G. SOLUTION. Co.6 Tel : 011 3 070 690

ISSN 1800-2102
9 771800 210005